வாழ்வியல் சிக்கல்களும் வள்ளுவத் தீர்வுகளும்

திருக்குறள் முனைவர்

மதுரை இளங்குமரனார்

வாழ்வியல் சிக்கல்களும் வள்ளுவத் தீர்வுகளும்

இலக்கியச் செம்மல், திருக்குறள் முனைவர்

மதுரை இரா. இளங்குமரனார்

உலகத் திருக்குறள் மையம்

30, வேங்கடரங்கம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600 005

தொ. பே. எண் 842753

முதல் பதிப்பு : 11-7-93

அச்சிட்டவுடன் நூல்கள் விற்பனைத்
திட்டத்தின்படி வெளிவரும் இரண்டாவது நூல்

பதிப்பாசிரியர் :
புலவர் திருக்குறள் இரா. வேங்கடராமன்
தலைவர், பதிப்புக்குழு.

விலை: உரூ. 20-00

படையல் : உலகத் திருக்குறள் மையத்தின் மூன்றாவது பொதுக் குழுவிற்கு வந்திருந்து சிறப்பித்த அனைத்துத் திருக்குறள் சான்றோர்களுக்கும்.

அச்சகம் : ஸ்ரீ கோமதி அச்சகம்
41, சூரப்ப முதலி தெரு.
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-600 005

54-2

அன்னை தேசம்மாள்-குப்புசாமி திருக்குறள் அறக்கட்டளை

நிறுவியவர் : குறள்ஞானி கு. மோகனராசு மற்றும் அவர் தம் குடும்பத்தினர்.

நோக்கம் : ஆண்டுதோறும் ஒரு சிறந்த திருக்குறள் ஆராய்ச்சி யாளரைச் சிறப்பித்து, அவருக்குத் ''திருக்குறள் முனைவர்'' பட்டம் வழங்குதல்.

தகுதிகள் :

- ☐ 20 ஆண்டுகள் திருக்குறள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவராய் இருத்தல் வேண்டும்.
- ☐ திருக்குறள் தொடர்பான 10 தரமான ஆய்வு நூல்கள் எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.
- ☐ தமிழகத்தில் சிறந்த ஆராய்வாளர்களுள் ஒருவர் என ஏற்கப்பட்டவராய் இருத்தல் வேண்டும்.
- ☐ முனைவர் பட்டம் பெறாதவராய் இருத்தல் வேண்டும்.

சொற்பொழிவு: மேற்குறித்த தகுதிகள் உடைய சான்றோர் ஒருவர் தேர்வு செய்யப்பட்டபின், இன்றைய வாழ்வியலுக்குப் பெரிதும் பயன் தரும் வகையில் மூன்று திருக்குறள் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுமாறு அச்சான்றோர் அழைக்கப்படுவார்.

அவர்தம் சொற்பொழிவுகள் சமுதாயப் பயனுடையன என ஏற்கப்பட்டால், அவருக்குத் ''திருக்குறள் முனைவர்'' பட்டம் வழங்க மையத்தின் வினைவலர் குழு பரிந்துரை செய்யும்.

மதுரை இளங்குமரனார் வாழ்வுக் குறிப்பு

பெற்றோர்	:	படிக்க ராமர்
	:	ப. வாழவந்தம்மை
பிறந்த நாள்	:	30-1-1930
பிறந்த இடம்	:	வாழ வந்தாள் புரம் முகவை மாவட்டம்.
கல்வி	:	புலவர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.
தொழிலும் தொண்டும்	:	ஆசிரியப் பணி, ஆய்வுப்பணி ஆகியவை 42 ஆண்டுகள்
		தொடர்ந்து ஆய்வு, நூலாக்கம், குறளாயம், மொழிப்பணிகள், பாவாணர் ஆராய்ச்சி நூலக நிறுவனர்.
மனைவி மக்கள்	:	திருவாட்டி செல்வம்
		மக்கள் திருவளர் கலைமணி
		,, இளங்கோ
		,, பாரதி
		,, திலகவதி

சிறப்பு விருதுகள்:

'நல்லாசிரியர்'	—	தமிழ்நாட்டு அரசு
'புலவர் மணி'	—	தமிழ்க் காப்புக் கழகம், மதுரை
'கழக இலக்கியச் செம்மல்'	—	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
'இலக்கியச் செல்வர்'	—	பைந்தமிழ்ப் பாண்டித் துரையார் பேரவை, மதுரை.
'செந்தமிழ் அந்தணர்'	—	குறளாயம்
'திருக்குறள் முனைவர்'	—	உலகத் திருக்குறள் மையம்
தமிழக அரசின் சிறந்த நூல்களுக்கான பரிசு	—	'தனித்தமிழ் இயக்கம்'.

பதிப்புரை

இருபதாம் நூற்றாண்டு ... திருக்குறளின் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்புக்கும் எழுச்சிக்கும் வழிவகுத்த நூற்றாண்டு. இந்த உயர்நிலை உருவாகக் கரணியமாக அமைந்து அடித்தளம் அமைத்துத் தந்த அனைத்துத் திருக்குறள் திருவுள்ளங்களையும் வாழ்த்துகிறோம்; வணங்குகிறோம்.

1990—க்குப் பின், ''எங்கும் திருக்குறள்'' என்ற பேரெழுச்சி உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. திருக்குறளை வாழ்வியலாக்கும் முனைப்பு மேலோங்கி வருகிறது; திருக்குறளை வாழ்வியலாக்கி வாழும் சான்றோர் பெருமக்கள் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து செயற்படும் பெருநிலைப் பேறு இன்று தமிழகத்திற்கு வாய்த்துள்ளது.

இந்தப் பெருநிலைப் பேற்றுக்கு — பேரெழுச்சிக்கு அடிப்படைக் கரணியம் உலகத் திருக்குறள் மையம்—குறிப்பாக அதன் நிறுவனர் அருள்திரு குறள்ஞானி பேராசிரியர் முனைவர் திருக்குறள் கு. மோகனராசு அவர்கள் மற்றும் மையப் பொறுப்பாளர்கள்—என்பது வரலாற்று உண்மை.

ஒண்ணேகாலாண்டில், 1000 திருக்குறள் சான்றோர்களை ஒருங்கிணைத்து, இயக்குநர்களாக்கித் திருக்குறளைச் செயல் வடிவாக்கிட முதற்படி அமைத்த வரலாற்றுப் பெருமை—சாதனை—இம்மையத்திற்கே உண்டு.

இன்று, உலக அளவில் திருக்குறளுக்கான முதல் பேரியக்கமாக உலகத் திருக்குறள் மையம் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

இம்மையத்தில் பல்வேறு நோக்குகளில்—பல்வேறு அறக் கட்டளைகள் நிறுவப்பட்டு,செயற்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று அன்னை தேசம்மாள் குப்புசாமி அறக்கட்டளையாகும். இந்த அறக்கட்டளையின் சார்பில் முதல் சொற்பொழிவாற்றிய பெருமை இலக்கியக் கடல், திருக்குறள் அந்தணர், திருக்குறள் முனைவர் மதுரை இளங்குமரனார் அவர்களைச் சாரும்.

அன்னார், 12-4-93 அன்று 'தனி வாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்' என்னும் தலைப்பிலும், 13-4-'93 அன்று 'குடும்ப வாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்' என்னும் தலைப்பிலும், 14-4-93 அன்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்ட திருவள்ளுவர் திருநாளில், 'பொதுவாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்' என்னும் தலைப்பிலும் அரிய—சீரிய உரையாற்றினார்கள்.

அனுபவச் செறிவு, அறிவுத் தெளிவு, ஆய்வு நுட்பம், திருக்குறள் தோய்வு, சொல்லாற்றல் திறம் ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்து வெளிப்பட்ட அம்மூன்று சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

ஆய்வுகள் என்பன மக்கள் சமுதாயத்திற்கு வாழ்வு தருவனவாக அமைய வேண்டும் என்னும் உள்ளார்ந்த உணர்வுடைய அறிஞர் பெருமகனார் ஆற்றிய இவ்வுரைகள் மனித சமுதாயத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்கிற உறுதியுடன் இந்நூலை விரைந்து வெளியிடுகிறோம்.

அச்சிட்டவுடன் நூல்கள் விற்பனைத்திட்டத்தின்படி நம் மையத்தின் சார்பில் வெளிவரும் இரண்டாவது நூல் இந்நூல் என்பதை மகிழ்வோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்த அனைத்துச் சான்றோர் பெருமக்கட்கும், அன்னை தேசம்மாள் குப்புசாமி அறக்கட்டளை நிறுவியவர்க்கும், நூலை நல்லமுறையில் அச்சிட்டுதவிய கோமதி அச்சகத்தார்க்கும், அச்சுப் படிகள் திருத்தம் செய்துதவிய திருக்குறள் நெ.அ. பூபதி அவர்களுக்கும் இந்நூலுக்குப் பேராதரவு வழங்கவுள்ள இயக்குநர் பெருமக்களுக்கும் எம் நெஞ்சார்ந்த நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்

திருக்குறள் இரா. வேங்கடராமன்

சென்னை-5,
11-7-'93

தலைவர், பதிப்புக்குழு

பொருளடக்கம்

வாழ்வியல் சிக்கல்களும் வள்ளுவத் தீர்வுகளும்

''என் வாழ்வில் சிக்கல் இல்லவே இல்லை'' என்பார் எவரும் உளரா? உளர் எனின், அவர் வாழாதவராகவே இருப்பார் அல்லது இன்னும் பிறவாதவராகவே இருப்பார். வாழ்வார் எவர்க்கும் சிக்கல் என்பது பொது வரவு.

''கூழுக்கு உப்பில்லை'' என்பதும் சிக்கல்தான்; ''பாலுக்கு இனிப்பு இல்லை'' என்பதும் சிக்கல்தான்!

''பஞ்சாடை இல்லை கட்டுதற்கு'' என்பதும் சிக்கல்தான்;

''பட்டாடை இல்லை'' என்பதும் சிக்கல்தான்.

சிக்கல்களில் ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கலாமே அல்லாமல், அவரவர் அளவில் அவை சிக்கல்களே!

''பிள்ளையே இல்லை'' என்பது ஒரு சிக்கல் என்றால்,

''பெண்ணே பிறக்கிறது'' என்பதும், ''பெண்ணே இல்லை'' என்பதும் சிக்கல்கள் இல்லையா?

''ஆணும் பெண்ணும் உண்டு'' என்றாலும் ஆகாவளியாய் அலவதப்படுத்தும் பிள்ளைகளைக் கண்டு, ''இவர்களைப் பெறாமலே இருந்திருந்தால்'' என்று புலம்பும் பெற்றோர் இலரா?

''பிள்ளையென்றால் பிள்ளை'' என்று மகிழ வளர்ந்த பிள்ளைக்கு உரிய வாழ்க்கைத் துணை வாயாமல் போக வாய்த்தும் கொடுமையாய்ப் போகக்—காலமெல்லாம் கண்ணீர் வடிக்கும் குடும்பம் இல்லையா?

''பெற்றோர்க்குப் பாரமாக இருக்க மாட்டேன், அவர்களுக்கு என் உழைப்பால் தேடி உதவுவேன்'' எனச் சொல்லிக்

கொள்ளாமல், ஊரை விட்டு ஓடும் வறுமைப் பிள்ளை உண்டு என்றால், உள்ளத்தால் ஒத்துவராமல் இடைவெளியுண்டாகி விட்ட 'கோடி வாழ்வன்' மகன், வீடே ஒப்பாரி வைக்க நாட்டை விட்டே ஓடிப்போவதில்லையா!

சிக்கல் இல்லாத தனி வாழ்வில்லை; குடும்ப வாழ்வில்லை; பொது வாழ்வில்லை!

முட்காட்டில் நடந்தால் உடையிலும் உடலிலும் முள்படுதல் எப்படி இயல்போ அப்படி இயல்பானது சிக்கல்!

''நெடும் பாம்பு வழங்கும் தெரு'' என்பது குறுந்தொகை.

''இன்னா தினனில்ஊர் வாழ்தல்'' என்பது குறள்.

நூல் நூற்றலிலும், கயிறு திரித்தலிலும், பாவு நெய்தலிலும், தலை கோதலிலும் எவ்வளவு கருத்தாக—பொறுமையாக—ஈடுபடுவார்க்கும் அவற்றில் சிக்கல் ஏற்படாமலா போகின்றது?

அச்சிக்கல்களை அவர்கள் விரைந்தோ சஞ்சலித்தோ சினந்தோ நீக்க நினைத்தால், விளைவு என்ன ஆகும்?

சிக்கல் பெருஞ்சிக்கலாய்—தீராச் சிக்கலாய்—அழிவுக்கும் இழப்புக்கும் இடமாகியே முடியும்! அப்படியே, வாழ்வியற் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கும் பொறுமையாய்ச் சிந்தித்து, முனைப்பை அகற்றி, மும்முரமாக எண்ணி, ஆற அமர ஆய்ந்து திட்டமாக—தெளிவாகத்—தீர்வு காணமுடியும்!

நாம் தாமா உலகின் முதற்பிறப்பு? நம் சிக்கல்தானா உலகின் முதற் சிக்கல்? உலகம் எத்தனை எத்தனை கோடிப் பேர்களைக் கண்டது! எத்தனை எத்தனை கோடிச் சிக்கல்களைக் கண்டது! அவர்களெல்லாம் சிக்கலுள் சிக்கிச் சீரழிந்தோ போய் விட்டனர்? சிக்கலை அவிழ்த்துச் சீர்மையாய் வெற்றி கண்டு அச் சிக்கல்களெல்லாம் மண்டியிட்டுக் கிடக்கப், பலப்பலர் சிக்கல்களையும் தாமே தீர்க்க வல்ல திருத் தோன்றல்களாக எத்தனை பேர் விளங்கியுள்ளனர்? அத்தகைய பெருமக்களுள் உலகுக்கு ஒரு மாமணியாய் ஓங்கிய திருமாமணியாம் ஒருவர் திருவள்ளுவப்பெருந்தகை!

வாழ நூல் செய்த வள்ளுவர், வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டியாகவும் வள்ளுவம் செய்தார். வாழ்வாங்கு வாழ்வார்க்கு உண்டாகும் வாழ்வுச் சிக்கல்களையும் வளமாக எண்ணித் தீர்வு

களும் வழங்கியுள்ளார். அவற்றுள், தனிவாழ்வுச் சிக்கல் தீர்வு உண்டு; குடும்ப வாழ்வுச் சிக்கல் தீர்வு உண்டு; பொது வாழ்வுச் சிக்கல் தீர்வு உண்டு. பொருளியல், அரசியல் முதலாம் பிறவியல் தீர்வுகளும் உண்டு இவற்றுள் முன்னவையாம் மூன்று சிக்கல் களையும் முறையே எடுத்துக் கொண்டு கூறும் மூன்று கட்டுரைப் பொழிவு இச்சுவடியாகும்.

1. தனிவாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

வள்ளுவ மூல அலகு குடும்பமே. அக்குடும்ப விரியே ஊரும், உலகும். அக்குடும்ப உறுப்புகளுள் ஒன்றே தனி ஒருவர் வாழ்வு ஒவ்வோர் உறுப்பும் செவ்வைப்பட இயன்று செயல்படாக்கால் ஒரு பொறியோ ஊர்தியோ இயக்கமோ சீர்பட இயங்காமை போலவே, தனி வாழ்வு சீர்படாக்கால் மூல அலகாம் குடும்பமும் சீருறாது. அதன் விரியாம் ஊரும் உலகும் உயர் வெய்தா. ஆகலின், தனிவாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும் முதற்கண் காணல் இன்றியமையாததாம்.

தனி வாழ்வு என்பது பால்வேறுபாடு அற்றது; அகவை வேறு பாடு அற்றது; தொழில் துறை வேறுபாடு அற்றது. செல்வ நிலை அறிவு நிலை ஆகிய வேறுபாடுகளும் அற்றது. அதனதன் தனித் தன்மை குன்றாமல் குறையாமல் தக்காங்கு போற்றிக் கொண்டு குடும்பப் பொதுவுக்கு உறுப்பாகி ஊரும் உலகுமாக ஓங்குதலே குறியாகக் கொள்ளப் பெறுவதாம்.

ஒவ்வொரு தனிவாழ்வின் கூட்டமைப்பே குடும்ப வாழ்வும், பொது வாழ்வும் என்பது வெளிப்படை. அதனால், தனி வாழ்வின் தொகுதியே அவ்வாழ்வுகளாகவும், அவ்வாழ்வுகளின் பகுதியே தனிவாழ்வாகவும் கொடுத்தும் கொண்டும் விளங்கும் இணைவு கருதத் தக்கதாம்.

நீடுவாழ்தல்

ஒவ்வொரு தனிவாழ்வும் நெடிது வாழ வேண்டும் என்றும், நோய்நொடி இன்றி வாழ வேண்டும் என்றும், வறுமை வாட்டல் இன்றி வாழவேண்டும் என்றும், புகழ் பெற வாழ வேண்டும் என்றும் எண்ணல் இயற்கை. அவற்றுக்கு ஐயமோ, தடையோ, எதிரிடையோ உண்டாயின் பழிப்பும் புலம்பலுமாக வாழ்வார் மிக்குளர். தாம் விரும்புவதற்கு மாறாகத் தம் வாழ்வியல் அமை

தற்கு அடிப்படை என்ன, அச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு என்ன என்று அமைந்து எண்ணி உறுதியாகச் செயல்பட்டால் எண்ணுவ எல்லாம் எண்ணியபடி எய்தி வெற்றி வாழ்வாக்க முடியும். அதற்கு அறிவறிந்து உடனாகி ஒன்றாகி வழிகாட்டும் ஆசிரிய ராகத் தெய்வப் புலவர் திகழ்ந்து வருகிறார்.

"வாழத் துடிக்கும் அன்பரே நீவிர் நெடிது வாழலாம்; அதற்குத் தடை எதுவும் இல்லை; தடை என்று ஒன்றுண்டானால் அது வெளியே இருந்து வந்ததோ வருவதோ அன்று; உமக்குள் ளாக இருக்கும்; இருந்து வரும் தடையேயாம். அதனைக் கண்டு கொண்டு நெறிப்படி வாழ்வீரேயானால் நீர் விரும்புவதற்கு மேலாகவும் நெடிய இனிய வாழ்வு கொள்ளலாம் என்கிறார். அதற்கு மூலவழி ஒன்றை முதற்கண் வைக்கிறார்.

"பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்"

என்பது அது (6).

"மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி" என்பவை ஐம்பொறிகள்; அவற்றின் வழியாகத் தொடுதல், சுவைத்தல், காணல், முகர்தல், கேட்டல் என்பவை உண்டாகின்றன. இவற்றைப் பக்குவப் படுத்தி வாழும் மெய்யுணர்வாளர் வழியில் நடப்பவர் நெடிய வாழ்வுறுவர்" என்பது இப்பாடற் பொருளாகும்.

அவித்தல் என்பது அழித்தல் அன்று; அவித்தல் 'பக்குவப் படுத்துதல்' என்னும் பொருளது. பச்சையாகத் தின்ன ஆகாத காய்கறி கீரை கிழங்கு ஆகியவற்றை அவித்துப் பக்குவப்படுத்திப் பயன் கொள்வது போன்றது இது. இவ்வாறு பக்குவப் படுத்தும் மெய்யுணர்வாளரால்தான் உலக ஒழுக்கமே உள்ளது என்பதை,

"சுவைஒளி ஊறுஓசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகையறிவான் கட்டே உலகு" (27)

என்று வள்ளுவர் கூறுவார்.

ஐம்பொறிகளின் வழியாக ஐம்புலங்கள் உண்டாகின்றன. ஐம்புலங்களின் வழியாக உண்டாகும் அறிவுகள் ஐவகை அறிவு கள். இவ்வகை அறிவையும் மேலாண்மை செய்யும் மன அறிவாம் ஆறாம் அறிவு அல்லது பகுத்தறிவும் மாந்தருக்கு உள்ளது. அப்பகுத்தறிவு உடையவர் தப பிறப்புச் சிறப்பை

உணர்ந்து கொள்வார் என்றால் மாந்த நிலையில் இருந்து கிழிறங்க மாட்டார். "இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய் விடும்" என்பதற்கு இலக்கணமாகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விலங்கு பறவை புழு பூச்சியென இழிந்த பிறவியாக நிற்க மாட்டார்.

உணவும் நோயும்

புலி புல்லைத் தின்பதில்லை; புல்வாய் எனப்படும் மான் புல்லைத் தின்பதில்லை. அவ்விலங்குகள் தாமும் தத்தமக்கு உரியவை எவை என்பதை வழிவழியாக வருமுறைப்படி உண்டே வாழ்கின்றன.

ஆடு மாடுகள் சிலவகை இலை தழை புல் பூண்டுகளைத் தின்பதில்லை. தின்னத் தக்கனவற்றின் ஊடே தின்னத் தகாதது ஒன்று இருப்பினும் அதனை விலக்கியே உண்கின்றன. ஒருவேளை ஆகாத ஒன்று வாய்க்கு மற்றவற்றோடு வந்து விட்டதெனினும், அதனைத் துப்பி விடவே செய்கின்றன. இயல்பான அவற்றின் உணவு முறை மாந்தர் முறையினும் எவ்வளவு உயர்ந்ததாக உள்ளது. நோயுற்ற விலங்கு வாயசைவு போடுவதையும் தவிர்க்கிறதே! நீர்க் குடியையும் கூட விலக்கி விடுகிறதே! ஆனால் மாந்தர் இயல்பு எப்படியுள்ளது?

சுவைமிக்க உணவு வாய்த்து விட்டால் என்ன, அந்த ஒரு வேளை உணவே வாழ்வுக்குப் போதுமானதாகி விடுமா? ஆண்டளவுக்கும் வேண்டா என்றாகி விடுமா? மறுவேளை உணவை ஒழிக்க வேனும் அந்த அறுசுவை உணவு உதவுமா? உதவாத அதனை, வயிறு கொள்ளாத அளவு உண்டு, வாராத்துயர்களையெல்லாம் வருவித்துக் கொள்ள வேண்டுமா?

"உங்கள் உடலுக்கு இன்ன இன்ன உணவுகள் ஆகா!' என மருத்துவர் கட்டளையிடுகின்றார். நோயர் அனைவரும் ஏற்கின்றனரா? மருத்துவர் சொன்னபடியெல்லாம் கட்டுப்பாடாக இருப்பார் உறுதியானவர், உறுதிப் பற்றாளர். அதனால் பற்றியம், என மருத்துவர் கட்டளைக்குப் பெயர் உண்டாயிற்று. பற்றியம் 'பத்திய' மாக இந்நாள் வழங்குகின்றது!

உண்ணா நோன்பு, உரையா நோன்பு என்பனவெல்லாம் 'நோன்பு' எனப்படுவானேன்? நோல், நோன், நோன்பு என்பன வெல்லாம் உறுதிப்பாடு என்னும் பொருளன. தன் துயர் தாங்கும்

உறுதிப்பாட்டை "உற்ற நோய் நோன்றல்" என்று கூறும் வள்ளுவம் (261). "உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர் சொல்லும் இன்னாச்சொல் நோற்பாரின் பின்" (160) என்றும் கூறும்.

'உணவு' க்கும் 'உணர்வு'க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. சொல்லமைதியிலே மட்டுமன்று; அதன் தன்மையிலேயும் தொடர்பு உண்டு; சுவைக் கட்டுப்பாடு உடையவர், பிற கட்டுப் பாடுகளின் மூலங்கண்டவர், முறைகண்டவர், முழுமை கொண் டவர். அதனால், பொறி புலன்களின் அடக்கம் விரும்புவார், சுவைக்கட்டுப்பாட்டாளராக — நாக்கட்டுப்பாட்டாளராக இருக்க வேண்டும். "யாகாவா ராயினும் நாகாக்க" என்பதைச் சொல்லுக்கு மட்டுமல்லாமல் சுவைக்கும் கொள்ளுதல் வேண்டும் அல்லவோ!

நல்ல நாவன்மையர்; அறிவுக் கூர்ப்பர்; அவர்க்கு இனிப்பு நோய்; உணவுக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டியவர்; அவர் வாய் மைசூர்ப்பாகுவை மென்று கொண்டிருந்தது; அவர் கை ஊசி மருந்தைத் தொடையில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. "ஊசி எதற்காக?" என்றேன். "இனிப்பு நோய்க்காக!" என்றார். திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்த யான், "நீங்கள் தின்பதற்கும் இதற்கும் என்ன தொடர்பு?" என்றேன்.

பெருகச் சிரித்த அவர், சிரித்துக் கொண்டே, "இனிப் பொன்றைக் கண்டு விட்டால் தின்னாமல் இருக்க என்னால் இயலாது" என்றார். அவர் வளர்ந்தவர்தாமா—உள்ளத்தால்? வளராக் குழந்தைக்கும் கண்டதையெல்லாம் கைந்நீட்டி எடுத்துத் தின்னும் குழந்தைக்கும் அவர்க்கும் என்ன வேறு பாடு? அப்படிப்பட்டவர்கள். நோயைத் தாமே வருவித்துக் கொண்டு, வந்த பின்னரும் போகவிடாமல் பற்றிக் கொண்டு இருப்பவர்களும் அல்லரோ!

வள்ளுவத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல். அதில், இத்தனை வகை விருந்து, இன்னவகை விருந்து, இன்னபண்டம், இன்னசுவை, விருந்தாக்கும் வகை என்பவற்றைச் சுட்டிக்காட்ட வும் படவில்லை.

விருந்து செய்தற் சிறப்பு, செய்வான் இயல்பு, பெறுவான் தகைமை என்பனவே குறிக்கப்படுகின்றன. முகமலர்தலும், இனியவை கூறலும் படைக்கும் உணவினும் சிறந்தது என்பதைக்

காட்டுகிறது அது (84, 90). கொலை வேள்வியை ஒழித்து மாந்தருள் தக்கார்க்குச் செய்யும் விருந்தே வேள்வி என்பதையும் கூறுகிறது அது(88).

தொண்ணூற்று ஐந்தாம் அதிகாரமாம் 'மருந்து' என்ன சொல்கின்றது? ''மருந்தென வேண்டா; ஆம்'' என்கிறது (942). மருந்ததிகாரத்திலே 'மருந்து வேண்டா' என்பது எத்தகைய சுவையான முரண்?

உடல்நிலை, செரிமான நிலை, எரிநிலை என்பவற்றைப் போற்றி உண்டால் மருந்து வேண்டியிராது; உண்ணும் உணவே ஊட்டமும் ஊற்றமும் மருந்துமாய் அமையும் என்கிறார். ஒவ்வாமை என்பதொன்றும் உடலுக்கு உண்டு. அதனையும் அறிந்து கொண்டால் ஊறுபாடு உண்டாகாது (945). உணவே குறியாக எவனொருவன் வாழ்வானோ அவன் கழிபேரிரையான்; அவனுக்கு நோய் அகலவே அகலாது என்கிறார் (946). ஏழு பாடல்களிலே இவற்றைக் கூறுகிறார். இவற்றுள்ளும் ஐந்து பாடல்களில் அற்றது (செரிமானம்) அறிந்து உண்ணுதலையே வலியுறுத்துகிறார். ஏன்?

நோய்களுக்கெல்லாம் மூலம் மலச்சிக்கலே என்னும் இற்றை அறிவியல் அறிஞர் கூற்றை எண்ணுதல் வேண்டும். எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் அடிப்படை பொய்யே எனக் கண்ட காந்தியடிகளார், அதனை மலச்சிக்கலுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறியதையும் எண்ணுதல் வேண்டும். எண்ணின் வள்ளுவ வாழ்வியல் சிறப்பு வெளிப்படும்.

உடல் என்பது கூடுதான்; அஃது உயிரின் வீடுதான் இவ்வுயிரின் வீட்டுக்கு, யாக்கை காயம் குரம்பை சதுரம் மெய் மேனி புற்கலம் முதலான பெயர்களும் உண்டுதான். இவற்றினும் மேலாக 'உயிர் நிலை' என்றோர் பெயரை வள்ளுவர் வழங்குகிறாரே (80, 255, 290). உயிர்நிலை என்பதன் அருமையை உணராமல் உண்ணும் உணவாலேயே கேடு புரியலாமா?

பலருக்கும் பயன்பாடாக—உதவியாக—காப்பாக—இருக்கும் இவ்வுடலைப் போற்றிக் கொள்ளாமையால், பிறருக்குச் சுமையாக—துயரமாக—எரிவாக—ஆக்கி விடலாமா? ஆதலால், நோயின்றி வாழ்வதற்குரிய நோன்புகள் (கடைப்பிடிகள்) எவ்வெவையோ அவற்றையெல்லாம் சிக்கெனப் பற்றிக்

கொண்டு சீரான வாழ்வு வாழ்தல் தனக்கும், குடும்பத்துக்கும் உலகுக்கும் ஆக்கமாம்.

உடற்குறை

"நாங்களும் மாந்தப் பிறப்பாகத்தானே பிறந்தோம்; உடற் குறையராகப் பிறக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் பெற்றோர் விருப்பமோ, எங்கள் விருப்பமோ இல்லையே! "நீங்கள் முந்தைப் பிறப்பில் செய்தவினையே இக்குறைப் பிறப்பியாக்கியிருக்கிறது" என்றும், "பெற்றவர் செய்த பாவம் இப்பிள்ளையாய்ப் பிறந்துளது" என்றும் ஏசுகின்றனரே! 'என் செய்வேம்' என்று ஏங்குவார் உளர்! அருளற்றோரும் உணர்வற்றோரும் இவ்வாறு பழிப்பதைத் தாங்கமாட்டாத உடற்குறையர் நொந்து நொந்து போதல் கண்கூடு. தம் கண் ஒளி இழந்த போழ்தில் தம் குடும்பத்தவரே "போ குருடா" என்று பழித்ததை இறையிடம் மன்றாடிக் கேட்டல் சுந்தரர் தேவாரம் கண்டதெனின், பிறர் உடற்குறை உணர்வற்றோரால் எப்படிப் பழிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பது வெளிப்படை.

விழிப்புற்ற தொண்டர்களாலும் தொண்டு நிறுவனங்களாலும் உடற்குறை பழிப்புக்கு உரியதன்று என்று பரப்பப்படுகின்றது. உடற்குறையர்க்குக் களைகண் இல்லங்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன. அவரவர்க்குத் தக்க கல்வியும் தொழிற் பயிற்சியும் வேலை வாய்ப்பும் வழங்கப்படுகின்றன. அவ்வுடற் குறையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இரப்பைத் தொழிலாகவே உடையவரும் பெருக்கமாகவே இருக்கவும் செய்கின்றனர். உடற்குறை இல்லாதவரையும் வெற்றி கொள்ளத்தக்க விழுமிய முயற்சியாளரும் கண்கூடாகவே இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு, ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே குரல்கொடுத்து மெய்யுரைத்து மேன்மைப்படுத்தியவர் திருவள்ளுவர்.

"பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி" (618)

என்பது அது.

உறுப்புக் குறை எவர்க்கும் பழியுடையது ஆகாது; உறுப்புகள் செவ்வையாக அமைந்திருந்தாலும் அமையாதிருந்தாலும் அறிய வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் அறிந்து செய்யத்தக்க

முயற்சிகளெல்லாம் செய்யாதிருக்கும் பிறப்பே பழிப்பிறப்பு. குறைவிலாப் பிறப்பாவது நிறைமுயற்சிப் பிறப்பு என நம்பிக்கை ஊட்டுகிறார். எத்தனை எத்தனை ஆயிரவர் உள்ளங்களைக் கறையானாய்—அரிவாளாய் அரிக்கும் சிக்கலை எளிமையாய் அறுக்கிறாரே வள்ளுவர்!

இரட்டையரையோ, அந்தகக் கவிவீரரையோ, மாம்பழக் கவிச் சிங்கரையோ, ஓமரையோ, மில்தனாரையோ, கெலன் கெல்லரையோ, இராமையனாரையோ, ஐயூர் முடவனாரையோ, பண்டித மணியையோ, மயூரி சுதாசந்திரனையோ இன்ன முயற்சியாளர் பிறரையோ எண்ணுவார் பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று என்பதை உணர்வார்.

மூன்றாண்டுகளில் உறுப்புக்குறையில்லார் பெறும் தொழிற் பயிற்சியைஒன்றரை ஆண்டுகளில் மூங்கையர்க்கு(ஊமையர்க்கு)த் தந்து பேசுவார் பேச்சை ஒடுக்கினாரே தொழில்வல்ல தோன்றல் கோ. துரைசாமியார் (G. D. Naidu)

உடற் குறை பிறவிச்சிக்கல் அன்று; வினைச்சிக்கலும் அன்று என்று விடுவிக்கிறாரே வள்ளுவப் பெருந்தகை! எத்தகைய பெரியர் அவர்!

புகழாசையர்

சிலருக்குப் புகழ் நாட்டம் இருக்கிறது. புகழைத் தேடித் தேடி அலைகின்றனர். தேடுவார்க்கு அரியது புகழ்; தானே உரியாரைத் தேடி வரும் அது; அப்புகழ், தம்மைத் தேடி வரத்தக்க செயல் களைச் செய்தல் கடமையாகவும் அவற்றைச் செய்யாமல், அது கிட்டுமா எனத் தேடித் தேடித் திரிவார் பழிப்புக்கே இடமா கின்றனர். முன்னே புகழ்வது போல் புகழ்ந்தாலும் அடுத்த நொடியிலேயே பின்னே சென்று இகழப்படுபவராகவே உள்ளனர்! "அவருக்குப் புகழ் இருக்கிறதே; இவருக்குப் பெருமை இருக்கிறதே; இன்னாருக்குச் சீரும் சிறப்பும் செய்கின்றனரே! என்னை எண்ணிப்பார்ப்பவர்—மதித்துப் போற்றுபவர்—இலரே" என்று வெதும்புபவர் அவ்வெதுப்பே மன நோயராக்கி விடப் புலம்பியும் திட்டியும் மேலும் மேலும் பழிக்கிடமே ஆகின்றனர்! நாளெல்லாம் அமைதியற்று, பிறப்புப் பேற்றை இழந்தே போகின்றனர்.

இத்தகையரையும் எண்ணிப் பார்க்கிறார் வள்ளுவர். 'என்னே! இவர் தம் இரங்கத் தக்க நிலை?' என உருகுகின்றார்.

ஒரு சிறிதளவேனும் செவி சாய்த்துக் கேளாரா இவர்? கேட்டு நன்னிலை எய்தாரா இவர்? என இவர்க்காக, அவர் தவிக்கிறார். அதனால்,

''புகழ்பட வாழாதார் தம் நோவார் தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன்'' (237)

என்கிறார்.

உலகத்தில் அழியாத ஒன்றே ஒன்று புகழ்; அதனை இயலாலும் செயலாலும் அறிவாலும் அடைதற்கு, அடைப்பாரில்லா வழியாய்க் கிடக்கவும், அதனைக் கருதாமல் வாளா புகழ் வருமென எண்ணிக்கிடக்கிறாரே இவர்; பழிச் செயல்களையே செய்து பண்பிலியாக வாழும் இவர், பாராட்டை எதிர்பார்த்துக் கிடக்கிறாரே! தம்மைப் பிறர் புறக்கணித்தற்கும் பழித்தற்கும் தம் இயல் செயல்களே காரணம் என்பதை அறியாராய் இகழ்வாரை நோகின்றாரே இவர்! இந்நிலையை மாற்றிப் புகழ்ப்பேறு இல்லாமைக்குத் தாமே காரணம் என்பதை இப்பொழு தறிந்து கொண்டால் கூட எதிர்காலமேனும் புகழுக் குரியதாக இருக்குமே'' என்றெல்லாம் கரைகிறார். அவர் சிக்கலைத் தீர்த்தற்குரிய சீரிய வழியைச் செப்புப்பட்டயமாய்த் திட்டியும் வைக்கிறார்! உப்புமலை மேல் இருந்து உண்டாலும், அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டால்தான் அதன் சுவை வாய்க்கும்!

பழிபரப்பர்

இனிப் பிறன் பழி கூறுகின்றானே; அவன் பெறுவதும்தான் என்ன? அவன் புகழா பெறுவான். அவன் செயல் என்ன, புகழுக் குரிய செயலா? சேற்றை வாரி இறைப்பவன் சேறுபடவே செய்வான்! சந்தனக் குழம்பை வாரி இறைப்பவன் அச்சந்தன நறுமணத்தையே பெறுவான்!

''பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும்'' (186)

என்கிறார்.

ஒருவனை எவன் பழிக்கத் தொடங்குகிறானோ, அவன் தன் பழியைப் பிறர் தேர்ந்து தேர்ந்து கூறுமாறு அப்பொழுதே தூண்டு கிறான் என்பது தெளிந்த செய்தியாம். பழிக்குப் பழி கூடுமா? குறையுமா? 'திறன் தெரிந்து கூறப்படும்.' என்கிறாரே! பெரிய

பெரிய பழிகளெல்லாம் தெரிந்து தெரிந்து கூறப்படும் என்று எச்சரிக்கிறாரே! இவ் வெச்சரிக்கை இருபால் சிக்கல் தீர்வே அல்லவோ!

சேர்ந்தாரைக் கொல்லி

'ஆறுவது சினம்' என்றார் ஒளவையர். சிறிதளவே உண்டாம் மனவெப்பே சினம் (சீன் + அம்). அதுவும் ஆறுதல்—ஏறுமுகமாகாமல் இறங்கு முகமாதல்—வேண்டும் என்கிறார். 'ஆறுமுகமான பொருள் நீயருளல் வேண்டும்' என்னும் அருணகிரியார் வேண்டலுக்குத் தலைகளை எண்ணினரே அன்றி, அமைந்த முகத்தை எண்ணிப் பார்த்தனர் அல்லர். அது 'தணிகை' என்னும் இடப் பெயரும் இயல்புப் பெயரும் இணைந்த பெயர் என்பதையும் எண்ணினர் அல்லர்

சிலர் எதற்கும் எளிமையாகச் சினம் கொண்டு விடுகின்றனர். மிக எளிய ஒன்றையும் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு வெடவெடத்தும் படபடத்தும் பேசுகின்றனர். கைந் நீட்டலும் கூடச் செய்து விடுகின்றனர். பின்னர் அதனை எண்ணிப் பார்த்து வருந்தவும் செய்கின்றனர். அச்சினத்தால் தாமும் வாரிக்கட்டிக் கொள்ளவும் செய்கின்றனர். சிலர் முன் சினத்தைத் தம் அறியாத் தனத்தால் பெருமையாகவும் கருதிக் கொள்வர் போலும்! தம் தவற்றை அறிந்தும் மீளவும் மீளவும் அதனைச் செய்வர் எனின், அதில் பெருமை காண்கின்றனர் என்று தானே கருதவேண்டும்!

சிடு சிடுச் சினம் அடக்கமில்லாமைக்கும், வலிமை இல்லாமைக்கும் சான்று. நரம்புத் தளர்ச்சிக்கும் நாடித் துடிப்புக்கும் சான்று. என்ன சொல்கிறோம்; என்ன செய்கிறோம் என்று அறியாமல் செயல்படும் கொடுமையை ஒருவர் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர் எப்படிப் பாராட்டும் தன்மையர் ஆவர்! பாராட்டும் தன்மைகள் அவரிடத்து இருப்பினும் அவற்றையும் பாழாக்கி விடுமே இச்சிறு சினம்!

கருத்துப் பிழைகளைக் கண்ட போதெல்லாம் சினங் கொண்ட சீத்தலைச் சாத்தனார் தம் தலையில் எழுத்தாணியால் குத்திக் கொண்டார் என ஒரு கதை வழங்குகின்றதே! அது

''தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு''

என்னும் வள்ளுவமாலை கொண்டு புனைந்த புனைவு. சீத்தலை என்பதோர் ஊர். அவ்வூரினர் சாத்தனார். ஆகலின் சீத்தலைச்

சாத்தனார் ஆனார். அவரைச் சீழ்த்தலையர் ஆக்கிச் சினத்தரும் ஆக்கிய 'புனைவு' இது.

கெய்சர் என்பான் ஒருவேந்தன். அவனுக்குச் சினம் வந்தால் தன் காதைத் தானே திருகிக்கொள்வான் என்பது வரலாறு.

''என்னால் சினத்தை அடக்க முடியவில்லையே! அடக்கத் தான் நான் நினைக்கிறேன்; முடியவில்லை'' என்பார், அச்சிக் கலைத் தீர்த்துக் கொள்ள வள்ளுவப் பேராசான் நல்வழி காட்டு கிறார்.

சினத்திற்கு ஒரு பட்டப் பெயர் சூட்டுகிறார் வள்ளுவர். அது 'சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்பது.

சேர்ந்தாரைக் கொல்வது நஞ்சும் தீயுமாம். இவ்விரண்டும் கூட, சேர்ந்தாரை மட்டுமே கொல்லும். சினமாகிய சேர்ந் தாரைக் கொல்லியோ சேர்ந்தாரை மட்டுமின்றி, அவர்க்குப் பாதுகாப்பாக உள்ள இனத்தையும் கொல்லும் என்கிறார்.

''சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்'' (306)

என்பது அது.

வந்தழிக்கும் பகை உண்டு. ஆனால் தன்னோடு இருந்து கொண்டே தன் நகைப்பையும் உவப்பையும் அழிக்கும் பகை சினமென்னும் பகையாகும் என்றும் கூறுகிறார்.

''நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்திற்
பகையும் உளவொ பிற'' (304)

என்பது அது. மேலும்,

''தன்னைத்தான் காக்கின் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்''

என்று மிக எச்சரிப்பூட்டவும் செய்கிறார். இவ்வளவையும் கடந்து சினம் என்னும் எரி குழியில் வீழ்ந்தே தீர்வேன் என்பாரை எவர்தான் காத்துவிடமுடியும்?

இது நீர்ச்சுழி; இது உள்வாங்கு அளறு; இது சறுக்குப்பாறை என எச்சரிக்கையும் தடுப்பும் இருப்பினும் 'வீழ்வேன்' என்பாரை எவரே காப்பார்?

''சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று'' (307)

என நிலத்தில் அறைந்தும் கல்லில் அறைந்தும் கைதப்ப முடியுமா எனக் கன்னத்தில் அறைவார் போலக் கூறியதை உணர்ந்தால் சினச் சிக்கல் சிறிய சிக்கலாய்த் தீர்வுகாணற் குரியதாகவே அமையும்.

இன்னாசெயல்

சினங்கொண்டார் சொல் இன்சொல்லாகவா இருக்கும். கடுஞ்சொல்லும் அல்லவோ அவர் உதிர்ப்பவை அத்தகையநிலை யிலும் அவரை அமைதியுறுத்த ஒருவழி காண்கிறார் வள்ளுவர்.

''இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது'' (99)

என்கிறார்.

வன்சொல் கூற வாய்திறக்கும் அன்பனே, நீ இன்சொல் கேட்டது இல்லையா? வன் சொல்லும் கேட்டது இல்லையா? பிறர் சொல்லும் இன்சொல் உன்னை எப்படி இன்பத்தில்ஆழ்த்து கின்றது? பிறர் சொல்லும் வன் சொல் உன்னை எப்படித் துன்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. இப்படித்தானே நீ சொல்லும் இன் சொல்லும் வன் சொல்லும் பிறர்க்கு இருக்கும். இதனை எண்ணிப் பார்த்தால் வன்சொல் கூற உனக்கு வாய் எழும்புமா? என்கிறார்.

இன்னாத சொல்லைச் சொல்லும் அளவில் நில்லாமல் இன்னாதவற்றைச் செய்தலுக்கும் முந்துவார் உளரே! அவரை நோக்கி, இதே வாய்பாட்டு முறையில்,

''இன்னா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்'' (316)

''தன்னுயிர்க்கு இன்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க்கு இன்னா செயல்'' (318)

''வலியார்முன் தன்னை நினைக்க தான் தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லும் இடத்து'' (250)

என அவன் தன் உள்ளுள் நோக்கி உணரும் வகையில் உரைக் கிறார்.

மெலியான் ஒருவனைப் பழிக்கவும் அடிககவும் ஓடுகின்றாயே நீ, வலியான் ஒருவன் உன்னைப் பழிக்கவும் அடிக்கவும் முந்து

நிற்கும் நிலையில் உனக்கு எத்தகைய அச்சமும் நடுக்கமும் அரற்றலும் அல்லலும் தோன்றும்! அந்நிலையை எண்ணிப் பார்த்தால் அதே அடாச் செயலில் நீ இறங்குவாயா என்கிறார்.

''நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யா
நோயின்மை வேண்டு பவர்''

என்று, ''நீ எதைச் செய்கிறாயோ அது உனக்கும் வரவே செய்யும்'' என்றும் கூறுகிறார்.

நீ ஒழுக்க முடையவன் தானா? அப்படி ஒழுக்க முடையவன் எனின் உன்னால் தீய சொற்களை மறந்தும் கூடச் சொல்ல இயலாதே; நீ சொல்வதை நோக்க ஒழுக்க மில்லாதவன் யான் என்று உன்வாயால் பறையறைவது போல் அல்லவோ உள்ளது. நீ ஆயிரம் சொற்களை நயமாகச் சொன்னாலும் தான் என்ன, ஒரோ ஒரு சொல் சொல்லக் கூடாச் சொல்லைச் சொன்னது, அத்தனை நற்சொற்களையும் பாழாக்கி விட்டதே! துளி நஞ்சும் துளி அருவறுப்பும் அனைத்தையும் நஞ்சும் அருவறுப்பும் ஆக்கி விடுவது இல்லையா? அப்படி அல்லவோ உள்ளது உன் சொல்'' என உளவியல் தேர்ந்த ஆசிரியப் பெருமகனாராக உரைக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

''ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்.'' (139)

''ஒன்றானும் தீச்சொற் பொருட்பயன் உண்டாயின்
நன்றாகா தாகி விடும்.'' (128)

என்பவை அவை.

வாய்மை

உள்ளதை உள்ளவாறு கூறலும், நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவாறு கூறலும் வாய்மை எனப்படுகின்றன. இவை வாய்மை தான். ஆனால், இவ்வாறு கூறலால் பிறர்க்குத் தீமை ஏற்படுமாயின் இவை வாய்மை இலக்கணத்தொடு பொருந்தாதன வாம்.

வாய்மை எனப்படுவது எது என்றால், எந்த ஒரு தீமையும் வாராத சொல்லைச் சொல்வதாம். அவ்விலக்கணத்திற்கு மாறானது வாய்மை ஆகாது.

சில வேளைகளில் பிறர் நன்மை குறித்துப் பொய்யுரைக்க வேண்டியும் நேரலாம் அப் பொய்மை தன்னலம் குறியாமல்

பிறர் நலம் குறித்துக் கூறப்படுவதெனின் அது வாய்மை எனக் கூடாதது எனினும், வாய்மை இடத்தில் வைக்கத் தக்கதாக அமையும். பிறர் நலம் கருதிய இவ்வாய்மையைப் போலும் நல்லதொன்றை யாம் கண்டதே இல்லை'' என்கிறார் வள்ளுவர்.

''வாய்மை எனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும்
திமை இலாத சொலல்.'' (291)

''பொய்மையும் வாய்மை இடத்த புரை தீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்.'' (292)

''யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற.''

என்பவை அவை.

உண்மை உயர்ந்ததே எனினும், அதனாலும் பிறர்க்குத் தீமை ஏற்படல் கூடாது என்றும், பொய் தீயதே எனினும் அதனால் நன்மையுண்டாம் இடமும் உண்டு என்றும் இருபாலும் ஏற்படும் உலகியல் சிக்கல்களைத் தீர்க்க வள்ளுவ வாய்மையர் கண்ட வழி ஈதாம்.

கொலை வெறியனாக வருவான் ஒருவனுக்கு அவன் மகனோ, மனைவியோ மறைந்திருக்கும் இருப்பிடத்தை அறிந்தும் அறியேன் என்றும் அவ்வழிப் போனார் என்றும் வேறு போக்குக் காட்டி, வெறி ஓய்ந்த நிலையில் இடித்துரைத்து அமைதியுறுத்திச் சேர்ப்பித்தல் குடி நலம் கருதிய தாகலின் அப்பொய்மை பொய்மை ஆகாது; வாய்மை இடத்ததேயாம்.

எதிர்பாரா விளைவுக்கு ஆட்பட்டான் ஒருவனைப் பற்றிய செய்தியை நோய் வாய்ப்பட்ட அவன் முதியர்க்குத் தெரிவிக்காமல் மறைத்து வைத்தலும், முதுவராய் நோயராய் இயற்கையுற்றாரை எட்டாத் தொலைவில் கல்வியில் ஈடுபட்டிருப்பானுக்குச் சிறிது காலம் தெரியாமல் மறைத்து வைத்தலும் தன்னலங் கருதியது ஆகாமல் அவர் நலம் கருதிய தாகலின் வாய்மை இடத்ததேயாம்.

ஒரோ ஒரு மகனை இழந்தாள் ஒருத்தி, உண்ணாது பருகாது பன்னாள் கிடந்து, ஒராற்றான் தேறித் தேறிச் சற்றே உலவித் திரிந்து பின்னர் ஆறிய நிலையில் அவளைக் கண்ட உறவினள்

ஒருத்தி, "குழந்தையைச் சாகக் கொடுத்தும் குதிர் போல இருக்கிறாள்" என்று ஒரு சொல் சொல்ல, அச் சொல்லே கூற்றாய் அவளைப் படுக்கையில் கிடத்தி பாடையிலும் கிடத்தியமை உண்டு. இது வாய்மை எனப்படுமோ?

வள்ளுவ வாய்மை, சிக்கல் தீர்வே அன்றிச் சிக்கல் ஆக்குவதன்றாம்.

அழுக்காறு

அழுக்காறு என்பது பொறாமை. அது பொறுமைக்கு எதிரிடைச் சொல் அன்று. பிறர் செய்யும் தீமையையும் தம்மை மீறிய செயல்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் பொறுமை. ஆனால் இப்பொறாமையோ பிறர் நலங்கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டாமல் வெதும்பிக் கொண்டிருக்கும் நிலையாகும். இங்கே பிறர் தாக்கம் வெதுப்ப வில்லை. பிறர் ஆக்கமே வெதுப்பு கின்றதாம். அதனால் அக்கொடுந் தன்மையை "அழுக்காறு என ஒரு பாவி." என்கிறார் வள்ளுவர்.

பிறர் நலங்கண்டு புழுங்கும் அது, தன்னை வெதுப்பி வெதுப்பித் தன்னை அழிக்கும்; தன் ஆக்கத்தை அழிக்கும்; என்றும் நெருப்பிடையில் இருந்தால் போன்ற எரிவை உண்டாக்கிக் கொண்டே இருக்கும் என்கிறார்.

பொறாமை உடையவனைக் கெடுக்க வேறு பகை எதுவும் வேண்டியது இல்லை. அவன் கொண்டுள்ள பொறாமையே அவனை அழிக்கப் போதுமான தாகும் என்றும் கூறுகிறார்.

"அழுக்காறு எனஒரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும்." (168)

"அழுக்காறு உடையார்க்கு அதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடீன் பது." (165)

என்பனவ அவை.

வள்ளுவரே நீவிர் சொல்வது போலப் பொறாமையாளன் கெட்டுப் போகாமல் செல்வச் செழிப்பனாய் விளங்குகிறானே; நல்லோன் ஒருவன் வறியனாய்த் தொல்லையுறுகின்றானே! ஆங்காங்கு நாங்கள் காணத்தானே செய்கின்றோம் எனின் அவ்வள்ளுவப் பெருந்தகை குறைறுவல் காட்டி,

"அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்." (169)

என்கிறார்.

"பொறாமையாளன் வளமும், நல்லவன் வறுமையும் மெய்யாக வளமும் வறுமையும் தாமா? நீ நினைத்துப்பார்! உனக்கு உண்மை புலப்படும்" என்று தெரிவிக்கிறார்.

"பொறாமையாளன் தான் எவ்வளவு செல்வம் பெற்றிருப்பினும் தான் செல்வன் என நிறைவு கொள்கின்றானா? அவன், தன் செல்வம் போதாது போதாது என்று ஆசைப் பேயாய்த் திரியத்தானே செய்கின்றான்! நல்லவன் தான் கொண்ட வறுமையை வறுமை என்றா கருதுகின்றான்? அவன், தன்னினும் வாய்ப்புக் குறைந்தவர்களை எண்ணி, அவர்களினும் தான் எவ்வளவோ நலமாக இருப்பதாக அமைதி கொள்கின்றானே! இவற்றை எண்ணினால் பொறாமையாளன் செல்வம் செல்வமா? நல்லவன் வறுமை வறுமையா?" எனத் தெளிவு படுத்துகிறார்.

களவு

களவு என்பது காரறிவாண்மை என்கிறார் வள்ளுவர். அறிவுடையவரும் கூடக் களவில் ஈடுபடுதலைக் கண்டு அவர்அறிவு அறிவுதானா எனக் கருதியவராய் அவரறிவு காரறிவு என்கிறார். காரறிவு என்பது வெள்ளுவாவுக்கு எதிரிடையான காருவாப் போலும் அறிவு. பாழறிவு அது. அறிவின் இயல்பு பிறிதின் நோயைத் தன் நோய் போல் போற்றிக் கொள்ளல் ஆகும். ஆனால் இக்காரறிவோ பிறிதொன்றைத் தேடிப் போய் அது தேடி வைத்ததை எல்லாம் திருடிக் கொண்டு வந்து விடுகின்றது. பொருட்பறிமட்டுமன்றி, உறுப்புப் பறி, மானப்பறி, உயிர்ப்பறி ஆகிய எல்லாமும் கூடச் செய்கின்றது. மருத்துவர் கத்தி, கொலையாளன் கைக் கத்தியாகி விட்டது போல் வாலறிவு காரறிவாகி விட்ட நிலை இது என்கிறார்.

களவு என்னும் இக்காரறிவு எவர்க்கு உண்டு?

அளவோடு வாழ்வு நடத்துவோம் என்பது இல்லாதவர்க்கு உண்டு!

''களவென்னும் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல்.'' (287)

என்பது அது.

களவு வழியால் வரும் ஆக்கம் ஆக்கமா? ஆக்கம் கெடுப்பதை ஆக்கமெனக் கொள்வது அறிவா? அளவு கடந்து பெருகுவது போலத் தோற்றந்தந்து இல்லாமல் ஒழிவது அல்லவோ திருட்டுப் பொருள்! முறையாக வரும் பொருளே முறைகேடனிடத்து நில்லாது ஒழிய, முறையற்றவனுக்கு முறைகேடாக வந்த பொருள் தானா நின்று பயன் தரும்? தட்டிப் பறித்த பணம் கொட்டித் தொலைக்கும் வழிகளுக்கே போய், பழிமேல் பழியாய் குற்றத்தின் மேல் குற்றமாய்ப் பெருக்க அல்லவோ செய்யும்?

ஒரு நாள் ஓரிடத்துக் களவை மறைத்து விடலாம். களவு செய்த கை சும்மா இராதே! களவு கொண்ட மனம் ஓயவிடாதே! அது களவாளன் கையிலும் காலிலும் விலங்கு பூட்டிக் கடுஞ் சிறைக்கும் கொடுந்தண்டத்துக்கும் ஆட்படுத்தாமல் விடாதே! ஆதலால்,

''களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து
ஆவது போலக் கெடும்'' (283)

என்றும்,

''களவின்கண் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வியா விழுமம் தரும்'' (284)

என்றும் கூறினார்.

சிவப்பு விளக்குப் போட்டு நிறுத்தி, பச்சை விளக்குப் போட்டுப்போ என வழிப்படுத்தும் காவல் கடமையர் போல வள்ளுவத் தோன்றல் களவுக் கயமையைச் சுட்டிக் காட்டி ஒழுங்கு படுத்துதலை உணர்வார் பிறர் பொருளைக் கவர விரும்புவரா?

''சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர்''

என்று கருதி உரைக்கும் உரையைக் கேளாமல்,

''கரும்புபோல் கொல்லப் பயன்படும் கீழ்'' (1078)

என ஆவேன் என்பாரை அழிவு ஆட்கொள்வதை அன்றி அறம் ஆட்கொள்ளுமா?

கொலை

இயற்கையாகத் தோன்றிய உயிர், இயற்கையாக உடலில் இருந்து விடுபடுதலே நேரியமுறை, தன்னைத் தானே அழிப்பதாயினும், பிறிதுயிரை அழிப்பதாயினும் முறையன்றாம். **ஆக்க முடியாத உயிரைப் போக்குதல் முறைமை என எவரும் கொள்வரா?**

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்வவரின் உயிரும் அவ்வவற்றின் உயிரும் இனியனவே. அவ்வாறாகவும் அவ்வினிய உயிரைப் போக்குதல் கொடுஞ்செயல் அல்லவோ! அதனால், தன் உயிரை இழக்கின்ற ஒரு நெருக்கடியான நிலையில் கூட, பிறவுயிரைக் கொல்லும் செயலை மேற்கொள்ளல் ஆகாது! தன்னுயிரைக் காக்க வேண்டும் என்று பிறிதொன்றின் இனிய உயிரைக் கொல்லலாமா? என்கிறார்.

''தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை'' (327)

பிறிதொருவர் தமக்குத் தீங்கு செய்தார் என்று கறுவிக் கொண்டு அவரைக் கொல்லத் திரிவானுக்குச் சொல்கிறார்.

''அப்பா, உனக்கு ஒருவர் கொடுமை செய்தார் என்றும், அவரைக் கொன்றொழித்தல் வேண்டும் என்றும் முனைப்பாக, உள்ளாயே! அவர் உனக்கு எந்த நாளிலேனும் எந்த அளவிலேனும் நன்மைசெய்தவர் இலரா? அவர் செய்த தீமையையே நினைக்கும் நீ அவர் செய்தநன்மை உண்டாயின் அதனை எண்ணிப் பார்த்தல் கடமை அல்லவா! அவர் செய்த பல தீமைகளுக்கு இடையேயும் அவர் ஒருகால் செய்த நன்மை காலத்தினால் செய்ததாகவும், பயன் கருதாமல் செய்ததாகவும் இருந்து உன்வாழ்வுக்கும் உயர்வுக்கும் அடிப்படையாகக் கூட இருந்திருக்கலாமே! அவற்றை ஒருநொடிப் பொழுதளவு எண்ணினால் கூட, உன் கொலை எண்ணம் பொடிப் பொடியாக உதிர்ந்து போகுமே!'' என்கிறார்.

''கொன்றன்ன இன்னா செயினும் அவர்செய்த
ஒன்றுநன்று உள்ளக் கெடும்'' (109)

வறுமை

இனிச் சிலர் தாம் பெற்ற வறுமையை நினைந்து நினைந்து நைகின்றனர். வறுமையை இன்மை, நல்குரவு, நிரப்பு,

துப்புரவின்மை என்னும் நான்கு வகைகளில் ஆள்கிறார் (அதிகாரம். நல்குரவு) வள்ளுவர். இவற்றுள் வறுமையும் இன்மையும் ஒருபொருளன. நல்குரவு என்பது கொடுக்கப்பட்ட வலிமை என்னும் பொருளது. நிரப்பு என்பது நிரம்பிய நலம் செய்வது என்னும் பொருளது. துப்புரவின்மை என்பது உண்ணுதற்கு வகையில்லா நிலை என்றும் வலிமை குன்று நிலை என்று பொருள் தருவன.

இவற்றை மேலோட்டமாகப் பார்த்த அளவில்கூட கொடிய வறுமையில் கூட நலப்பாடாம் பகுதியும் உண்டு என்பது விளங்கும்.

''நெருப்பினுள் உறங்கினாலும் கூட நிரப்பினுள் கண்ணை மூடுதற்கும் இயலாது'' என்றும் (1049),

''நேற்றுக் கொன்று விட்டுச் சென்ற நிரப்பு இன்றும் வருமோ'' என்றும் (1048),

''வறுமையிற் கொடியது எது என்னின் அவ்வறுமையிற் கொடியது அவ்வறுமை'' என்றும் (1041),

வறுமைக் கொடுமையை உருகிஉருகிக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

வறியவர்க்குக் கொடுக்கும் கொடையே கொடை பிறர்க்குக் கொடுப்பது கைம்மாற்றுப் போல்வதும் கடன் போல்வதும் என்றும் கூறுகிறார் (221).

வறியவர் பசித்துயரை அழிபசி என்றும் (226), பசியென்னும் தீப்பிணி என்றும் (227) அவர்க்குத் தருவதே ஈத்துவக்கும் இன்பம் என்றும் (228) கூறுகிறார்.

பசிக்கொலையால் இறந்துபடாமல் காத்தலை,

''பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை'' (322)

என மேம்பட்ட கடனாகக் குறிக்கிறார் இக்குறளுக்கு எனவே வாழ்ந்து காட்டிய இலக்கியப் பிறவி வள்ளலார் பெருமான் என்பது நாடறிந்த செய்தி.

வறுமைக் கொடுமையை ஒழித்து ஒப்புரவாக்க உரத்த ஒலி எழுப்பும் வள்ளுவர், அவ்வறுமையால் உண்டாம் நலங்களையும், அவ்வறுமையினும் வறுமையையும் சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை.

வறுமையிலும் நன்மை ஒன்று உண்டு; அஃது யாது எனின், மெய்யான உறவினர் இவர் என்பதை அளவு செய்து கொள் வதற்கு அவ்வறுமைப் பொழுது உதவுகின்றது என்கிறார். அது

‘‘கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி; கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பதோர் கோல்’’ (796)

என்பது செல்வமும் வாய்ப்பும் பதவியும் இருக்கும்போது இருந்து, அவை ஓடும்போது தாமும் ஓடும் இயல்பினரை அப்பொழுதில் தானே கண்டு கொள்ள முடியும்? அந்த வாய்ப்புப் பேறாக வறுமைப் பொழுதினைக் கருதலாமே! என்கிறார்.

வறுமையிலும் வறுமை உண்டு; அது, செல்வமுடைமையாம். அச் செல்வமுடைமை அறநெறி பேணா அரசின் கீழ் பெருந் துயர்க்கே இடஞ்செய்வதாய் இருக்கும். இதற்கு வறுமை எவ்வளவோ மேலானது அல்லவா என்கிறார்.

‘‘இன்மையின் இன்னாது உடைமை முறைசெய்யா
மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின்’’ (558)

இன்னும் நல்லவர்கள்பட்ட வறுமையினும் கொடுமையானது அல்லவர்கள் அடைந்த செல்வம் என்றும் கூறுகிறார்.

‘நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு’’ (408)

இன்மையின் இன்மையே இன்னாதது என்றாலும், அதனினும் இன்னதாதும் உண்டு. அஃது என்னவென்றால் அறிவின்மை ஆகும். செல்வம் இல்லாமையை உலகம் இல்லாமையாகக் கொள்ளவும் செய்யாது; வசை கூறவும் செய்யாது. ஆனால் அறிவில்லாமையையே உலகம் வசைகூறும்.

‘‘அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை பிறிதின்மை
இன்மையா வையாது உலகு’’ (841)

அறிவின்மைதான் இன்மையே அன்றிப் பிறிதின்மை இன்மை ஆகாது என்ற திருவள்ளுவர்,

‘‘அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்’’ (430)

என்கிறார்.

ஊக்கமுடைமை

அதனினும் ஒருபடி மேலே போய், பொருளுடைமை ஆகட்டும், அறிவுடைமை ஆகட்டும் பிறபிற உடைமைகள்

ஆகட்டும்; அவையெல்லாம் ஊக்கமுடைமைபோல் ஆகுமா என்கிறார்.

"உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம் அஃதில்லார்
உடையது உடையரோ மற்று" (591)

"உள்ளம் உடைமை உடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்" (592)

"ஆக்கம் இழந்தேமென்று அல்லாவார் ஊக்கம்
ஒருவந்தம் கைத்துடை யார்" (593)

என்றெல்லாம் ஊக்கம் என்னும் செல்வத்தை உரைக்கிறார்.

தேடிய செல்வம் எத்தனை எனினும் இழக்கலாம். தேடிக் கொள்ளவும் செய்யலாம். ஆனால் ஊக்கம் என்னும் செல்வம் ஒன்றனை மட்டும் இழந்துவிடுதல் ஆகாது என உரமூட்டுகிறார்.

யானை எவ்வளவு பெரிய விலங்கு?
அவ்வளவு பெரியதா புலி?
யானைக்கு இருக்கும் தந்தம் எவ்வளவு வலியது?
ஆனால் புலிக்கு அப்படித் தந்தம் உண்டா?
பரிய தேக்குத் தடிகளையும் இழுக்கும் வலிமையமைந்த
யானை, புலியைப் பார்த்த அளவிலே அஞ்சிப்
பின் வாங்குவது ஏன்?

ஊக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்த ஒரு தடை உண்டா? இல்லை! என்பதைக் காட்சியாகக் காட்டுகிறார் வள்ளுவர்.

"பரியது கூர்ங்கோட்டது ஆயினும் யானை
வெரூஉம் புலிதாக் குறின்" (599)

என்பது அக்காட்சி.

இன்பத்தை விரும்பமாட்டான்; துன்பம் வருதல் இயற்கை என்று கொள்வான். இத்தகையனுக்குத் துன்பம் ஒன்றும் உண்டோ?

துன்பத்திற்கே துன்பம் ஊட்டவல்ல துணிவினர்க்கு துன்பம் என்பதொன்றும் உண்டோ?

அடுக்கடுக்காகத் துன்பம் வந்தால் என்ன,

வெள்ளப் பெருக்கே போலத் துன்பம் வந்தால் தான் என்ன, ஊக்கமுடையவனை அவை என்ன செய்ய முடியும்?

நீரின் ஆழம் எவ்வளவு, அவ்வளவு நீளம் உடையது நீர்ப் பூவின் தண்டு. நீரின் அளவுக்கு ஏறி ஏறி உயர்ந்தே நிற்கும் அது. அது போல் ஒருவன் உள்ளத்தின் அளவுக்கே அவன் உயர்வும் அமைந்திருக்கும் என்றெல்லாம் ஊக்கச் சிறப்பைக் கூறும் வள்ளுவர் காளை ஒன்றன் காட்சியைக் காட்டுகிறார்.

''மடுத்தவாய் எல்லாம் பகடன்னான் உற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து'' (624)

என்பது அது.

வண்டியில் பூட்டப் பட்ட வலிய காளைக்கு மேடென்ன பள்ளமென்ன? மலையடிக் கல்லாஞ்சரளை என்றால் என்ன? தன் காலிலும் வண்டிக் காலிலும் ஏற்றுண்டு துள்ளிச் செல்ல இழுத்துக்கொண்டு போவது இல்லையா?

மணலும் சேறும் நீரும் அமைந்த ஓடையிலும் ஆற்றிலும் வண்டிச் சக்கரம் அழுந்தித் தெப்பக் கட்டை அளவுக்கு ஆழ்ந்து சென்றாலும், முன்னங்கால்களை ஊன்றி மண்டியிட்டு தலையை நிமிர்த்தி, கொம்பை உயர்த்தி, காதை விடைத்து நுகக் கோலை இழுத்து மேடேறும் மாட்டைக் காண்பார்க்கு வாழ்வில் ஏற்படும் தடை எதுவும் தடையாமோ? ''தடை உண்டு எனின் தடந்தோள் உண்டு'' என்று வீறு காட்டி வெற்றி கொள்வதன்றோ வாழ்வு?

''ஆரைச் சாகாட்டு சூழ்ச்சி போக்கும்
உரனுடைய நோன்பகடு''

என்றும்,

''அச்சொடு தாக்கிப் பாருற் றியங்கிய
பண்டச் சாகாட் டாழ்ச்சி சொல்லிய
வரிமணல் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும்
பெருமிதப் பகடு''

என்றும் வரும் புறநானூற்றுச் செய்திகள் (60;90) இவண் எண்ணத் தக்கன.

இவற்றால் வறுமை முதலாம் தடங்கல்கள் முயற்சியும் ஊக்கமும் உடையவனுக்குத் தடங்கல்கள் ஆகமாட்டா என்றும், அவற்றையெல்லாம் மிதிபடியாகக் கொண்டு மேலே ஏறி மலை மேல் சுடரும் கதிரோனாக அவன் திகழ்வான் என்றும் நம்பிக்கை

பூட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். சுடச்சுட ஒளி செய்கிறதே பொன். அச்சூடு அதன் மாசினைப் போக்கி மேலும் ஒளிவிடத்தானே செய்கின்றது. அவ்வாறே ஒருவனை வாட்டும் வறுமை முதலிய துன்பங்கள் எல்லாம் அவனை ஒளிவிடச் செய்வனவே யாம்.

'சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு'' (267)

பெருமையும் சிறுமையும்

பொன்னைத் தேய்த்து மாற்றுக் காண்பதற்கு ஒருகல் உண்டே! அது கட்டளைக் கல் என்பது. அக் கல் தன்னில் தேய்க்கப் பட்ட பொன்னின் மாற்றுகளை உயர்வு தாழ்வு இல்லாமல் உள்ளது உள்ளபடி காட்டும். அதுபோல் ஒருவன் பெருமையும் சிறுமையும் பிறர் சொல்லும் புகழ் பழிகளில் ஆவனவும் நிற்பனவும் அல்ல. அவன் செய்யும் செயல்களாலேயே அமைவன என்று 'நீயே நின் மதிப்பீட்டாளன்' என்கிறார்.

''பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல்'' (505)

பழிப்புரை

என்னில் தாழ்ந்தவரும், பண்பு குறைந்தவரும் கூட என்னைக் குறை கூறுகின்றனரே அவர்களுக்கு நான் எவ்வளவு மேம்பட்டவன் என்று குறை சொல்பவரைக் குறைகண்டு வருந்து வார் உளர். அத்தகையவரை நோக்கி, நீ அவன் சொல்லிய குறையையும் அவன் குறையையும் பார்த்துத் தானே இப்படிச் சொல்கிறாய். உன் தகுதி என்ன, உன் செயல் அதற்குத் தக்கது தானா, என்று நீ எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் அல்லவோ? உன் தகுதிக்கும் செயலுக்கும் உள்ள பொருந்தாமையைக் கண்டு, அவன் உன்னைக் குறை கூறினானே அல்லாமல் உனக்கும் அவன் மேம்பாட்டாளன் என்னும் செருக்கில் கூறினான் அல்லன் என்று கொள்ள வேண்டும் அல்லவோ என்கிறார்.

''எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் தம்மோடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு'' (470)

கேடு

என்னை நன்றாக நோட்ட மிட்டிருக்கிறான்; என் விருப்பு வெறுப்பு சொல் செயல் என்பவற்றையெல்லாம் உள் வைத்து

நோக்கியிருக்கிறான்; சரியான வேளை கண்டு என்னை வீழ்த்தி விட்டான்; தலை நிமிரா வகையில் கெடுத்து விட்டான் என்று தன்னிலைக்கு இரங்குவாரைப் பார்த்து

''காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல்'' (440)

என ஓர் ஒளி காட்டுகிறார்.

''ஒருவன் தான் விரும்பும் விருப்பத்தைப் பிறர் அறியாமல் துய்த்து நிறைவேற்றிக் கொள்ள வல்லவனாயின் அவனுக்குப் பகையாயவர் வகுக்கும் சூழ்ச்சி எதுவும் வெற்றி பெறாது'' என்பது இது.

இல்லையா? உண்டே!

ஊனுக்கும் வழியில்லை உறவுக்கும் வகையில்லை என்று தமக்குள் தாமே நோவாரைக் கண்டு,

''துன்புறூஉம் துவ்வாமை இல்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறூஉம் இன்சொ லவர்க்கு'' (94)

என்று தேற்றுகிறார்.

எவரிடத்தும் இனிக்க இனிக்க உரையாடுங்கள்; உறவாடுங் கள்; இன்சொல் சொல்லவும் முகம் மலர்ந்து விளங்கவும் என்ன பஞ்சமா? அவற்றைச் செய்தால் உங்களைத் துன்புறுத்தும் பட்டுணி உங்களை அண்டவே அண்டாது என்று வற்றா வளநெறி ஈதென வகுத்துக் காட்டுகிறார்.

எமக்குத் தாங்குதலாய் இருப்பார் எவரும் இலரே; ஆற்று வார் தேற்றுவார் இலரே என்று தவிப்பாரை நோக்கி,

''மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துள் துப்பாயார் நட்பு'' (106)

என ஒளி வழி காட்டுகிறார்.

குற்றமற்ற நல்லவர் நட்பை என்றும் மறவாதீர்; உங்கள் துன்பத்தில் துணையாக நின்றவர்களை என்றும் விட்டு விலகாதீர். இவற்றை நீங்கள் கடைப்பிடியாகக் கொண்டால் அவர்கள் உங்களைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். உங்கள் மறப்பும்

துறப்புமே உங்கள் துயருக்குக் காரணமாக அமைந்தவை எனத் தெளிவுறுத்துகிறார்.

எவரும் ஏற்பர்

எவ்வளவோ சொன்னேன், எப்படி எப்படியெல்லாமோ சொன்னேன்; எவரும் கேட்பாரில்லை என்பவரைப் பார்த்துத் திருவள்ளுவர், தம்பட்டறிவும் பாசமும் கொண்டு கூறுகின்றார்:

''விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்'' (648)

''எவரும் கேட்கவில்லை என்கிறாயே! எவரும் என்ன, உலகமே உன் சொல் கேட்கும்; நீ சொல்லும் வகையில் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் கேட்கும்'' என்றார்,

''சொல்லும் வகை எப்படி?'' என்பதை அறிந்து கொள்ள விரும்பி ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அவன்; வள்ளுவர் கூறினார்.

''சொல்பவன் வேறு கேட்பவன் வேறு என்று இல்லாமல் இருவரும் ஒத்த நிலையராகிய உரிமை கொண்டு விட வேண்டும்; அந்நிலையில், கேட்பதற்கும் இனிமையமைய, இதனைச் சொல்லும் முறை இதுவே எனக் கேட்டவர் வியக்கச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சொன்னால் சொன்ன உடனே சொன்னதை நிறைவேற்றுவர்'' என்றார்.

மெய்ப்பொருள் காண்

''அவனை நம்பினேன்; அவன் சொன்னதையெல்லாம் கேட்டேன்; அதனால் கெட்டேன்'' என்பான் ஒருவனை நோக்கி, போனது போகட்டும் இப்பொழுதாவது புரிந்து கொண்டாயே; அதுபோதும்; அந்த அளவுக்கு நன்மையே''என்று தெளிவித்தார்.

''எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு'' (423)

''எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு'' (355)

என்பவற்றைப் போற்றிக் கொள். வருங்காலத்தேனும் வாயிழந்தும் கையிழந்தும் போக மாட்டாய் என்றார்.

நல்லதன் தீது

நான் காலமெல்லாம் நன்மையே செய்தேன்; எனினும் அதனைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் போனது மட்டுமில்லை: எனக்குத் தீமை செய்யவும் என்னைக் குறை கூறவும் வருகின்றானே என்று நைகின்ற ஒருவனை நோக்கி,

> ''நன்றாற்ற லுள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்
> பண்பறிந்து ஆற்றாக் கடை'' (469)

என்றார். நன்மை செய்வதெல்லாம் நன்மையாகி விடாது; அதனை நல்லதெனக் கொள்வார்க்கே நல்லதாம்; பிறர்க்கு அல்லதாம். நீ செய்யும் நன்மைக்கும் தாம் ஒரு கற்பிப்புச் செய்து கொண்டு அது இன்ன உள் நோக்கத்தால் செய்தது என்று இட்டுக் கட்டி இழிவாகப் பேசவும் இடருண்டாக்கவும் முனைவர். ஆதலால் செய்யப்பட்டவர் தன்மையைப் பொறுத்தே நல்லதும் அல்லதும் கொள்ளப்படும் எனத் தெளிந்து தேர்ந்து செய்; இப்பண்பாட்டை இன்னொருகால் அடைய மாட்டாய் என்கிறார்.

காலமும் பயனும்

எனக்குப் டரிவு தெரியா நாளில் என் காப்பாளராக அவர் இருந்தார்; எனக்குக் காப்பாளராக இருந்தது போலவே என் உடைமைக்கும் அவரே காப்பாளராக இருந்தார். அக்கால நிலையில் ஓரளவு படிக்கவும் வைத்தார். பின்னே என் கடிய உழைப்பாலும் முயற்சியாலும் வளர்ந்த நிலையில் என் உயர்வெல்லாம் அவராலேயே என்றும், அவர் காலத்தால் செய்த உதவியாலே ஆம் என்றும் கூறி,

> ''காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
> ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது'' (102)

என்னும் உம் குறளையே எடுத்துக் காட்டுகிறார். என் சிக்கலைத் தீர்க்க என்ன வழி? காலமெல்லாம் அவர் காலத்தால் செய்த நன்றிக்குக் கடன் பட்டவனாகவே வாழ வேண்டுமா? என்று வினாவினான் ஒருவன்.

வள்ளுவக் கிழவர் மெல்லென நகைத்து, ''நன்றாக என்னை மடக்குகிறாய்; ஒரு குறளை அவர் எடுத்துக் காட்டினார்

என்றால், அவர் காலத்தால் செய்தது உன் நலம் கருதியா? எதிர் காலத் தந்நலம் கருதியா என்று நீ எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் அல்லவோ!'' என்றார் வள்ளுவர்.

''ஆம்! அது சரிதான்! ஆனால், உம் குறளைக் காட்டிக் குத்திக் கூறுவதற்கு என் வாக்கால் மறுமொழி சொல்வது என் தீர்வாக இருக்குமேயன்றி நீவிர் தந்த தீர்வாக இராதே! அவரும் ஏற்க, நானும் ஒப்ப, பிறரும் கொள்ள உம் உரையாக இருக்க வேண்டுமே'' என்றதும், கலகல வெனச் சிரித்தார் வள்ளுவப் பெருமான்.

''அப்பா! எட்டப் போகாதே! அடுத்த பக்கம் கூடப் போகாதே! அடுத்த பாட்டிலேயே அச்சிக்கல் தீர்வு இருப்பதைக் காண்பாய்'' என்றார். ஆம்; அடுத்த குறள்,

''பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது'' (103)

என்றிருந்தது.

தமக்கு உண்டாகும் பயனை எண்ணிப் பாராமல் காலத்தால் செய்த உதவியே சாலச் சிறந்தது என உணர்ந்து கொண்டால் சிக்கல் தீர்ந்து போகின்றதே!

பகை நட்பு

எனக்குப் பகையாக இருந்த ஒருவன், தன் பகையை மாற்றிக் கொண்டு என்னை நெருங்குகிறான். நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்றான் ஒருவன்.

பூவைச் சுடும் தீயைப் போல உன் மனமலரைச் சுட்ட ஒருவனாக இருந்தால் கூட அவன் அதனை மறந்து மெய்யாகவே நல்லவனாகி உன்னோடு மாசறக் கூடுவானானால் நீ அந்நிலையில் பழங்குற்றத்தை மறந்து போற்றிக் கொள்ளுதலே அவனைத் திருத்த வாய்த்த நெறியாகும். இல்லாக்கால் அவன் என்றும் தீயனாகவே இருந்து கேடனாகவே ஒழிவான்; அதனால்,

''இணரெரி தோய்வன்ன இன்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று'' (308)

என்பதைக் கொண்டு நட என்றார். எனினும் தம் சொல்லால் அவன் கெட்டுப் போய்விடவும் கூடாதே என்ற அருள் நோக்கால்,

"அப்பா, அத்தகையவனையும் உடனே நம்பி உயிரன்பனாகக் கொண்டு விடாமல் கொஞ்ச நாள் ஆய்வு நிலையில் வைத்துப் பார்த்தல் நல்லது" என்றார். அவன் திகைத்தான். ஆம்! உன் திகைப்பு எனக்குத் தெரிகிறது. அறம் சொல்லும் கிழவர் இப்படியும் சொல்வாரா என்று திகைக்கிறாய்! என் சொல்லைக் கேளாதவனைக் கருதி, என் சொல்லைக் கேட்டு நடக்கும் அவனுக்கு என் சொல்லால் அழிவு நேர்ந்து விடக்கூடாது அல்லவா அதனால்,

"பகைநட்பாம் காலம் வருங்கால் முகநட்டு
அகநட்பு ஒரீஇ விடல்" (830)

என்பதைப் போற்றிக் கொள்வாயாக என்றார்.

பறந்து வந்து குஞ்சைத் தாக்க வரும் கோழி தன் சிறகுகளை அரணாக்கிக் காப்பது போல் காக்கும் வள்ளுவப் பெருமகனார் வாழ்வியல் பார்வையை மெச்சினான். உச்சி குளிர்ந்து உவகை ஊற்றெடுக்கப் பாராட்டினான்.

உளவரை

"ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு" (231)

என்பதைச் சிக்கெனக் கொண்டு உள்ளவற்றையெல்லாம் வாரி வழங்கி விட்டேன்; இப்பொழுது எனக்கே பொருட்சிக்கலாகி விட்டது என்றான் ஒருவனை நோக்கி. உன் நிலையறிந்து கொடாமல் உள்ளவையெல்லாம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நீ கருதியதனால், இப்படி வருந்திக் கூறினை. நீ வருந்திக் கூறுவதை நோக்க நீ செய்தது தவறு என எண்ணிக் கொண்டு சொல்வது புரிகின்றது! அந்த மேதகு நிலை அடைந்தவர்,

"சாதலின் இன்னாதது இல்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை" (330)

என்னும் நிலையை அடைந்தவர்கள். அவர்கள் ஈத்துவக்கும் இன்பமே இன்பமெனக் கொண்டவர்கள். உன்னைப் போன்றவர்க்கு நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லத் தவற வில்லை. வலியறிதல் என்பதை எடுத்துப்பார்! ஒருமுறை மட்டுமா மும்முறை அடித்துச் சொல்லியுள்ளேன்.

"ஆற்றின் அளவறிந்து ஈக அதுபொருள்
போற்றி வழங்கும் நெறி" (477)

"அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்" (479)

''உளவரை தூக்காத ஒப்புர வாண்மை
வளவரை வல்லைக் கெடும்'' (480)

என்பவற்றில் உள்ள ''உளவரை'' ''அளவறிந்து'' என்பவற்றைப் பார் என்றார்.

வழுவாய்க்குக் கழுவாய்

செய்யக் கூடாத ஒன்றைச் செய்து விட்டேன்; அது தவறென உணர்கின்றேன்; அதற்குக் கழுவாய் என்ன என்று ஒருவன் கேட்கிறான். சமயத்தர் கூறும் கழுவாய்களைக் கண்டும் கேட்டும் அவ்வழித் தீர்வை நாடினை என்பதை அறிகிறேன். அறிவறி அன்ப அத்தவற்றை மீண்டும் செய்யாதிருத்தலே அறமுறைக் கழுவாயாகும்; பிறமுறைக் கழுவாயைத் தேடித் திரியாதே என்றார். அது,

''எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று''

என்பது.

இல்லையா இல்லை

அது இல்லை இது இல்லை என்பது எனக்குத் துயராக உள்ளது. அதனைத் தீர்த்துக் கொள்வது எப்படி என்று தவிக்கிறான் ஒருவன். வள்ளுவரோ அமைந்த முகத்துடன் ''தேவையைப் பெருக்கிக் கொண்டு அது இல்லை இது இல்லை என இல்லாமைக்கு வருந்துகிறாய். ஆனால் எனக்கு இது கட்டாயம் வேண்டியது இல்லை; அது தேவையே இல்லை என்று ஒவ்வொன்றாக விலக்கிப்பார். அவற்றால் உனக்குத் துன்பம் உண்டாகாது; வேண்டியவற்றுக்கும் வேண்டிய அளவு வாய்ப்புக் கிட்டும் என்கிறார். அது.

''யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்'' (341)

என்பது.

நிறைவு

இவ்வாறு தனி வாழ்வில் ஏற்படும் பலப்பல சிக்கல்களுக்கும் அருமருந்தனைய தீர்வுகளை வழங்கிச் செல்கிறார் வள்ளுவர். சுட்டிக் காட்டியவை சிலவே. காட்ட வேண்டியவையோ பலவாகலாம்! நோக்குவார் நோக்குக்கெல்லாம் இடந்தந்து ஆக்கமாம் வகையில் உதவுவது வள்ளுவம் என்பது இக் குறிப்புகளால் புலப்படும்.

2. குடும்பவாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

சிற்றூர்களில் 'தலைக் கட்டு வரி' என்றும் 'குடும்பவரி' என்றும் வழங்கும் வழக்குகள் இன்றும் உள்ளன. பொங்கல் விழா, கோயில் விழா, ஊர்ப் பொதுக் கடமை ஆகியவற்றுக்குத் தலைக் கட்டு வரி அல்லது குடும்ப வரி என்று அளவிட்டு வாங்குவர். அத்தலைக் கட்டு அல்லது குடும்ப அளவு, கணவன் மனைவி மக்கள் என்னும் முத்திறத்தர் அமைந்த அளவே ஆகும். மக்கள் இல்லை எனினும் கணவன் மனைவியர் கொண்ட குடும்பமும் ஒரு தலைக் கட்டேயாம். ஆதலால் ஒரு பெருங்கூட்டுக் குடும்பத்தில் மிகப் பலர் இருப்பினும் அவரெல்லாம் ஒரு குடும்பம் எனக் கொள்ளப் பட்டிலர். குடும்பத் தொகுதியே அக் கூட்டுக் குடும்பமாகும்.

கூட்டுக் குடும்பம்

கூட்டுக் குடும்பம் என்பது அண்மைக் காலம் வரை தமிழகத்தில் நடைமுறைப்பட்டதாகவே இருந்தது இந்நாளிலும் முற்றாக அவை ஒழிந்து விடவில்லை. இன்றும் முதியோர் தம் குடும்பம் பிரிந்து போதலை விரும்பாதவராக இருத்தலும் காணக் கூடிய செய்தியே.

நூற்றுக் கணக்கானோர் உள்ள ஒரு பெருங்குடும்பத்தை அறிவேன். அக்குடும்பத்தவர் சொத்துப் பிரிவினை செய்வது இல்லை. தனியே போக வேண்டும் எனக் கருதினால் போய் விடலாம்; ஆனால் சொத்தில் எப்பங்கும் கொண்டாட முடியாது. மீண்டும் பொதுக் குடும்பத்திற்கு வரவேண்டும் எனினும் தடையின்றி வந்து விடலாம்.

சமையல் பொதுவாக நடைபெறும். அவரவர்க்கு வேண்டு மளவு சோறு கறி வகைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய் அவரவர்க்குள்ள தனி வீட்டில் வைத்து உண்ணலாம். அங்கேயே தங்கிக் கொள்ளலாம். எல்லா வேலைகளும் பொது; எல்லா வருமானங்களும் பொது; எல்லாச் செலவுகளும் பொது; குடும்பத்தில் மூத்தார் எவரோ அவர் தலைமையில் குடும்பம் நடைபெறும்

இத்தகு குடும்பம் 'கரும்பு' என வழங்கப்பட்டது எனச் சங்க இலக்கியங்களின் வழியே அறிய வாய்க்கின்றது. வள்ளுவர்

குடும்பம், குடி என்னும் சொற்களை வழங்கியுள்ளார். குடும்பம் என்பது ஒரோ ஓர் இடத்தே தான் ஆளப்பட்டுளது. அது,

''இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ குடும்பத்தைக்
குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு.''

என்பது:

''குடும்பத்திற்குக் குற்றம் வராமல் அகற்றுதற்கு முயல்பவன் உடல் துன்பம் என்னும் பொருளுக்கே கொள்கலமாக (இருப்பிடமாக) அமைவதோ? (இல்லை)'' என்கிறது அது.

குடி என்பது குடும்பம் என்னும் பொருளில் பதினெட்டு இடங்களில் ஆளப்பட்டுள. அவ்விடங்களுள் ஆன்ற குடி (அகன்ற குடி) என்னும் ஆட்சி மூவிடங்களில் உண்டு. அவை கரும்பு என்பது போலும் கூட்டுக் குடும்பக் குறிப்பு ஆகலாம் (681, 992, 1022).

உட்பகை

குடும்ப நலங்காத்தலை அழுத்தமாகக் கூற விரும்பும் வள்ளுவர் 'உட்பகை' என்னும் அதிகாரத்தில் அதனை மிக வலியுறுத்துகிறார்.

நாடு நலம்பெற உட்பகை ஆகாமையே போல, வீடு விளங்கவும் உட்பகை ஆகாது என்பதைப் பல்கால் வற்புறுத்து கிறார்.

''உறல்முறையான் உட்பகை தோன்றின் இறல்முறையான்
ஏதம் பலவும் தரும்'' (885)

நெருங்கிய உறவு முறையினால் ஒருவனுக்கு உட்பகை தோன்றினால் அஃது அவனுக்கு இறக்கும் முறையால் துன்பம் பலவற்றைத் தரும்.

''ஒன்றாமை ஒன்றியார் கட்படின் எஞ்ஞான்றும்
பொன்றாமை ஒன்றல் அரிது'' (886)

நெருங்கியவர்களிடத்து நெருங்காத உட்பகை உண்டாயின் அழியாதிருத்தல் அமைதல் எப்பொழுதும் இல்லை.

''செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும் கூடாதே
உட்பகை உற்ற குடி'' (887)

செப்புச் சிமிழும் மூடியும் கூடி ஒன்றே போல் பொருந்தியிருந் தாலும் ஒன்றாகாது! அது போல் உட்பகை கொண்ட குடியும் ஒன்று போல் பொருந்தியிருந்தாலும் ஒன்றாகாது.

''அரம் பொருத பொன்போலத் தேயும் உரம்பொருது
உட்பகை உற்ற குடி'' (888)

உட்பகை உண்டான குடி அரத்தினால் அராவப்பட்ட இரும்பு போல் வலிமை குறைக்கப்பட்டுத் தேய்ந்து போகும்.

''எட்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினும்
உட்பகை உள்ளதாம் கேடு'' (889)

எள்ளின் பிளவினை ஒத்த சிறிதளவே பிளவு உடையது எனினும் உட்பகை (ஒரு குடியை) அழித்துவிடும் கேடு உடைய தாகும்.

''உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருள்
பாம்பொடு உடனுறைந் தற்று'' (890)

உள்ளத்தால் ஒன்று படாதவர் ஓரிடத்துக் கூடி வாழும் வாழ்க்கை, ஒரு சிறு குடிசையில் பாம்புடன் கூடி வாழ்வது போன்றது.

முன்னைந்து பாடல்களின் கருத்தின் முடிந்த முதிர்நிலை போல இறுதிப் பாடல் இருத்தல் ''உடம்பாடு இலாதவர் குடும்ப வாழ்வு இத்தகைத்து'' எனக் குறித்துக் காட்டுவதாகும்.

உட்பகைத் தீர்வு

உறவு முறைக்குள்ளாக உட்பகை தோன்றின் முழுதழிவே என்றும்; ஒரு குடிப்பிறந்து ஒன்றுபட நிற்கத்தக்கார் ஒன்று படாமல் இருப்பின் பேரழிவே என்றும். வெளிப்பார்வைக்கு ஒன்றே போலத் தெரியும் செப்பும் மூடியும் போலச் செறிவாகத் தோன்றினாலும் பிரிவு பிரிவே என்றும், வலிய இரும்பும் அரத் தால் சிறிது சிறிதாக அராவப்பட்டுத் தேய்ந்து இற்று ஒடிந்து போவது போல உட்பகை உள்ள குடியும் அழியும் என்றும். எள்ளின் பிளவே போலச் சிறிய பிளவு உண்டாயினும் குடி அழிந்துபடும் என்றும் உட்பகைக் கேட்டைப் பல்கால் வற்புறுத்திக் கூறிய குடிப்பாங்கு அறிந்தார், உடம்பாடு இலாக்

தன்மை கொள்ளார். அப்படிக் கொண்டார் வாழ்வு, எப்பொழுது தீண்டுவார், நச்சைக் கக்குவார் என்பதைத் தெரியாமல் அஞ்சி அஞ்சி வாழும் வாழ்வினராகவே வாழ்வர். இவ்வாழ்வர் குடிக்கு நலம் தரும் செயலையோ தொழிலையோ முழுமையாக ஈடு பட்டுச் செய்வாரா? தற்காப்புக்கே காலம் எல்லாம் செலவிடும் வாழ்வர், பிறர் காப்புக்கும் பிறர் நலத்துக்கும் பொதுக் குடும்ப வளர்ச்சிக்கும் பாடுபடுவரா?

ஒருவர் நாடித் துடிப்புப் போல் மற்றொருவர் நாடித் துடிப்பும் உள்ளதா? அதிலே விரைவுத் துடிப்பும் மெல்லத் துடிப்பும் இல்லையா?

பொறியால் இயங்கும் கடிகாரம் ஒன்றைப் போல் ஒன்று, காலம் காட்டவோ செய்கின்றது? அதில் விரைவோட்டமும் மெது வோட்டமும் இல்லையா?

ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் பிறந்த குடிப்பிறப்பு, சூழ்நிலை, கல்விநிலை, தொழில் நிலை ஆகியவற்றால் ஏற்ற மாற்றங்கள் அமையத்தானே செய்யும்?

ஒரு தோட்டத்துக் காய்கறிச் செடிகளோ, ஒரு தோப்புக் கனி மரங்களோ, ஒரு விளை நிலத்துப் பயிர்களோ ஒத்த வளர்ச்சி யும் ஒத்த பயனும் தரவோ செய்கின்றன?

இவற்றைக் கண்ணேரில் காண்பார், ''என் எண்ணம் போலவே அவரும் எண்ண வேண்டும்'' என்றும், ''என் செயல் போலவே அவரும் செய்ய வேண்டும்'' என்றும் எண்ணிக் கொண்டு செயல்படலாமா?

ஒரு தாய் வயிற்றின் இரட்டைப் பிறப்பிகளுள் கூட இயல் செயல் உணர்வு அறிவுகளில் வேறுபாடு இல்லையா?

முதிர் பேரறிவு இரட்டையராக விளங்கிய ஆர்க்காடு இராமசாமி, இலக்குமணசாமி என்பார் ஒரு துறைப்பற்றுமை யிலோ இயங்கினர்.

உலகின் வியப்பு இரட்டையராகிய சயாமிய இரட்டையர் உடல் ஒட்டியே பிறந்தனர்; அவ்வுடல் ஒட்டை அகற்றின், உயிர்க்குக் கேடாம் என அப்படியே வளர்ந்தனர் மணமும் கொண்டனர். ஆயினும் அவர்கள் உணர்வுகளிலே எத்தனையோ மாற்றங்கள் உண்டென்பதை வரலாற்றுலகம் சுட்டுகின்றதே.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணுவார் குடிநலம் கருதிப் பிறர் உணர்வை மதித்துப் போற்றுதல் வேண்டும். வேற்றுமையுள் ஒற்றுமை கண்டு ஒத்துப் போகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

''குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்'' (504)

என்பதனை ஆய்வுக்கும் நடுவு நிலை முறைமைக்கும் நட்புக்கும் கொள்ளல் தகும். குடிநலம் காக்க வேண்டுவார் குணம்நாடி அதனை ஊக்கி அவ்வழியைப் பற்றிக் கொள்ளலும், குற்றத்தை நாடி அதனைக் களைந்து பரிவோடு அணைத்துக் கொண்டு குண வழியில் சிறக்கப் படிப்படியே வழி செய்தலும் வேண்டும். இவ் வகையில் சோர்வோ வெறுப்போ கொள்ளல் ஆகாது; பிறரிடத் துப் பார்க்க வேண்டிய மானத்தைக் கூடக் குடிநலம் கருதுவோர் தம் குடியளவில் கருதுதலும் ஆகாது.

குடும்பத்து உண்டாகும் குறையை, உழவடை நிலத்தில் உண்டாகும் முட்செடியை உழவன் முளையிலேயே கிள்ளி எறிவது போலக் கிள்ளி எறிந்து விட வேண்டும். இல்லாக்கால் மண் வெட்டி, கம்பி, கோடரி, வாள் எனப் பலப்பல கருவிகளைக் கொண்டு கை நோவப் பணி செய்து அகற்ற வேண்டிவரும். அகற்றினும் அதன் படர்ந்து சென்ற வேரை அகழ்ந்து சென்று அகற்றுதலும் வேண்டும். வெட்டாமல் விட்டு வைப்பின் அதன் நிழற்பரப்பும் வேர்ப்பரப்பும் கூடிய நிலப்பரப்பும் பயன் தராத தாய்க் கெடும். இதனை,

''இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து''

என்பார் திருவள்ளுவர். முள் மரம் கொல்லல் என்பது தீய பண்புகளை அழித்தல் தீமையை அழித்தல் என்பது, தீயவரை அழித்தல் ஆகாமை அடிப்படை அறம்.

மடியும் மானமும்

குடிநலம் பேணுவார் மடி என்னும் சோம்பலுக்கு அடிமை ஆதல் ஆகாது என்பது

''குடியென்னும் குன்றா விளக்கம் மடியென்னும்
மாசூர மாய்ந்து கெடும்'' (601)

என்பதால் விளங்கும்.

''குடியென்று சொல்லப்படும் அணையாத ஒளி விளக்கு சோம்பல் என்று சொல்லப்படும் திரிக்கருக்கு உண்டாகிப் பரவு தலால் அழிந்து விடும்'' என்கிறார்.

''அழிவு செய்யும் சோம்பலைத் தன்னிடத்துக் கொண்டு செயலற்றுக் கிடக்கும் அறிவிலி பிறந்த குடி, அவன் அழியும் முன்னரே அழிந்து விடும்'' என்றும் (603)

''சோம்பல் ஒருவன் குடும்பத்தில் நிலை பெறத் தங்கினால், அது அவன் குடும்பத்தோடு பகைவர்க்கு அடிமைப்படுமாறு செய்து விடும்!' என்றும் (608)

குடியை ஆளுந்தன்மையில் உண்டாகிய குற்றம். அக்குடியில் பிறந்த ஒருவன் சோம்பலின்றி உழைத்தலால் நீங்கும்'' என்றும் (609) எச்சரிக்கையும் நம்பிக்கையும் உரைக்கிறார்.

குடும்ப ஆக்கம் கருதுவார் அடுத்த வேளை அடுத்த நாள் என்று கூடத் தள்ளிப் போடாமலும் சோம்பல் இல்லாமலும் மானம் கருதாமலும் கூட ஈடுபட்டு வீறும் வெற்றியும் காட்ட வேண்டும் என்பதை,

> ''குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவம் மடிசெய்து
> மானங் கருதக் கெடும்'' (1028)

என்கிறார்.

குடும்ப நலத்திற்குச் சோம்பல் எப்படி ஆகாக் குணமோ, அப்படியே குடும்பத்துள் பார்க்கும் மானமும் ஆகாக் குணமாகும்.

பெறறோர் உடன்பிறந்தோர் துணை மக்கள் என்பாருள் ஒரொருகால் பெருமைக்குக் குறைவாம் சொற்களோ செயல் களோ உண்டாகி விடக் கூடும். அவற்றை மானக் கேடாகக் கருதி எதிரிட்டு நிற்றலாலும், செயல்படலாலும் குடும்ப அழிவை உண்டாக்கலும், குடும்ப மானம் போக்கலும் கூடாதனவாம். குடும்ப மானம் காத்தற்காகத் தன் மானம் பேணாது கடமை புரிதலும் வேண்டும் எனபது வள்ளுவம். இதனைக் கருதின் குடும்பநலச் சிக்கல்கள் பலவும் இல்லையாய் ஒழியும். இன்னும்,

> ''குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவர்க்குத் தெய்வம்
> மடிதற்றுத் தானமுந் துறும்''

என்னும் வள்ளுவ வாய்மை பெரும் ஊக்குதல் உடையதாம.

தளர்ந்துள்ள— தாழ்ந்தள்ள— வீழ்ந்துள்ள— என் குடி உயரும் வகையில் யான் கடமை புரிவேன் என்னும் துணிவுடன் ஒருவன் கிளர்ந்தால் அவன் முயற்சியைக் கண்டு மகிழும் ஆன்றோரும் சான்றோரும் பண்பரும் அறிவரும் பயன் செல்வரும் நயன் உணர்ந்தாரும் கை கொடுத்து உதவுவதற்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வரிசையில் நிற்பராம்.

மடிதற்று முந்துறும் என்பது தொங்கக் கட்டிய உடையை (தாரை) மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்து முன் நிற்பர் என்பதுடன், மடியென்னும் சோம்பல் அற்று முன் வந்து நிற்பர் என்பதுமாம். குடும்பம் மடியாமல் காக்க மடியின்றி முயல் வானுக்கு உதவ மேலோர் தாமும் மடியின்றி முந்து நின்று காக்க வருவர் என்னும் நயமும் நயனும் எண்ணக்தக்கன.

அமரகமும் தமரகமும்

ஒரு கூட்டுக் குடும்பத்தில் பலதலைக் கட்டுகள் இருப்பினும் குடும்பப் பொறுப்பை அனைவரும் தாங்குவார் அல்லர், கட்டற்ற இயல்பில் காலம் தள்ளுவாரும் அல்லர். உணவிலும் உறைவிலும் உழைப்பிலும் அவரவர் நிலைக்குத் தகத் தனிநலம் போற்றப் படினும், பொதுக் குடும்ப நலம் ஒரு தலைமைக்குக் கட்டுப் பட்டே ஆதல் வேண்டும். அத்தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர் வழியில் நிற்றல்தான் குடியோம்புவார் கடமை? இல்லாக்கால் என்னாம்?

படைவீரர் பலர்க்கு ஒரு தலைமை இருத்தல் போன்றது குடும்பத் தலைமையாக ஒருவர் இருப்பது. நிலைக்குத் தகவும் நெருக்கடிக்குத் தகவும் படைத் தலைமை எடுக்கும் நடவடிக் கையை ஏற்றுக் கொண்டு படைவீரர் செயலாற்றுதல் அவர்தம் கட்டாயக் கடமை ஆதல் போல் குடும்பத் தலைமைக்கும் குடும்பம் கட்டுப்படுதல் வேண்டும்; அத்தலைமையும் குடும்ப நலம் பேணலில் படைத்தலைமை போல்உறுதியுடனும் எதிர்கால நோக்குடனும் ஈடுபடுதல் வேண்டும். இத்தனைபேர் இருக்கவும் எனக்கென்ன வந்தது என எண்ணும் படைத்தலைமை ஒன்று உண்டாயின் படைவீரர் உறுதியும் வலிமையும் சூழ்ச்சித் திறனும் கூடப் பயன்படுமோ? அதனால்,

''அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்தும்
ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை'' (1027)

என்னும் குடி செயல் வகைக் குறளொடு,

''நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும் தானை
தலைமக்கள் இல்வழி இல்'' (770)

என்னும் படை மாட்சிக் குறளும் ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கனவாம்.

முன்னது, ''போர்க்களத்தில் போர்தாங்கும் பொறுப்பு வலியவன்மேல் அமைவது போல் குடும்பக் களத்திலும் அப்பொறுப்பைத் தாங்குவார் மேலேயே பொறுப்பு அமையும்'' என்னும் பொருளும்,

பின்னது, ''போரில் நிலைபெற நிற்கும் பழமையான வீரர் பலரையுடையதாக இருப்பினும், தகுதிவாய்ந்த தலைமக்கள் இல்லாத படை தகுதியில்லாத படையேயாம்'' என்னும் பொருளும் உடையவையாம்.

'தமரகம்' என்பது தம்மவர் வாழும் அகம் அல்லது வீடு என்னும் பொருளதாதல் அறிந்து கொள்க. வீழும் குடியை வாழும் குடியாய் அமைக்கப் போர்க்கால நடவடிக்கை எடுப்பார் போல எடுத்தல் வேண்டும் என்பது இவற்றின் பிழிவாம்.

தனிக் குடும்பம்

இனி வள்ளுவர் காணும் தனிக் குடும்பம் கணவன் மனைவி மக்கள் என்பாரைக் கொண்டது. அவர்களைப் பற்றியவை இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணை நலம், மக்கட் பேறு என்னும் மூன்றதிகார வைப்பாக உள்ளவை. அக்குடும்ப மூலவராம் தாய் தந்தையர்க்கு, நின்றதுணையாக இருக்கும் இல்வாழ்க்கை அது சிக்கலுக்கு ஆட்பட வேண்டுதல் இல்லாச் சிறு குடும்பம் அது.

இல் வாழ்க்கையின் முதற் குறளே இந் நாளில் முதியர்க்குள்ள சிக்கல் தீர்வாக அமைந்துள்ளது.

முதியவர்களுக்கும் வளரும் இளையவர்க்கும் ஒட்டுற வில்லாத இடை வெளி பெருகிக் கொண்டு வருகின்றது.

பெற்றவர்கள் தாம் எவ்வளவோ செய்திருந்தும் அச்செய்ந் நன்றியை உணராமல் மக்கள் தம்மைப் புறக்கணிப்பதாகப் புழுங்குகின்றனர்.

தாம் எவ்வளவோ முயன்று முயன்று பணிசெய்தும் உதவியும் கூடப் பெரியவர்கள் ஒத்துப் போக முடியாத பிடிவாத காரராக இருந்து பெரும்பாடு படுத்துகின்றனர் என மக்கள் ஏங்கு கின்றனர்-

"முதியவர் இல்லத்திலோ ஏதிலியர் இல்லத்திலோ தாம் சேர்ந்து விடுவதே தக்க தீர்"வென முடிவெடுக்கின்றனர் முதுவர்.

"எங்களை விட்டு எங்கள் பெற்றோர் வேறிடம் போய் விட்டனர் என்றால் எங்கள் மானம் மதிப்பு என்ன ஆகும்? ஊர் உலகம் எங்களை எப்படியெல்லாம் பேசும்?" என்று தாங்கவும் முடியாமல் தடுக்கவும் முடியாமல் தவிக்கின்றனர் மக்கள்.

இயல்புடைய மூவர்

இவற்றுக் கெல்லாம் தீர்வு வழங்குவது போல் இல்வாழ்க்கை முதற் குறளை அமைத்துளார் வள்ளுவர், அது.

"இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை"

என்பது.

இப்பாடலில் உள்ள இயல்புடைய மூவர் என்பவர் தாய் தந்தை மனைவி என்பார். அவர்க்கு நிலைபெற்ற துணையாக இருக்க வேண்டியவன் இல்வாழ்வான் ஆகிய கணவன், பொறுப்புடன் இருந்து போற்றிக் காத்த தன் பெற்றோர் களையும், தன்னோடு உடனாகிக் குடும்பத் தலைவியாய் வாய்த்த துணையையும் போற்றிக் காத்தல் கடனாகக் கொண்டால் மேற்கண்ட சிக்கல் எழும்புதற்கு வாய்ப்பே இல்லையே!

"தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்" எனத் தம்மைப் போற்றி யவர்கள் தம் பெற்றோர்.

'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம் மக்கள் சிறு கையளாவிய உணவு' என உவப்புற்றவர் அப் பெற்றோர்.

'குழலினும் யாழினும் இனியது தம்மக்கள் மழலைச் சொல்" என மகிழ்ந்தவர் அப் பெற்றோர்.

மக்கள் கையும் மெய்யும் பட்டுத் தழுவலில் கழிபேருவகை யுற்றவரும் அப் பெற்றோர்.

சான்றோர் அவையில் முந்தியிருக்கத் தக்க கல்வியும் சால்பும் தந்த பெருங் கொடையரும் அப்பெற்றோர்.

தம்மைப் பற்றிய நற் சொல் ஒன்று சொல்லப்படுமானால் தம்மினும் மேலாக மகிழ்ந்த பெருந்தக்காரும் அப்பெற்றோர்.

அவர் இல்லாக் கால், அவர் அரவணைப்பு அமையாக்கால் நாம் பெற்றிருக்கும் இற்றை நிலைகளை யெல்லாம் எய்தியிருக்க இயலுமா? காலத்தால் அவர்கள் செய்த உதவிகள் ஞாலத்தின் மாணப் பெரியனவே அல்லவோ!

தினைத்துணையாம் நன்றியையும், பனைத்துணையாக் கொள்ளுதல் நன்றியுணர்ந்தோர் கடனாக இருக்கவும், பெற்றோர் செய்த மலைத் துணை நன்றியை மறத்தல் மாண்பிறப்பி என்பதன் சான்றாகுமா?

இவற்றை யெல்லாம் நினைந்து பெற்றோரைப் பேணும் வாழ்வு பெற்றோர் உள்ளம் தளிர்க்கவே செய்யும். வளரும் மக்களுக்கும் பேரச் செல்வங்களுக்கும் வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கு களாகவும் காவல் தெய்வங்களாகவுமே பெற்றோர் இருக்கவும் இது செய்யும். இற்றை நாள் முதியர் இளையர் இடைவெளிச் சிக்கல் தீர இவ்வள்ளுவமே வாய்த்த தீர்வாகும்.

துணை யொப்பு

இனிக் கணவனுக்கு மனைவி துணை என்றும், மனைவி கணவனுக்கு அடங்கிச் செல்லவேண்டியவள் என்றும் ஒத்த உரிமை பெண்ணுக்கு ஆணுலகம் தரவில்லை என்றும் சொல்லும் பழிகளுக் கெல்லாம் வள்ளுவம் எவ்வகையானும் இடந்தருவது இல்லை. அதன் பார்வை 'பால்' வேறுபாடு கருதாத ஒப்புரிமை உடையதாம். 'பிறப்பு ஒக்கும்' எனக் கண்ட ஒரு நூல், பால் வேறு பாடு சுட்டுகிறது எனல், பார்வைக் குறையால் எழுந்ததே. கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, ஊக்கமுடைமை, வினை செயல் வகை இன்னை வெல்லாம் மாந்தப் பொது வெனக் கண்ட வள்ளுவம் பாலொப்புக் கண்ட பான்மைய தென்பது வெளிப்படை.

'வாழ்க்கைத் துணை நலம்' என்னும் அதிகாரத் தலைப்பில் உள்ள 'துணை', துணைவனுக்கும் துணைவிக்கும் பொதுச்சொல். அத்துணைநலம் பெண்ணைப் பற்றிக் கூறுதலால் துணை என்பது துணைவிக்கே உரியது எனக் கொண்டு விட்டனர். அவர் வாழ்க்கைத் துணை நலத்திற்கு முற்பட்டதாம் இல்வாழ்க்கையில் இல்வாழ்வான் என்பான் துணை என முதலிரு பாடல்களிலும் சொல்லப் பட்டிருப்பதை எண்ணிப் பாராதது என்ன?

பின்னே,

''பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள்'' (1234)

''புன்கண்ணை வாழி மருள்மாலை எம்கேள்போல்
வன்கண்ண தோநின் துணை'' (1222)

என்பவற்றில் அவளே அவனைத் துணை என்று கூறியதை எண்ணிப் பாராததும் என்ன?

துணையும் இணையும் பிணையும் ஒப்புப் பொருளனவே. துணையடி, இணையடி என்பவற்றையும்பிணைப்பு என்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்பவர் இவற்றில் உயர்வு தாழ்வு கருதார். துணைநலம் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்பவற்றில் வரும் துணைக்குத் தாழ்வும் உண்டோ?

தலைவர், துணைத் தலைவர்; செயலர், துணைச் செயலர்; ஆட்சியர், துணை ஆட்சியர்; விதி, துணை விதி—என இந்நாள் வழங்கும் வழக்குச் சொற்களைக் கொண்டு அந்நாள் ஒப்புரிமைச் சொல்லை ஏற்றி இறக்கிக் காணல் ஆய்வியல் ஆகாதாம்.

தலைவன் தலைவி, துணைவன் துணைவி, ஒருவன் ஒருத்தி என்பனவெல்லாம் ஒப்புடைமைச் சொற்களே எனக் கொள்ளும் தெளிவினர் கணவன் உயர்வென்றும் மனைவி தாழ்வென்றும் கொள்ளார். வேண்டுமானால் ''பெண்ணே பெருமை யுடைத்து'' என்று கொள்ளுதற்கும், ''ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு' என்று தூண்டு தற்கும் வள்ளுவம் உந்துமே அல்லாமல் தாழ்த்த இடந்தராது.

வரைவின் மகளிரை உரைத்தாரே என்று கருதுவார்,

பிறனில் விழையாமையை வைத்ததை எண்ணாதது ஏன்?

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இவ்வாறு இருபாற் பொதுமையை உரைத்த ஒருவர் உலகில் எவரேனும் உளரோ? அதனைக் கண்டு வாய் திறப்பாராக.

குடும்ப வாழ்வில் ஒருவர்க்கு ஒருவர் துணையாக—ஒப்பாக—உதவியாக இருக்கும் நிலை உண்டாயின் ஆட்வர் பெண்டிர், அடக்கல் அடங்கல், உயர்வு தாழ்வு ஆண்டான் அடிமை என்பன உண்டோ?

அவன் பணிகின்றான் அவளை; அவள் பணிகின்றாள் அவனை; அப்பணிவும் இருபாற் பொதுமையே!

''பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்'' (1121)

என்பது அவள் பணிமொழியள் ஆதல்.

''பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி அன்றோநம்
பெண்மை உடைக்கும் படை'' (1258)

என்பது அவன் பணிமொழியன் ஆதல்.

இருவருக்கும் ஒத்த காதல் ''வீழும் இருவர்'' (1108;1191—3.) என்பதாலும், இருவருக்கும் ஒத்த கற்பு'' ''நிறை'' ''திண்மை'' என இருவர்க்கும் சொல்லும் சொற்களாலும் இனிது விளங்கும் (57,864, 988, 1254)

களவிலே அரும்பிக் கற்பிலே மலர்ந்த வாழ்வு வள்ளுவ வாழ்வு, ஆதலால் அவனை அவளும், அவளை அவனும் புரிந்து கொண்டு வாழ இயல்பாக வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அதில் வழுவுண்டாயினும் அதற்குத் தம் பெற்றோர் பொறுப்பாகார் தாமே அதற்குப் பொறுப்பினர் என்னும் தெளிவு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுத் தாமே சிந்திக்கவும் சீர் செய்யவும் வாய்க்கும். சாதிச் சிக்கல், சமயச் சிக்கல் என்பனவும் இங்கே தலைகாட்ட இடமில்லை. ஆதலால் அவர் வாழ்வுக்கு அவரே பொறுப்பு என்னும் உறுதி உண்டாகிச் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வாய்க்கின்றது.

பெற்றோர்—மக்கள்—இடைவெளிச் சிக்கல்

இந்நாளில் பெற்றோர்க்கும் மக்களுக்கும் உள்ள இடைவெளி பெருகுதல் கண்கூடு. ஒட்டி உறவாடி விட்டு நீங்கா நிலைமை

யில் இருந்தோர்க்கு இடைவெளியும் பிரிவும் விழுவானேன். அதிலும் திருமணத்திற்குப்பின் மிகுதியும் உண்டாவானேன்?

காலமாறுதல் கருத்து மாறுதல் ஆகியவற்றைப் பெற்றோர். உணராராய்த் தம் காலத்தையே எண்ணிக் கொண்டும், தாம் கொண்ட கருத்தையே எண்ணிக் கொண்டும் கெடுபிடியாக இருப்பது வளரும் பருவத்தர்க்கு ஒத்துச் செல்வதில்லை. அதனால் இடைவெளிபட்டுப் பிளவும் பிரிவும் நேர்ந்து விடுகின்றன.

தாம் விரும்பும் துணையைத் தேர்ந்து கொள்ள உரிமை இல்லாமை, தாம் கருதியபடி தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமையும் வாய்ப்பும் இல்லாமை, தம் பெற்றோரொடு தான் ஒத்துப் போனாலும் தன் துணை ஒத்துப் போகாமை, தன்னைத் தன் பெற்றோர் ஒத்துப் போகும் அளவு தன் துணையொடும் ஒத்துப் போகாமை என்பனவெல்லாம் இவ்விடைவெளி உண்டாகவும் வளரவும், கூடியிருக்க இயலாமல் பிரிந்து செல்லவும் செய்து விடுகின்றன. இந்நிலை வள்ளுவம் கருதிக் கூறுவது போல்,

''தம் பொருள் என்பதம் மக்கள்''

என எண்ணும் பெற்றோராய்,

மக்களை, ''அவையத்து முந்தியிருக்கச்'' செய்யும் பெற்றோராய்,

மக்களைச் ''சான்றோர்''எனப் பிறர் புகழக்கேட்குமாறுள்ள பெற்றோராய்,

பழிக்கு அஞ்சிப் பகுத்துண்ணும் வழிகாட்டிப் பெற்றோராய் அமைந்து விடின்,

''இவர் பெற்றோர் இவரைப் பெற என்ன பேறு பெற்றனரோ'' எனப் போற்றும் அறிவறிந்த மக்களால் அன்பும் அறனும் விளங்கும் இல்வாழ்க்கை அமைந்து, இழுக்குறாத வாழ்வாய்ச் சிறக்கும்.

குழந்தையர் சூழ்நிலைச் சிக்கல்

குழந்தையின் மழலை மொழியில் மகிழ்ந்த பெற்றோர் அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்யும் கடனை மேற்கொள்ள

வேண்டுவதேன்? அதுவே அவனை அல்லது அவளைச் சான்றாண்மையுடையராகச் செய்யும் செயல் என்பதைக்கொண்டே வலியுறுத்தினார் வள்ளுவர்.

> "மனநலம் நன்குடையர் ஆயினும் சான்றோர்க்கு
> இனநலம் ஏமாப் புடைத்து"

என்னும் அருமைக் குறளை எண்ணுவார் தம் மக்கள் வளர்ந்து வாழவேண்டும் சூழலை எண்ணிச் செயல்படுவார். அச்செயற்பாடு இல்லாமையும் தளர்வும் ஏனோ தானோ போக்கும், இற்றை இளையோர் உலகைக் கெடுத்து வரும் கொடுமைக்கு எல்லை இல்லையாய்ச் செய்கின்றன. கல்லா இளையரினும் கற்கும் இளையரையும் கற்ற இளையரையும் கெடுக்கும் சூழல் கேடு இவ்வளவு அவ்வளவா?

மனநலம் நன்கமைந்த சான்றோர்க்கும் அம்மனநலச் சான்றோர் கூட்டுறவும் தொடர்பும் துணையும் இன்றியமையாதன என்னும் வள்ளுவப் பார்வை எங்கே? சேராத இடந்தனிலே சேர விட்டு, கூடாத வழிகளிலே கூட விட்டு, ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடவிட்டு இறுதியில் 'அம்மோ' என்று என்ன ஆகும்? 'ஐயோ' என்று என்ன ஆகும்?

பெருக்கெடுக்கும் வெள்ளத்திற்கு அணையைக் கட்டி, காலை ஆக்கி, வாய்க்காலை ஆக்கி, ஏரி குளங்கள் மடை கலிங்கல் (மதகு) என்பவை அமைத்து வளம் காணுவது உழவப் பண்பாடு; ஆனால், அது பெருக்கெடுக்கும் இளமை உள்ளத்திற்கு அணையும் காலும் வாய்க்காலும் பிறவும் அமைக்காது வாளா விட்டு விடுதல் பெருங்கேடு என்பதை உணர வேண்டும் அல்லவோ?

பருவம் அறிந்து உழுது பொடியாக்கி பாத்தி கட்டி விதைத்து நட்டு நீர்ப்பாய்ச்சிகளை வெட்டி காவல் காத்து நோய் நொடி நீக்கி விளைவு காணும் விழுமியது உழவப் பயிர்க் காவல் பாங்கு; ஆனால், அது வாழும் உயிர்க்காவல் பாங்கைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் விட்ட குறை காலமெல்லாம் கவலைப் பட ஆக்கியமை அல்லவோ கண்கூடு!

"பயிர்பாராமல் கெட்டது; கடன் கேளாமல் கெட்டது" என்னும் பழமொழியைப் பயில வழங்கும் மண், வளப் பயிராம் இளையரைப் பாராமலும் கேளாமலும் விட்ட குறை என்ன ஆயிற்று?

ஒத்த பருவத்தைத் தேடி ஓட வைத்தது; பொருந்தா இயல்புடைய ஒத்த பருவத்தை ஒட்டித், திருந்தா இயல்புக்கு இரையானது!

கொஞ்சிக் குலவிய குழந்தை விட்டுப் பிரியாமல் கட்டிக் கிடந்த குழந்தை சிறிதே வளர்ந்த நிலையில் பெற்றோரை விட்டு வெளியே ஓடுவானேன்?

குழந்தைக்குத் தக்க குழந்தையாக மாறி இருந்த பெற்றோர் இளையருக்குத் தக்க இளையராக மாறி இருக்கவில்லை. அவர்கள் பெரியராக—மதிப்புப் பெறவும் ஆணை இடவும் உரியவராக, வளர்ந்த நிலையில் இருந்து கொண்டு இளையரை நோக்கினர். இடைவெளி விழுந்தது. ''என் பையன் என்முன் தலைநிமிர்ந்து பேசவும் மாட்டான்; வீட்டில் நானிருப்பது தெரிந்தால் ஊமையாகி விடுவான்; அடக்க ஒடுக்க மென்றால் அப்படி அடக்க ஒடுக்கம்'' எனப் பாராட்டிக் கொண்டோம். அவன் இக்கட்டுப் பாடான இக்கட்டுக்கு ஈடு செய்ய, வெளியாட்டம் போட நேர்ந்து விட்டது. இந்நேர்ச்சிக்கு வித்தானவர் பெற்றோர்களே!

'பிள்ளைகளே' என அக்கறை மிக்க பெற்றோர் வழக் காடவும் கூடும். பொறுப்பு பிள்ளைகளைச் சேர்ந்ததா? பெற்றோர்களைச் சேர்ந்ததா? எண்ணிப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும்; எண்ணி அலமருவார் பெற்றோரா பிள்ளைகளா என்பதைத் தெரியவே புரியுமே!

பள்ளிக்கும் கல்லூரிக்கும் ஒழுங்காகச் செல்லாமை. சென்றாலும் முறையாகக் கல்லாமை, கற்றாலும் ஒழுக்கத்தில் நில்லாமை என்பன வெல்லாம் தக்கார் இனத்தொடு சேராமையின் விளைவேயாம்.

எத்தகைய பண்பாடுடைய குடிப்பிறப்புப் பேறுடைய கல்விச் சீருடைய குடும்பத்து இளையரும், பொற் பொடி, மயக்கு ஊசி, குடியாட்டு, களியாட்டு, தீயபாலுறவு என்பன வற்றில் தலைப்பட்டும் நிலைப்பட்டும் மீளா அடிமையராய் இருக்க அடிப்படை, தக்கார் இனத்தொடு சேராக் குறையின் பயனேயாம்.

''தக்கார் இனத்தனாய்த் தானொழுக வல்லானைச்
செற்றார் செயக்கிடந்த தில்'' (446)

என்கிறார் வள்ளுவர்,

தக்கார் இனத்தொடு வாழ்ந்தானா? அவனை எத்தகு கேடனும் கெடுத்து விட முடியாது. ஏன்? தக்கார் என்னும் பாதுகாப்பு அரணை அவன் பெற்றிருக்கிறான் அல்லனோ என்கிறார் வள்ளுவர். அதன் எதிரிடை என்ன?

தக்கார் இனத்தொடு வாழானுக்குக் கேடு செய்வார் எவரும் வேண்டுமோ? கேடு செய்வார் இன்றியே அவன் சேர்ந்த தகாத இனச் சார்பிலேயே கெட்டொழிவான் என்பதை நினைவூட்டு கிறார்.

நேரிடை வாய்ப்பாகவும் எதிரிடை எச்சரிக்கையாகவும் இவற்றைக் கூறுவது தானே பெரியாரைத் துணைக் கோடலும் சிற்றினம் சேராமையும்!

சூழ்நிலைச் சிக்கல் தீர்வு

அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையவர் உறவைக் கொள்க. (441)

உற்ற துயர் நீக்கி உறாமல் காக்க வல்லாரைச் சேர்க. (442)

இடித்துக் கூறும் பெரியவர் துணை இல்லான் கெடுப்பார் இன்றியும் தானே கெட்டுப் போவான். (448)

நல்லவர் தொடர்பு இல்லாமை, பல்லபலா பகையினும் கேடு (450)

தம்மில் பெரியவர் துணை வன்மையுள் வன்மையாம் (444)

என்றெல்லாம் பெரியாரைத் துணைக் கோடலில் வலியுறுத்து கிறார் வள்ளுவர்.

மனநலம் நன்கு அமைந்தவர்க்கும் இனநலம் வேண்டும் (458)

இனநலம் எல்லாப் புகழும் தரும் (457)

மனம் தூய்மையும் செயல்தூய்மையும் இனந்தூய்மை தருத லால் உண்டாகும் (455)

இத்தகையன் அவன் என்பதை அவன் சேர்ந்த இனமே காட்டும் (453)

நிலத்தின் தன்மைபோல் நீரும் மாறும்; அதுபோல் இனத்தின் தன்மை போல் இயல்பும் ஆகும் (452)

நல்லினத்தினைப் பார்க்கிலும் நன்மையாவதும் இல்லை;

தீய இனத்தினைப் பார்க்கிலும் அல்லல் ஆக்குவதும் இல்லை (460)

என்றெல்லாம் **சிற்றினம் சேராமையில்** வலியுறுத்துகிறார் வள்ளுவர்.

சிற்றினம் சேர்ந்ததால் கெட்டுப் போகும் சிறார் உண்டு என்றால், அப்படிச் சேராமலேயே கெடுவாரும் இலரா எனவே வினவத் தோன்றும்.

பெற்றோரே குடியராக இருந்தால், வீட்டுப் பாடமும் அதுவே ஆகி விடாமல் என்ன செய்யும்?

பெற்றோரே பொய்யரும் புரட்டரும் வஞ்சரும் சூதருமாக இருப்பின் அவையெல்லாம் மக்களுக்குக் கற்காமல் கற்கும் குடும்பப் பாடம் ஆகிவிடுவதற்கு ஐயமுண்டா?

வெள்ளையில் எந்த வண்ணமும் தெளிவாகப் பதியும்.

பிள்ளையின் உள்ளத்திலும் எச்செயலும் எக்காட்சியும் எச்சொல்லும் பதியும், ஆதலால் வீட்டிலேயும் நல்ல சூழல் அமையப் பெற்றோர் பார்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இதனை வள்ளுவர் குறிக்கிறாரா? ஆம்! தெள்ளத் தெளிவாகக் குறிக்கிறார்.

''எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்''

என்பதில் குறிக்கிறார் (62).

பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களைப் பெற முடியுமா? பிறக்கப் போகும் மகவின் பண்பை முன்னரே தீர்மானிப்பது எப்படி?

பழி பிறங்காப் பெற்றோராக இருந்து பண்புடைப் பெற்றோராக இருந்து அவர் வழியே பிறக்கும் குழந்தையும் அப்பழி பிறங்காமலும் பண்பு கெடாமலும் இருக்க வேண்டின் என்ன வேண்டும். அப்பெற்றோரின் இயலும் செயலும் எடுத்துக் காட்டாய்க் கண்முன் நடைமுறையில் விளங்க வேண்டும். அப்படி அமைந்தால்தான் அத்தன்மைகள் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தவறாமல் விளங்கும். ''தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்'' என்னும் கொடைவளம் ஈதேயாம். மேலும் குடிநலம் கருதும் இவ்வியல்பே குடிமையாம். குடிமை சார்ந்தே மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை என்பன வைக்கப்பட்டிருத்தல் எண்ணத் தக்கதாம்.

நடுவு நிலைமையும் நாணமும் குடிப்பிறந்தார்க்கே உண்டு. (951).

ஒழுக்கமும் வாய்மையும் போற்றுவாரும் அவரே (952).

முகமலர்ச்சி கொடை இனியவை கூறல் இகழாமை என்பவை குடிப்பிறப்புச் சிறப்பு (953).

என்ன கிடைப்பினும் இழிந்தவை செய்யாமையும் (954),

என்ன இழப்பினும் பண்பில் குன்றாமையும் (955),

வஞ்சங் கொண்டு தகுதியற்றவை செய்யாமையும் (956) ஆகியவை நற்குடிப் பிறப்பின் நயன்பாடுகள்.

இச்சூழல், வளரும் பருவத்தர்க்கு வாய்த்து வருமாயின், அவர் ஏன் சிற்றினம் சேர்ந்து சிறுமைக்கு இடமாகின்றார்?

இவற்றை எண்ணிச் செயலாற்றின் இளையோர் சிக்கல் எளிதில் தீர்ந்து விடும் என்க

எளிமையும் அழகும்

'துணிமணி' என்பதோர் இணைச் சொல், 'ஆடை அணிகலம்' என்னும் பொருளது இச் சொல்.

பட்டிலும் பலவகை அணிகளிலும் நம்மவர் கொண்டுள்ள பற்றுமையும் பகட்டும் எல்லை யற்றவை.

"தலையில் களிமண் இருந்தாலும், கழுத்தில் தங்கம் இருந்தால் போதும்" என்னும் போலிமையும் பொதுப்பொருளாகி விட்டது.

விலை யுயர்ந்த பொருள்களை விரும்புவதன் கேடு உறுப்புக் குறையும்,உயிரழிவும் ஆதல் அறிந்தும்அவற்றை விட்டொழிக்கும் வீறு, கற்றுச் சிறந்த மகளிர்க்கும் உண்டாகவில்லை!

ஆடை அணிகலப் பகட்டில் இருந்து அடையும் விடுதலையே உண்மை விடுதலை என்பதை மாதர் நல மன்றங்கள் வெட்ட வெளிச்சமாய்ச் சுட்டிக் காட்டி வலியுறுத்த வேண்டும்.

வள்ளுவப் பெருமகனார் அன்றே குறிப்பாகவும் வெளிப் படவும் இக் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். அதனை மாதர் உலகம் கண்டு கொள்ளவில்லை; மற்றையோரும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை அவர்,

"பணிவுடைமையும் இனியவை கூறலும் அணிகலங்கள்" என்றார் (95).

''மங்கலமனையறத்திற்கு மக்களே நன்கலம் (நல்லணிகலம்)''
என்றார் (60)

''காலந்தாழ்த்தல் மறத்தல் சோம்பல் நெட்டுறக்கம் என்பவை
கெட்டுப்போகின்றவர் அணியும் அணிகலங்கள்''
என்றார் (605)

எவரும் அணிகலம் அணியாத உறுப்பாம் கண்ணுக்கு ஓர் அணிகலம் அணிதல் வேண்டும்; அது கண்ணோட்டம் (அருள்) என்னும் அணிகலம் என்றார். (575)

தலைவியின் அணிகலங்களைக் காணும் தலைவன், ''பெண் மானின் அழகிய மெல்லிய நோக்கும், நாணமும் இயற்கை அணி கலங்களாகக் கொண்ட இவளுக்கு, மற்றும் அயலான செயற்கை அணிகலங்களை அணிந்து விட்டது எதற்காகவோ?'' எனக் கேட்கும் முறையால் வள்ளுவர் அணிகலப் பகட்டைச் சுட்டு வதுடன் அதன் வேண்டாமையையும் குறிப்பிடுகிறார். அது,

''பிணையேர் மடநோக்கும் நாணும் உடையாட்கு
அணிஎவனோ ஏதில தந்து''

என்பது (1089).

இனி, இயற்கை இயல் செயல்களே அணிகலங்கள் என்பதை யும் குறிக்கத் தவறினார் அல்லர்.

அவன் பார்க்கிறான்; அவளும் அன்பால் நோக்கி மெல்ல நகைக்கிறாள்; அதனைக் கண்ட அவன் ''அசையும் கொடி போலும் இம்மெல்லியலாளின் உள்ளத்தில் ஓர் அழகிய குறிப் புளது'' என அறிகின்றான்.

''அசையியற்கு உண்டு ஆண்டோர் ஏஎர்யான் நோக்கப்
பிசையினள் பைய நகும்'' (1098)

''அழகிய மணியின் ஊடே விளங்கித் தோன்றும் நூலைப் போல, என் துணைவியின் அழகுக்குள்ளே விளங்குவதாகிய குறிப் பொன்றுளது'' என நினைக்கிறான்.

''மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன் றுண்டு'' (1273)

''திரண்டு மலர உள்ள மொக்கினுள்ளே இருக்கும் நறுமணத்தைப்போல் என் துணைவியின் புன்முறுவலுக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் நல்ல குறிப்பொன்று உண்டு'' என்று நினைக்கிறான்.

''முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு'' (1274).

இவ்வாறு நினைத்த தலைவன், ''கண்ணில் நிரம்பித் தோன்றும் பேரழகு அமைந்த மூங்கில் போன்ற அழகிய தோள்களை உடையவளுக்குள்ள பெண்மைக்குணம் பெரிதேயாம்'' எனப் பாராட்டுகிறான்.

''கண்நிறைந்த காரிகைக் காம்பேர்தோள் பேதைக்குப்
பெண்நிறைந்த நீர்மை பெரிது'' (1272)

இவ்வாறு கண்டும் பாராட்டியும் களித்த தலைவன் இவள் பெண்மைச் சீர்மை பகட்டாம் ஆடை அணிகளால் இல்லை; இயல்பாக அமைந்த பெண்மைத் தன்மையே பெருமைத் தன்மையாய் உடையது என்கிறான்.

''பெண்ணினால் பெண்மை உடைத்து'' (1280).

என்பது அது.

வேறோர் அணிகலம் வேண்டா இயற்கை அழகே பெண்மை என்றும், அவ்வியற்கைப் பெண்மைப் பண்பே பெருந்தக்க பெண்மைப் பிறப்புச் சான்றாக இலங்குவது என்றும் அறிந்து சொன்வார். கொள்ளை அணிகலத்தில் கொள்ளைப் பற்றுக் கொள்ளார். கேடுகளுக்கும் போட்டி பொறாமைகளுக்கும் வறுமை வன்கண்மைகளுக்கும் ஆட்படார்.

விருந்தோம்பல்

'விருந்தோம்பல் உயர்பண்பாடு என்றும், அதனைச் செய்வதற்காகவே இல்லற வாழ்வு உண்டு என்றும் செல்வம் இருப்பினும் விருந்தோம்பாதார் செல்வம் வறுமைப்பட்டதே என்றும் அதனைச் செய்யாதவர் மடவர் என்றும், விருந்தோம்புவான் வாழ்வு எவ்வகையாலும் கேடுறாது என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறாரே!எம் வறிய நிலையில்-எம் வாழ்வையே நடாத்த இடராம் நிலையில் - எவரை விருந்தோம்ப இயலும்'' என மறுப்பாரும், ''அந்நாள் பண்டமாற்றுக் காலம் கையிருப்புப் பொருளைக் காசாக்க இயலாது அதனால் விருந்தோம்பல் சரி, மேலும் இந்நாளில் எங்கெங்கும் தங்கல் விடுதிகளும் உணவு விடுதிகளும் உள;

அவ்வாறாகவும் விருந்தோம்பல் வேண்டும் என்பது பொருளியல் அறியாப் போக்காகும்'' என்பாரும் உளர்.

விருந்து என்பது தொடர்பு இலராய்ப் புதியராக வந்தவர்க்குச் செய்யும் உதவியாகும் அவர் துறவோரோ, ஊனிலாரோ, அறிந்த அறிவரோ அல்லர். அவர் அயலூர் வழிப்போக்கர். செல்வாரும் வருவாரும் ஆவரே அன்றித் தங்குவார் அல்லர். அவருள் நாம் விரும்பித்தேடினும் அகப்படாத ஆன்றோரும் சான்றோரும் கூட இருப்பர். அத்தகையர் குடும்பத்துக்கு வருதலால் செலவு இல்லை; வரவேயாம்; அவர்தம் மேதக்க அறிவும் பண்பும் அருள் நெறியும் வாழ்வுக் கொடையாய் வாய்ப்பதாகும். அதனாலேயே கணவன் மனைவியர் பிணக்கங் கொண்டிருந்த போதிலும் விருந்தோம்புதல் மேற்கொண்டு தம் பிணக்குத் தீர்த்து இணக்கங் கொண்டனர். அதனைக் கொண்டே வாழ்வியல் இலக்கணம் வகுத்த முந்தையோர்.

''விருந்துகண் டொளித்த ஊடல்''

என்றனர்.

அவ்விருந்தினரும் வருந்தி அழைத்தால் அன்றி வாராதார் ஆவர். போட்டால் போதும் என்ற அளவில் கொள்ளாமல், மாறிப் பார்க்கும் பார்வை யெனக் குறிப்பால் அறியினும் கைந் நனையாத பான்மையர் குடும்ப நிலை அறியாமல் உண்பதே குறியாக இருப்பாரும் அல்லர். ஆதலால் அவ்விருந்தாளி எந்த எளிய குடும்பத்துக்கும் சுமையாக இரார்.

இனி, விருந்தோம்பல் என்பது பல்சுவைய பல்வகைய உணவுகளைப் படைப்பது அன்று. அவற்றைப் படைப்பதினும், முக மலர்ந்து வரவேற்றலும் இனியவை கூறலும் பெருவிருந்தாவன என்பதை அடுத்து வரும் இனியவை கூறலில் தெளிவாக்கி வழி காட்டவும் செய்கிறார் வள்ளுவர். அது,

''அகனமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகனமர்ந்து
இன்சொலன் ஆகப் பெறின்'' (92)

என்பது அதனை மேலும் வலியுறுத்தி, அதுவே அறமென்றும் கூறுகிறார். அது,

''முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம்
இன்சொ லினதே அறம்''

என்பது ஆதலால் இடுக்கண் அழியாமையில்,

''அற்றேம்என்று அல்லல் படுபவோ பெற்றேமென்று
ஓம்புதல் தேற்றா த வர்''

என் றார்.

''பொருள்தேடி வைத்துள்ளோம். இதனைப்போக விடாமல் காத்துக் கொள்வோம் என்பதைப் பற்றிக் கவலைப் படாதவர் அப்பொருள் இல்லோம் என்று அல்லல்படுவரோ?'' என்பது இதன் பொருள்.

பத்துவகைக் கறியொடு பாலமுதொடு படைப்பதுதான் விருந்தென எவர் கூறினார்? பொங்கிப் பொறித்துக் கெட்டுப் போகுமாறு எவர் கூறினார்? இன்ன உணவு, இத்தனை வகை உணவு என வள்ளுவர் கூறினாரா? அளவறியாமல் ஆராருக்கோ ஆக்கிப்படைத்து ஆக்கம் கெட வள்ளுவம் கூறவில்லை என்பதை உணர்வார் விருந்தைச் சிக்கலெனக் கொள்ளார்; விருந்தின் பெய ரால் அவரே சிக்கலை ஆக்கிக் கொண்டு சிதையின் எவரே அவிழ்த்து விடுவார் அவரை?

இனிப் பொருள் நிலையில் 'எங்களால் மேடேற முடிய வில்லை; தாக்குப் பிடிக்கவும் கூட முடிய வில்லை. கடன் உடன் வாங்கவும் வட்டிவாசி கட்டவுமே பாடாய்ப் படுகிறோம்' என்று தம் பொருளியல் சிக்கலைக் கூறுவார் உளர். தனிவாழ்வுச் சிக்க லாகக் கூறப்பட்டவற்றுள், உள்ள அளவை ஆராய்ந்து பாராமல் உதவும் உதவியைப் பற்றி எச்சரித்த எச்சரிப்பை எண்ணிக் கொள்ளல் வேண்டும். மேலும் எண்ண வேண்டுவனவும் உண்டு.

வேளாண்மை என்பது உழவுத் தொழிலைக் குறிக்கும். அத்தொழிலே உலக வாழ்வின் அடிப்படைத் தொழில் ஆதலால் அதற்கு உதவி என்னும் பொருளும் உண்டாயிற்று. அவ் வேளாண்மைத் தொழிலுக்குக் கால்வாய் வாய்க்கால் கண்வாய் என்பன கட்டாயத் தேவையானவை.

குறித்த முச்சொற்களிலும் வாய் உண்டு. வாய் என்பதற்கு இடம் என்னும் பொதுப்பொருளும், உறுப்புச் சிறப்புப்பொருளும் உள்ளமை எவரும் அறிந்தது. போக்கு வரவுக்கு உதவுவது வாய். உணவு நீர் முதலிய போக்கு வரவுக்கு உதவுவது உறுப்பு வாய்; புகுதல் வருதலுக்கு வழியாக இருப்பது இவ்வாய் என்னும் வாயில். அது நிலத்துப் பாய்ச்சலுக்கு உதவும் கண் வாய்க்கு நீர் வரும் வாய் கால்வாய்; கண் வாயிலிருந்து வயலுக்கு நீர் செலலும் வாய், வாய்க்கால்.

நீர் வெளியேறுவதற்கு மடையில் புலிக்கண், யானைக் கண், மான் கண் எனக் கண்ணின் வடிவில் துளைகள் அமைத்தலால் அதனைக் கண்வாய் என்றனர். அக் கண்வாய்க்குக் கால்வாய் வழியே நீர் வரவு ஓரிரு நாள்கள் வரினும், அது வாய்க்கால் வழியே நாலைந்து திங்கள் அளவு சென்று ஒரு பயிர் விளைவு முழுதுறக் காண உதவும். இவ்வுழவடை அமைப்பை எடுத்துக் காட்டி வரவு செலவுத் திட்டம் இருக்க வேண்டும் வகையைத் தெளிவிக்கிறார். திருவள்ளுவர்,

''ஆகாறு அளவுஇட்டிது ஆயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை'' (478)

என்பது அது.

வலியறிதலில் வரும் இக்குறளும் இன்னும் மூன்று குறள் களும் (477-80) பொருள் அளவு வலிமையை அறிந்து கடமை புரிதல் பற்றியதே யாகும். இதில் ஆகாறு என்பது வரவு; போகாறு என்பது செலவு.

வரவு சிறிது எனினும் அதனால் குறைவு இல்லை; செலவு மட்டும் வரவுக்கு மேல் ஆகாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்பதைச் சுட்டுகிறார். வீட்டுக்கு விளக்காகிய துணையின் செயற்பாட்டைக் கூறும் இடத்திலும் ''தற்கொண்டான் வளத்தக்காள்'' என்றதும், ''இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்'' என்றதும் இவண் எண்ணத் தக்கனவாம். ஒருவர் தேடும் வாழ்வு எனினும் இருவர் தேடும் வாழ்வு எனினும் பலர் தேடும் வாழ்வு எனினும் முந்தையர் வைத்த தேட்டு வாழ்வு எனினும் வரவில் செலவு மிகாமை வேண்டும் என்பது பொது விதியேயாம், இவ்வாகாறுக் குக் கால்வாயையும், போகாறுக்கு வாய்க்காலையும் எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டால் குடும்ப வேளாண்மை இனிதின் இயலும் என்பது வெளிப்படையாம்.

உள்ள பொருளை இழந்து போதலை 'உள்வீழ்தல்' என அருமையாக வழங்குவார் வள்ளுவர். கடனுக்கு ஆற்றாமல் தலைமறைவாகி ஓடிப்போவதும், உள்ளவற்றை முறை மன்ற ஒப்படை வழியே இத்தனை விழுக்காட்டு மேனி எனப் பகுத்து வழங்குவதும் சிலச் சிலர் வாழ்வில் நிகழ்வனவே. அதனை, 'மஞ்சள் கடிதம்' பெறல் என்பர். 'திவாலா' ஆதல், 'ஐ. பி. தரல்' எனப் பிற சொற்களாலும் வழங்குவர். இதற்கு உள் வீழ்தல்

என்னும் கலைச்சொல்லை வழங்கும் வள்ளுவர், ''உள் வீழும் நிலையில் இருப்பினும் பழமையான பண்பட்ட குடியினர் தம் இயல்பில் குறைய மாட்டார்'' என்கிறார். அவர் பழகிப் பழகிப்போன பண்பியல் ஈதென்றாரேயன்றி, அவர் உள்ளவை விழ்ந்து பாழாதல் பண்பாடு என்று பகர்ந்தார் அல்லர் என்பதை எண்ணின் தன்னிறைவுக் குடும்பமே வள்ளுவர் எண்ணமாதல் புலப்படும்.

குடும்ப அரசு

நாட்டரசின் மூல வித்து வீட்டரசு. வீட்டரசுச் செம்மையே நாட்டரசுச் செம்மை! வீட்டரசு பாழ்படின் நாட்டரசும் பாழ்படல் உறுதி. அரசு பொதுச்சிக்கல் ஆகலின் அப்பகுதியில் காண்டல் முறை எனினும் இவண் சுட்டல் வேண்டத்தக்கதாம். முடியாட்சிக் கால நிலையிலும் குடியாட்சிக் கால நிலை வீட்டரசொடு நாட்டரசு மிக்க நெருக்கமுடையதாகி விடுதல் கண்கூடு குடும்பத்தவர் தெரிவுதானே ஆளுரிமை வாக்காகி நிற்கின்றது!

இந்நாள் குடியரசில் குறைகள் பல நிகழ்வானேன்? குடிகள் தக்க குடிகளாக இல்லாக்கால் குடியரசும் சீர் பெறாதாம்! தனிவாழ்வும் குடும்பவாழ்வும் செம்மையுறப் போற்றப்படும் நிலையிலேயே பொது வாழ்வும் சிறக்கும் என்பது சொல்ல வேண்டுவதில்லையே!

மக்கள் என்று வாளா கூறாமல் ''அறிவறிந்த மக்கள்'' என்றும் (61) ''பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கள்'' என்றும் (62) மக்கட் பேற்றின் முதலிரு பாடல்களிலேயே குறித்தார் வள்ளுவர்.

அறிவறிந்த மக்களாகவும் பழிவழிச் செல்லாப் பண்புடைய மக்களாகவும் இருந்துவிடின் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆளும் தகுதி பெற்றோர் தகவிலாச் செயல் செய்வரா? அப்படி ஒரோரு கால் செய்யினும் மக்கள் இடித்துரைத்து முறை காட்டாது இருப்பரா? இடித்துரைத்தல் என்பதுதானே ஆள்வோர் முறையாக நடந்து கொள்ள வாய்த்த அழிவிலாப் பாதுகாப்பு! அதனைக் கொள்ளா ஆட்சி கெடுப்பார் இன்றியும் கெட்டுப்போம் என்று [வருமுன் காக்க வகுத்துரைக்கிறாரே

வள்ளுவர். ஆதலால் குடிநலம் காக்கவல்ல மக்களே அரசு நலம் காக்கும் மக்களாம் என அடிப்படை காட்டி அமைவோம்.

இந்நாளில் பெரு நோயாய்— தொற்று நோயாய்— புற்று நோயாய்—கேடு செய்யும் மாப்பிள்ளைக் கொடையாம் வரதட்சணைச் சிக்கல் தீர்க்க வள்ளுவம் கூறும் வகை என்ன என வினவத் தோன்றலாம்.

இச்சிக்கல் எவரிடமிருந்து அரும்பி முகிழ்த்து மலர்ந்துள்ளது என எண்ணின் உண்மை புலப்படும்!

தம்மை மேல் குடியினராகவும் மேட்டுக் குடியினராகவும் எவர் கொண்டிருந்தாரோ அவர் வித்திய வித்தின் விளைவு இது! இந்த அறுவடையைத் தந்நலப் பெருக்குடைய கற்றோரும் வணிகரும் பிறர் பிறரும் பற்றிக் கொண்டனர். பற்றிக் கொண்ட அளவில் நில்லாமல், பற்றி எரிந்து பெண்ணினம் மடியவும் வெறிச் செயல் ஆற்றத் துணிந்து விட்டனர்! தாம் விலை மாடாகி விட்டமை உணராமல் விலை தந்த கொடையாளியையே கொம்பால் குத்திக் குலைக்கும் வெறிமாடும் ஆகிவிட்டனர்! இதற்குப் பெற்றோள் பெற்றோன் பிறந்தோன் என வேற்றுமை இல்லாமல் பங்கு பற்றிக் கொண்டு முளர்! பண்பிலாத் தனத்திற்குப் பண்பாட்டுச் சாயம் வேறு பூசிப் பாதுகாக்கின்றனர். அறிவறிந்தோர் எண்ணின் இது அயல்நெறியாளர் தந்த அழிவு என்பது வெளிப்படப் புலப்படும்! அதனைப் பேயாய்க் கட்டியழும் பேதையர் இழிமையும் புலப்படும் (தொல். களவு 1)

பெண்டிர்க்குக் கையுறை வழங்குதலும், பரிசம் வழங்குதலும் மணம் புரிந்து கொள்ளலுமே தமிழர் நெறி. அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது அவர்களின் தொன்னெறியாகிய காதல்வழிக் கற்பு நெறியேயாம். அந்நெறிவிளக்கமே இன்பத்துப் பாலாம். புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்னும் உரிப் பொருள் ஐந்திற்கும் முறையே ஐந்தைந்தாக இருபத்து ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டது இன்பத்துப்பால். அந்நெறி போற்றாமல் அயல் நெறிபோற்றிய அவலமே மாப்பிள்ளைக் கொடையாய்ப் பெண்ணினத்தைச் சிதைப்பதோடு ஆணினத்துக்கும் அழியாக் கறையாக உள்ளதாம்.

குடும்பத்தளிர்ப்புக்கு இன்றியமையாதவை அன்பும் அறனும். அவையே, குடும்பவாழ்வின் பண்பு அன்பு என்றும், பயன் அறன் என்றும் வள்ளுவரால் வகுக்கப்பட்டன. அவ்வன்பில் தளிர்த்தல் இருபாலுக்கும் உரியவை. ஆதலால் சிறைகாக்கும் காவல் இருவர்க்கும் ஆகாது; நிறைகாக்கும் காவலே நேரிய காவலாம்.

''சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை''

என்று மகளிர்க்குத்தானே சொல்லியுளார் வள்ளுவர் என வள்ளுவத்தை முழுதுற ஓதினார் வினவார்.

மகளிர்க்கு ஒதிய நிறை காவல் ஆடவர்க்கும் வேண்டும் என்பதைப் பலகால் வலியுறுத்துகிறார் வள்ளுவர். அஃதிருபாற் பொது என்பது 154, 917, 1138, 1251, 1254 ஆகிய குறள்களால் வெளிப்படும்.

''ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத் தான் கொண்டொழுகின் உண்டு.''

என்னும் குறளோ ஆடவர் நிறையை வெளிப்படக் காட்டி விடும்.

இருபாற்கட்டு இல்லாமை இக்கட்டுகளுக்கு எல்லாம் மூலமாம். அதன் விளைவே, பிறர்மனை நயப்பும், வரைவின் மகண்மையுமாம். பிறர்மனை நயப்புஆண்மைக்குற்றம். வரைவின் மகண்மை பெண்மைக்குற்றம். இவ்விரண்டும் உண்மை, வாழ்வுச் சிக்கல். இச்சிக்கல் தீர்வுக்குவழி ஒத்த உயிர்நேயம்உடைமையாம்.

விரும்புதல் வீழ்தல் எனப்படும் ஒருவர் விரும்பி ஒருவர் விரும்பாமை பிரிவுக்கும் பிணக்குக்கும் இடமாகிப் பிளவுக்கும் வழியாக்கிவிடும். ஆனால் விரும்புவார்க்குத் தக்க விரும்புவார் இணையின் மழைபெய் என்றவுடன் பெய்யும் மழையொப்ப நிறைநலம் பயக்கும். இதுவே,

''வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி''

என்பதால் (1192)

விருப்பமிக்க துணைவிக்கு விருப்பமிக்க துணைவன் செய்யும் அன்பு, உழவர்க்கு வேண்டும் பொழுதில் பெய்யும் மழையைப் போன்றது என்கிறார். மேலும்,

''வீழும் இருவர்க்கு இனிதே'' (1108)

''வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே
வாழுநம் என்னும் செருக்கு'' (1193)

என இருவரும் ஒத்து இணைந்த இனிய வாழ்வே பெருமிதவாழ்வு என்பார். இத்தகைய வாழ்வே ''பெய்யெனப் பெய்யும் மழை', யெனவும் பேசுவார்.

இத்தகைய வாழ்வு வாயாமை,

''வீழ்வாரின் இன்சொல் பெறாஅ துலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்''

என வருந்தியுரைப்பார்.

உயிர்தளிர்க்கச் செய்யும் உரிமை வாழ்வை உதறிச் செல்லும் நிலையே, கூடா ஒழுக்கமூலமாகவும், சிவப்பு விளக்கு நிரயமாக வாழ்வுச் சிக்கலாகி விடுகின்றன.

கூடுதல் சிறக்க வேண்டும் எனின் ஊடுதல் வேண்டும். ஏனெனில் ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பமாம். அவ்வூடற்கு ஏதேனும் குறை சொல்ல வேண்டும். அக்குறைக்கு இடமில்லா நிறைவனாக வள்ளுவக் காதல் தலைவன் உள்ளான். ஊடுதல் இல்லாமல் உவகையை உப்புச் சப்பு இல்லாமல் செய்துவிட விரும்பாத தலைவி, தலைவனுக்கு இல்லாத குறைகளைப் புனைந்தும் இட்டுக்கட்டியும் கூறி விடுகிறாள். இதனைக் கூறும் வள்ளுவம்

''இல்லை தவறவர்க்கு ஆயினும் ஊடுதல்
வல்லது அவரளிக்கு மாறு''

''தவறில ராயினும் தாம்வீழ்வார் மென்றோள்
அகறலின் ஆங்கொன் றுடைத்து''

என்னும் (1321, 1325)

இரண்டறக் கலக்கும் கலப்பே இல்லறச் சிக்கலைத் தீர்க்கும் மாமருந்து என்பதை ''நிலத்தொடு நீரியைந் தன்னார்'' என்பார் வள்ளுவர்; விண்ணுலக இன்பினும் இவ்வின்பமே உயரியது என்றும் கூறுவார் (1323; 1303) இதனையே,

''உடம்பொ டுயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொ டெம்மிடை நட்பு''

என உடலுயிர் உறவாகக் கூறுவார்.

''கருமணியிற் பாவாய் நீ போதாய் யாம் வீழும்
திருநுதற் கில்லை இடம்'' (1123)

எனத் தன் கண்ணின் பாவையாய்க் கருதும் தலைவனும்,

''கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து'' (1127)

எனத் தன் கண்ணுள் உறையுநராகக் கருதும் தலைவியும் ஒன்றிய வாழ்வில் ஒன்றாதது உண்டா?

ஊடுதலும் அளவுக்கு நீடுதல் ஆகாது. அதற்கும் ஓர் அளவுண்டு. ஊடிய வரை உணர்ந்து கூடுதல் இன்றியமையாத் திறம். அதற்கு மாறாதல்,

''ஊடியவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதலரிந் தற்று''

என்பதாய் முடியும் (1304). இவ்வூடலியல்பே இவ்வாறு போற்றப் படத்தக்கதெனின் பிறவிடங்களில் கொள்ளும் சினம், சீற்றம், வெகுளி, பொறாமை, வஞ்சம், நஞ்சம், போர், பிணக்கு என்பன 'துணை'யோரிடம் கூடுமோ? இவையெல்லாம் ஈருடல் ஒருயிர் இணைந்த வாழ்வில் இணையக் கூடாதவையாம். இவை இல்லாவாழ்வே,

''மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்''

என்னும் வெற்றி வாழ்வாகும் (1289).

இல்வாழ்வுப் பயன் அறம் என்பதை எண்ணின்,
''அறன் எனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை''

என்பது விளக்கமாகும் (49); அவ்வில் வாழ்வே, மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இன்பம் வழங்கும் நன்மகப்பேற்றை அருள்கின்றது. அதுவே, துறந்தார், துவ்வாதார், இறந்தார், தென் புலத்தார் தெய்வம் என்பார்க்கெல்லாம் காப்பிடமாக இருந்து உய்விக்கின்றது பயன் கருதா அக்கொடைத் திறமே மண்ணுலகிலேயே விண்ணுலகப் பேற்றை அருள்கின்றது.

''இரட்டைக் கிளவி போல் பிரியா வாழ்வினர்'' என்று இணையிலா உவமை சொல்லிய பாவேந்தர் படைத்த குடும்ப விளக்கின் முகப்புத் தொடர்,

''குறளோவியம் குடும்ப விளக்கு''

என்பதை உணரின் சிக்கலிருள் அகன்றோடும்.

3. பொதுவாழ்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

பொது என்பது தனிவாழ்வும், குடும்ப வாழ்வும் கடந்து விரிவுற்ற குமுகாய—நாட்டின— உலகின—உயிரின முழுதுறு வாழ்வாகும்.

"பொது நோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்."
"ஏதிலார் போலப் பொது நோக்கு நோக்குதல்"

எனத் தனிப்பார்வை கடந்ததாக வள்ளுவத்தில் 'பொது' இடம் பெறும்.

இந்நாளில் வழங்கும் ஊர், நகர், நாடு, கட்சி, சாதி, சமயம் ஆகிய இன்னவெல்லாம் அடக்கியது இப்பொதுவாகும்.

பொதுக் கூட்டம், பொது நன்மை, பொதுமை என்பன வற்றில் இடம் பெறும் பொதுமை விரிவினது இது. ஊர் மன்றம் 'பொது' என்றும்,பொதியில்' என்றும் வழங்கிய வழக்கு அறியத் தக்கது.

கல்வி

எல்லார்க்கும் கட்டாயத் தேவையானது கல்வி. இக்கல்வி 'பொதுக் கல்வி' என்றே வழங்கப்படும்.

எழுத்தறிவின் இன்றியமையாமையே, இந்நாளில் கிளர்ந்துள்ள எழுத்தறிவு இயக்கமாகும். நாகரிக மிக்க காலமாகச் சொல்லப்படும் இக்காலத்திலும், கல்வியறிவில்லார் மிகப் பலர்; கற்றாருள்ளும் கையெழுத்துப் போடும் அளவில் அமைந்தாரும் உளர்; மக்களாட்சி இங்குத் தோன்றிய போது, தேர்தல் விண்ணப்பத்தில் ஒப்பமிடுவதற்காகவே கையெழுத்துப் போட மட்டும் அறிந்தாரும் உண்டு எனின், பிறர் கல்வி பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. கல்வி என்பது ஒரு சில மேட்டுக் குடியினர்க்கே உண்டு என்று இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட தன்னலக் கொள்கையே அதன் மூலம் ஆகும்.

கலைமகள் வழிபாடு செய்து கொண்டு, கல்வியைக் கெடுத்த நாடு இது எனின், நாணத் தக்கதாம். சங்க இலக்கியத்தை மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவருக்கும் எத்தொழிலரும் எந்நிலையரும் பால்வேறுபாடு இல்லாமல் கற்றிருந்தனர் என்பது நன்கு

விளங்கும், அக்கால நிலையில்தான், எண்ணும் எழுத்துமாகிய இரண்டும் கண்கள் என்னும் கொள்கை உறுதியாக இருந்தது.

''எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு''

''கண்ணுடையவர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்''

என்னும் குறள் மணிகளைக் காண்க.

அக்கல்வி பதவிக் கல்வி அன்று; வேலைக் கல்வி அன்று; அக்கல்வி மாசறு கல்வி; நிற்கக் கற்ற கல்வி; ஊரெல்லாம் உலகெல்லாம் உறவாகக்கொள்ளச் செய்யும் பண்பாட்டுக் கல்வி; அக்கல்வியும் குறித்த காலத்தளவில் கற்றொழியும் காலக் கல்வி அன்று; சாமளவும் கற்கும் சாவாக் கல்வி. கல்வி வெளியே இருந்து புகுத்தப்படுவது அன்று; உள்ளிருக்கும் சுரப்பை வெளிக்கொண்டு வருவது. இதுவே,

''தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு''

என்பது.

உரையாடுதல் உறவாடுதல் ஒழுகுதல் என்பன கொண்டே, 'இவர் கற்றவர்' 'இவர் கல்லார்' என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இலங்கிய கல்வி அது. தாம் அடையும் இன்பத்தை உலகமும் அடைய வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் ஒவ்வொருவரும் பிறர்க்குக் கற்பித்தலை மேற்கொண்ட கல்வி அது. கற்றவன் எவனோ அவனே கற்பிப்பவனும் ஆகலானும், கற்றுக் கொண்டே கற்பிப்பவனும் ஆகலானும், 'மாணவன்' என்னும் சொல்லாட்சியோ 'ஆசிரியன்' என்னும் சொல்லாட்சியோ குறளில் இல்லையாம்.

கல்விப் பயனை உணர்ந்தமையால், அக்கல்வியை ஒருமுகப் பட்டுக் கற்ற அருமை 'ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி' எனப் பட்டது. ஒருமுகப்பட்டுக் கற்கும் கல்வியே அக்கல்வி! அதனையும் நீர் வேட்கையன் பருகு நீர்க்கு அவாவுவது போலவும், பசி மிக்கோன் உணவுக்கு அவாவுவது போலவும் ஏக்கமுற்றும் செருக்கு அற்றும் கற்ற சிறப்புக் கொண்டது.

செல்வம் இருக்கும் போது கல்வி எதற்கு என்னும் எண்ணம் இல்லாராய்க் கற்றனர் என்பது,

''கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை''

என்பதால் புலப்படும். மேற்குடிப் பிறப்பினும் கல்லாதான் கீழ்ப் குடிப்பிறப்பனே என்றும், கல்லார் விலங்கு என்றும் குறிக்கப் படுதல் கொண்டே ஆறறிவுப் பிறப்பியின் அடையாளம் கல்வியே என்பது விளக்கமாகும்.

கல்லான் விளை நில மல்லன்; களர் நிலம்.
கல்லான் அழகு, உயிரிலாப் பொய்ம்மை அழகு.
கல்லான் செல்வம், பொல்லாக் கேடு தருவது.

—என்றெல்லாம் வள்ளுவக் 'கல்லாமை' சுட்டுதல், எத்தகு தெளிவுடையது.

அப்படியே, அடிப்படைக் கல்வியைப் பெற இயலாதாரும் அக்குறையை நீக்கிக் கொள்ளுதற்குக் கற்றோர் கூறும் நல்லு ரையைக் கேட்டுப் பயன் கொள்ளல் வேண்டும் என்பாராய்க் 'கேள்வி' என்பதோர் அதிகாரம் வகுத்தமை பாராட்டுக் குரியதாம்.

''கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க அஃதொருவற்கு
ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை''

என்னும் குறளைக் காண்க. 'கல்வி' ஆற்றுப் பெருக்கு அன்னது என்றால் 'கேள்வி' ஊற்றுச் சுரப்பு அன்னது என்று அறிவுறுத்தும் சிறப்பினதாம்.

செவிக்கு உணவாம் கேள்விக்கு வாய்ப்பில்லாத போதுதான், வயிற்றுக்கு உணவைக் கருதுதல் வேண்டும் என்னும் வள்ளுவர், பெருந்தீனியர் எப்படி எங்கெங்கெல்லாம் எவ்வெவ்வுணவு சுவை யாகக் கிட்டுமெனத் தேடித் திரிவரோ, அது போல் கேள்வித் திறங்களைப் பல்லபல இடங்களிலும் தேடிக் கொள்ளச் செவிச் செல்வர் அலைவர் என்றும் கூறுகிறார். இதனைக் குறிக்கும் குறளாகிய,

''செவியுணவிற் கேள்வி யுடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரோ டொப்பர் நிலத்து''

என்பதற்கு வேறு பொருள் கண்டு மயக்கி விட்டனர்.

நற்செய்தி கேட்பவரே பணிவினர் என்றும், அவரே கூர்ஞ் செவியர் என்றும், அவரே வாழத்தக்கார் என்றும் கூறும் வள்ளுவர்,

"எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்"

என்கிறார்.

வள்ளுவர் காட்டும் அறிவுடைமை தனி சிறப்புடைய தாகும். "மெய்ப் பொருள் காண்பதே அறிவு" என்று கூறும் அழுத்தம் எத்தனை அறிஞர் பெருமக்களுக்கு மூலவைப்பு. புத்தரும், சாக்கிரடீசரும், இங்கர்சாலரும், பெரியாரும் முழங்கியவை தாமே,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்பதும்,

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்பதுமாம்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் என்றும் அறிவுடையார் ஆவதறிவார் என்றும் எதிரதாக் காக்கும் அறிவுடையார்க்கு அதிர வருவதோர் நோய் இல்லை என்றும், அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி என்றும், சென்ற இடத்தால் செல்ல விடாது தீமையில் இருந்து விலக்கி நல்வழியில் செலுத்துவதே அறிவு என்றும் அறிவின்மை இன்மையுள் இன்மை பிறிதின்மை இன்மையா வையாது உலகு என்றும், அறிவினால் ஆகுவதுண் டோ பிறிதின்நோய் தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை என்றும் கூறும் அறிவிலக்கணம் இவ்வறிவியல் உலகமும் தலைமேல் கொள்ளத் தக்கவை அல்லவோ?

கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை என்னும் நான்கு அதிகாரத் தொடர்களையும் வள்ளுவம் எங்கே வைத்துளது?

பொருட்பாலைத் தொடங்கி இறைமாட்சியை இசைத்த இசையினைத் தொடர்ந்தே வைக்கப்பட்ட வைபபும் பொருள்கள் தாமே இவை!

இறைமாட்சிக்கு இன்றியமையாதது கல்வி அறிவு என்பது தானே இவற்றின் வைப்பு முறை விளக்கம். கல்வி அறிவில்லா வேந்து எப்படி அமையும்?

''கல்லா அரசனும் காலனும் நேரொப்பர்
கல்லா அரசனில் காலன் மிகநல்லன்
கல்லா அரசன் அறம் ஓரான் கொல்லென்பான்
நல்லாரைக் காலன் நணுககில் லானே'' (238)

''கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொல் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே'' (317)

என்னும் திருமூலங்களைக் காணின் தெளிவாம்.

நாட்டில் வள்ளுவர் வகுத்த கல்வி, வாய்க்கவில்லை. ''அடிமையாய் இருக்க வேண்டும்'' என்றே அமைத்த கல்வி, விடுதலை நாட்டிலும் விலகாமல் நிலைபெற்றது. வாழும் கல்வியாக இல்லாமல் அழிவுக் கல்வியாகவும் நிலைபெறத் தங்கி விட்டது. இதன் விளைவென்ன?

பயன் பாடு மிக்க விளை நலப் பயிராம் மாணவர்கள், களைச் செடியும் முட்புதரும் நச்சுமரமும் ஆகிப் போலித் தலை முறையாயும், மதிமயக்கத் தலை முறையாயும், முடம் பட்டும் கிடம் பட்டும் போன தலைமுறையாயும் வளர்கின்றனர். இச்சிக்கலைத் தீர்க்க உடனடியாக வள்ளுவ வழிக் கல்வி கட்டாயம் வேண்டும். இதோ ஓர் ஒலியைக் கேளுங்கள்: **14-3-1948 இல் மயிலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் கழகச் சார்பில் ஒலித்த ஒலி அது; ஒலித்தவர் தந்தை பெரியார் :**

''100 ரூபாய்க்கும் 200 ரூபாய்க்கும் டெக்ஸ் புத்தகங்கள் வாங்கிப் படித்து மடையர்கள் ஆவதை விட 3 அனாவுக்குத் திருக்குறள் வாங்கிப் படித்து அறிவாளியாவது மேல் என்று தான் கூறகிறேன்.

திருக்குறள் ஒன்றே போதும் உனக்கு அறிவு உண்டாக்க; ஒழுக்கத்தைக் கற்பித்துக் கொடுக்க; உலகம் ஞானம் ஏற்பட; அப்படிப் பட்ட குறளைத்தான் நாம் இது வரை அலட்சியப் படுத்தி வந்திருக்கிறோம். ஒரு தாசில்தார், ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட், ஒரு நீதிபதி, ஒரு சப்இன்ஸ்பெக்டர், இவர்களுக்குக் கூடத்

திருக்குறள் ஒன்றேபோதும் தமது வேலலயைச் சரியாகச் செய்ய, அவர்களை உத்தியோகத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பரீபசை வைக்கும்போது கூடத் திருக்குறளிலிருந்து தான் கேள்வி கேட்கப் பட வேண்டும். திருக்குறளை நன்கு உணர்ந்திருந்தால் போதும் என்று அவர்களுக்கு உத்தியோகம் வழங்க வேண்டும்.''

திருக்குறளும் பெரியாரும் : 33-34

அரசியலுக்கும் ஆட்சிக்கும் திருக்குறள் கல்வி எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை இதனினும் மேலாக எப்படி விளக்க முடியும்.

ஆட்சி

ஆட்சி என்பது இறைமை; அதனைச் செய்பவன் 'இறை' எனப்பட்டான். அவன் நடுவு நிலையாளனாக அமைந்து குடி நலங்காக்கும் கடமையாளன் ஆதலால், அவனே இறையாகவும் கொள்ளப்பட்டான்.

''முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும்''

என்பது வள்ளுவம்; இதனையே,

''ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்து யார்மாட்டும்
தேர்ந்து செய் வஃதே முறை''

''இறைகாக்கும் வையக மெல்லாம் அவனை,
முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்''

என்றும் கூறுகின்றது, மேலும்,

''தன் குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்
என் குற்றம் ஆகும் இறைக்கு''

''இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு''

என்று இடித்தும் கூறுகின்றது.

காட்சிக்கு எளிமை, கடுஞ் சொல் இன்மை, செவிகைப்பச் சொற் பொறுத்தல், வெருவந்த செய்யாமை என்பவை எல்லாம் ஆட்சியாளனுக்கு வேண்டும் எனவலியுறுத்துகிறார் வள்ளுவர்.

''கொலையில் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட்டதனோடு நேர்''

என்று கூறி, அவ்வாட்சியாளனே கொலையிற் கொடியன் எனின்,

"கொலைமேற் கொண்டாரிற் கொடிதே அலைமேற் கொண்
டல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து"

எனப் பழிக்கிறார்.

"செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்"

என்னும் உழவுரிமையாளன் போல,

"நாடொறும் நாடி முறை செய்யா மன்னவன்
நாடொறும் நாடு கெடும்"

என்று கூறுகிறார். இவ்வாள்வோன் இலக்கணம் அனைத்தும் மக்களாட்சியில் முதல்வர்களுக்கும், தலைமையமைச்சர்க்கும் உரியனவே அல்லவோ? இவ் ஒவ்வொரு குறளையும் முன்வைத்து ஒவ்வொரு நாள் நாட்டுச் செய்தியையும் ஒப்பிட்டால் முதல்வர்கள் நிலை என்ன? தலைமை அமைச்சர் நிலையென்ன?

"பழுதெண்ணும் மந்திரியுள் பக்கத்துள் தெவ்வோர்
எழுபது கோடி யுறும்"

என்ற நிலைமை மாறிப், பழுதெண்ணும் மந்திரியராகவே சூழப் பெற்ற அரசுக்கு நாடே பகையாகி விடுவதல்லது என் செய்யும்?

"அல்லல்பட் டாற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை"

என்று மெல்லியர் கண்ணீர் வடிக்கவும், அதனால் அரசினைமாற்றி யமைக்க இயலாச் சூழல் உண்டாகுமானால்,

"சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன்படும் கீழ்"

என்னும் வன்கண்மை நாட்டில் உருக் கொள்ளல் நீரா நிலையாய் ஆகிவிடும் அல்லவோ?

இற்றை நாட்டின் வன்முறைப் போக்குகளை யெல்லாம் தூண்டி விட்டுத் துலக்கிக் கொண்டிருப்பவர் பெரிதும் ஆட்சிக் கட்டிலரும் அவர் அரவணைப்பும் பாதுகாப்பும் உடையவருமே யாம் என்பதை உணர்வோர் இச்சிக்கலைத் தீர்க்க வள்ளுவத்தை மேற்கொண்டால் அன்றித் தீர்வு இல்லையாம்.

நாடு

நாட்டின் இலக்கணம் கூறவரும் வள்ளுவர்,

''நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு''

என்றார். அதே நாடு,

''பொறை யொருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி இறைவற்கு
இறையொருங்கு நேர்வது நாடு''

என்றும் கூறினார்.

தன்னிலையில் சிறத்தலும் தாழ்வுற்று வருவாரைத் தாங்கலும் ஆகிய இறைமை மல்குவதே நாடு எனின், நாம் பட்டுவரும் உலகக் கடன்களை எண்ணிப் பார்க்கவே வள்ளுவர் வகுத்த நாட்டின் இலக்கணத்தொடு சிறிதும் ஒட்டாமல் செல்லுதல் விளக்கமாம். அதன் அடிப்படை என்ன?

''இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு''

என்பதை யுணர்ந்து திட்டமிட்டுக் கொள்ளாமையும்,

''செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்''

என்னும் ஈரறங்களையும் போற்றிக் கடைப்பிடியாகக் கொள்ளாமையுமேயாம்.

இன்றியமையாப் பொருள்களை ஏற்றுமதியாக்கிக் கெடுத்தலும் தேவையற்றதும் போலிக்கும் புன்மைக்கும் மயக்குக்கும் இடமாவதாம் பொருள்களை இறக்குமதியாக்கிக் கெடுத்தலும் ஆகிய இவற்றைவிட்டாலே நாடு நாடாமே.

வறுமை

இல்லாமையை இல்லாமையாய்ச் செய்தல் வேண்டும் என எண்ணி எண்ணி இரங்கித் திட்டமிட்ட உள்ளம், வள்ளுவர் உள்ளம். 'இரவு உள்ள உள்ளம் உருகும்' என்று உருகியது அவர் உள்ளம். அவ்விரவினை முற்றாய் ஒழிக்கத் திட்டமிடாத அரசை ஒழிந்து போகுமாறு வெம்பி உரைத்ததும் அந்த உள்ளம். அவ்விரப்பை ஒழிப்பதற்காக இல்லறத்தாரும் தம்பங்கைச் செலுத்துதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தால, துவ்வாதவர்க்கும்

இறந்தார்க்கும், சுற்றத்தார்க்கும் உதவுதலை வலியுறுத்தியது அவ்வள்ளிய உள்ளம்.

துவ்வாதவர் என்பார், துய்ப்புக்கு வழிவகை அற்று ஒடுங்கிப் போய் இரத்தற்காக வெளிப்படாதவர். இறந்தார் என்பார், அத்துய்ப்புக்கு வழிவகை அற்ற நிலையில் வீட்டை விட்டு வெளியேறிவந்தவர். சுற்றத்தார் எவ்பார், உரிமைச் சுற்றமும், உறவுச் சுற்றமும், தொழிற் சுற்றமும், ஆகிய பலருமாம். இவர்களைப் பேணல் 'சுற்றந்தழாஅல்' என்றோர் அதிகாரப் பொருளாக அமைகின்றது.

''சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்.
பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்''

என்பது அதில் ஒன்று.

இனி, ஈகை என்பதோர் அதிகாரம்,

''வறியார்க் கொன் றீவதே ஈகை''

எனப் பொருளின்மையே, இன்மையாக் கொண்டு தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவது அது.

'காணார் கேளார் கால்முட மாயோர்' முதலோர்க்கு உதவுதல் தவிர்த்து, வறுமையரே உதவுவதற்கு உரியர் என்பது அவர் கொள்கை.

''பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி''

என்பதே வள்ளுவம் ஆகலின், பொறியின்மை உதவி பெறுதற் குரியது ஆகாது என்பது தெளிவாகும்.

மேலும் பசியாற்றும் கடப்பாட்டிலும் அப்பசியை மாற்றும் கடப்பாடே நலமிக்கது என்பதை,

''ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்''

என வலியுறுத்துகிறார். உணவு உடை உறையுள் என உதவி புரிதலினும் அவற்றைத் தாமே தேடிக்கொள்வதற்காம் வழிவகைகளைச் செய்வதே நிலைத்தக்க தீர்வாம் எனத்தொழிலீகையைத் தோற்றுவிக்கிறார் வள்ளுவர். அதனாலேயே,

''இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவார் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்''

என வடி 1லே அவர்தம் பெருமித வாழ்வைப் பகர்கிறார்.

அற்றைப் போக்கிகளை நிறைவு செய்தாலே ஆட்சித் திறமும் வாக்குக் கொள்ளைப் பேற்றுக்கு வாய்ப்புமாம் என்று மானக்கேட்டை வாழ்வாக்கி மதிப்புறும் ஆட்சியர் சூழ்ச்சியை வள்ளுவப் பரப்பாளர்கள் பரப்பிப் பரப்பியே அகற்றுதல் வேண்டும். ஏனெனில், ''ஏந்தி வாழ்தல் இழிவன்று; எம்முரிமை என்றும்; ஏந்துவார்க்கு ஈந்தாலே போதும் எம் ஆட்சி தட்டின்றி நடக்கும்'' என்றும் ஆளப்படுவோரும் ஆள்வோரும் உறுதிப் பட்டு விட்ட நிலையில் இது தீராக் கடமையாகும்.

ஒப்புரவு

இனி ஒப்புரவு என்பதோ, உயர்ந்தாரும் ஒத்தாரும் தாழ்ந்தாரும் ஒரு நிலையராய் வாழ்தலைக் குறித்தது.

மழை எப்படிப் பொதுப் பொருளோ அப்படிச் செல்வமும் பொதுப் பொருளாதல் வேண்டும் என்ற தொடக்க முடையது ஒப்புரவு.

ஊருணி நீர் எப்படி ஊரவர்க்கெல்லாம் பொதுமைப் பட்டதோ அப்படிப் பொதுமைப் பட்டது பொருட் செல்வம் என்றும்,

ஊர் நடுவே பழுத்த பழமரப் பயன்பாடு எப்படி ஊரவர்க் கெல்லாம் பொதுவோ அப்படிப் பொதுவினது செல்வம் என்றும்,

மருந்துமரம் எப்படி நோயர்க்கெல்லாம் இன்றியமையாப் பொதுத் தேவையதோ அப்படிப் பொதுத் தேவையது பொருள் என்றும்,

ஊரறிந்த உவமைகளால் விளக்குவது ஒப்புரவு.

''ஒத்தது அறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்''

என்னும் குறள், ஒப்புரவின் மேல் வள்ளுவர்க்கிருந்த ஒப்பிலாப் பற்றுமையை வெளிப்படுத்தி விடும்.

ஒப்புரவு ஆக்குவது எப்படி?

உழவுத் தொழிலில் செய்யப்படும் ஒப்புரவுப் பணியை அறியின் அதன் செய்வகையும் பயனும் விளக்கமாகும்.

மேடும்பள்ளமும் ஆகிய நிலத்தில் அப்படியே பயிரிட்டால் என்ன ஆகும்? மேட்டுக்கு நீர் ஏறாமல் பயிர் காய்ந்து படும்; படும்.

பள்ளத்தில் நீர் கிடையாய்க் கிடந்து அழுகும்; அழியும்.

அம்மேடு பள்ளம் ஒரு சீராய்ச் சமன் படுத்தப்படின் நிலப்பரப்பெல்லாம் விளைநிலமாய்ச் சிறக்கும். இவ்வொப்புரவே செல்வக்குடி, வறுமைக்குடி என்பவற்றை அகற்றி ஒத்தகுடி என்று ஆக்கும்.

மண்ணை ஒருமைப் படுத்தல் முயற்சியால் கூடும். உணர்வும் தன்னலமும் அமைந்த உயிர்ப் பிறப்பிகளை ஒரு நிலைப்படுத்தல் எளிதோ—இயல்வதோ—என உறுதிப்பாட்டாளர் ஐயுறார்.

எந்த ஒரு புதுமையையும் உலகம் உடனே ஏற்றுக் கொண்டதா? கோயில் நுழைவைப் பொதுவாக்க உலகம் உடனே ஏற்றதா? பலியை நிறுத்த—உடன்கட்டை ஏற்றத்தைத் தடுக்க உலகம் ஒருப்பட்டதா? இது கால் இயல்பாகி விடவில்லையா?

உன் குடிப்பிறப்பு என்ன என்றுவினவிக்கல்வி நிலையங்களின் உண்டுறை விடுதிகளிலும் பிரித்து வைத்தமை இல்லையா?

இவையெல்லாம் இன்று நாணற்குரிய செயல்களாகத் தோன்றவில்லையா?

நாம் இயலுமா என்று வினாவும் நடைத்திட்டத்தைக் காரல்மார்க்கசு கொள்கை வழி வந்த இலெனினார் உருசிய நாட்டில் உறுதிப்படுத்தி விடவில்லையா? அக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சீனம் முதலிய நாடுகள் உலகில் இல்லையா?

உருசிய நாடு அக்கொள்கையில் இருந்து வழுவிற்றே எனின், அது நடைப்படுத்துவார் தோல்வியே யன்றிக் கொள்கைத் தோல்வி ஆகாதாம். அவ்வாறு கணிப்பின், சமயங்கண்டோர் உரைகள் எல்லாம் சால்புடன் போற்றப்பட்டுக் கொண்டா உள்ளன? 'கூட்டமும் குரலும் இருந்தால் போதும், கொள்கை பற்றிக் கவலை இல்லை புறக்கோலம் மட்டும் போதும்' என்ற நிலையைப் பார்ப்பின், கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்துவார் தோல்வி, கொள்கைத் தோல்வி ஆகாது என்பது வெளிப்படும்.

சரியாகச் செயல்பட்டிருந்தால்—நில உச்ச வரம்பு, நிலக் கொடை இயக்கம் ஆகியவையும் அரசுடைமைத் திட்டங்களும் நன்கு செயல் பட்டிருந்தால்—ஒப்புரவுக்கு வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்கும்.

நிலத்துக்கு உச்ச வரம்புப் பெயரிட்டு அதற்கு எதிரிடையான செயல்கள் விதிவிலக்குகள் எத்தனை நடந்தன?

பணப் பயிர்க்கு விதிவிலக்குத் தந்து பணக்காரர் பக்கம் சார்ந்து நின்ற பழி என்ன?

விளை நிலத்துக்கு உச்ச வரம்பு போலத் தொழிலக வருவாய் மாதச் சம்பள வருவாய் ஆகியவற்றுக்கு உச்ச வரம்பு ஏற்பட்டதா? அவற்றைச் செய்தால், 'ஒப்புரவு' அமைப்பு உண்டாதல் அரிதன்றே அவ்வொப்புரவு செய்தலால் தன்னை இழப்பினும், தன் ஆட்சியை இழப்பினும் பேறே எனஎண்ணுவார் வேண்டும் என்றன்றோ வள்ளுவம் பேசுகின்றது! அதுதானே,

''ஒப்புரவினால் வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோள் தக்க துடைத்து''

என்பது.

பொருள்

பொருட்பால் அளவே வள்ளுவப் பொருளியல் வளம் காட்ட வல்லது.எழுபது அதிகாரம்; எழுநூறு பாடல்.அறத்தின் அளவும் இன்பத்தின் அளவும் கொண்டு அதனினும் விஞ்சிய பெருக்க அளவு அது அவ்விரிவில் பொருள். செயல் வகை என்பதோர் அதிகாரமே அப்பெயரை நேராகத் தழுவியமைந்தது. ஆனால் பொருள் என்னும் சொல்லோ அறுபத்து இரண்டு இடங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. அப்பொருள் சுட்டும் வேறு பல சொற்களும் இடம் பெற்றுள.

பொருள் தேடுக; பொருள் சேர்க்க; பொருள் குவிக்க என்று வள்ளுவம் கூறுவதில்லை, ''செய்க பொருளை'' என்று ஏவும் வள்ளுவம் ''செய்க பொருளை'' என்பதைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு திகழும் நாடுகளில் தலையாய நாடு எது? சப்பான் நாடு என்பதை, அதனை அணுவால் அழித்த அமெரிக்க நாடும் அறியும் அப்பேரழிவுக்கு ஆட்பட்ட! நாடு அவ்வணுவை ஏவிய நாடும் நிமிர்ந்து நோக்க வானுயர்ந்த தோற்றம் செய்வது எதனால்? ''செய்க பொருளை'' என்னும் வள்ளுவச் சீர்கள் இரண்டற்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது தானே! நம் நாட்டுக்கு உய்யும் நெறி அது என்பதன்று; நானிலம் உய்யும்

நெறியே செய்க பொருளை என்பதில் உள்ளது!

பொருள் புண்ணியத்தால்-முன் வினைப் பயனால் வந்தது என்பதன்று வள்ளுவம் உலையா முயற்சியால் ஊழையும் வெல்லும் ஆற்றலால் வருவது என்பது வள்ளுவம்.

பொருள் நல்லோர் அல்லோர் இருபாலாரிடத்தும் இருத்தல் உண்டு. ''பூரியர் கண்ணும் உள''என்பார் பொருட் செல்வத்தை! ''வைத்தான் வாய்சான்ற பெரும் பொருள் அஃதுண்ணான் செத்தான் செயக்கிடந்ததில்'' என்றும், ''அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிக நலம் பெற்றாள் தமியள் மூத்தற்று'' என்றும் பழிப்புக்கு இடனாதல் உண்டு; ஊருணியாய்ப்பழமரமாய் மருந்து மரமாய் மழை வளமாய் மாண்புறுவதும் உண்டு என்றும் கூறுவார்.

பொருள் செயல் வகையில்,

''பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்''

எனப் புகழ்வார்.

''இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்''

என இரங்குவார்.

''பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம்''

எனப் பூரிப்பார்.

''அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்''

என்றும்,

''அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்''

என்றும் பொருள்வரும் வழியும் தீமையற்றதால், அருளும் அன்பும் உற்றதாய் இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துவார்.

அருளேயும் பொருளாலேயே காக்கப்படும் என்றும் தெளிவிப்பார்.

பொருள் பகைவர் செருக்கு அறுக்கும் என்றும்,
அறமும் இன்பமும் வழங்கும் என்றும் கூறுவார்.

வாணிகத்தால் பொருள் தேடுவார், அப்பொருளாலேயே அறமும் தேடிக் கொள்ளலாம் என்பதை,

''வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தமபோற் செயின்.''

என்பார்.

பொருள் செயல் வகையை அன்றி, 'நன்றியின் செல்வம்' என்னும் அதிகாரத்திலும் பொருளியல் விரிப்பார். அதில் பயன் படாப் பொருளுக்கு இழிவு என்பது பயன்படுத்தான் இழிவு என்பதைத் தெளிவிப்பார். நல்லோன் வறுமையில் செய்யும் நலப்பாட்டையும், அல்லோன் வளமையிலும் செய்யான் என்றும், அவன் வளம் நடுவூருள் நச்சுமரம் பழுத்தது ஒப்பது என்றும் கூறுவார்.

''அன்பொரீஇத் தற்செற்று அறம்நோக்காது ஈட்டிய
ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்''

அப்பாழோன் செல்வத்திற்குப் பரிந்தும் இரங்குவார். அவ்வள்ளுவப் பொருளியல் நெறி பொருளியல் வல்லாரால் போற்றப்பட்டு ஆள்வோர் ஒப்புகையுடன் நடைமுறைப்படின் பெரும்பாலான சிக்கல்கள் ஒழியவே செய்யும்

தென் புலத்தார்

நாட்டின் தலையாய செல்வங்களுள் ஒன்று அறிவாளர் ஆகிய செல்வம். கூர்த்த அறிவாளரே உலகை இற்றை நிலைக்கு ஆக்கியவர் ஆவர். ஊண், உடை, உறைவிட வளர்ச்சிகளா உழைப்புத் தொல்லையைக் குறைத்தலா, ஏந்துகளை ஆக்கு தலா, கருவிகள் கண்டு பிடிப்பா, போக்கு வரவு ஆலை தொழிலகம் கண்ட ஆக்கங்களா, விண் செலவா எல்லாம் எல்லாம் அறிவாளராம் செல்வம் வழங்கிய செல்வங்களே!

அச்செல்வங்களின் நிலை இந்நாட்டில் எவ்வாறுள்ளது? இந்நாட்டின் செல்வத்தால் வளர்ந்து வாழ்ந்து, இந்நாட்டு மூளைத் திறத்தால் பயின்று ஓங்கி உயர்ந்து, பிற நாட்டுக்குப் பாடுபடுபவராய், தம்மைத் தாங்கிய நாட்டுக்குத் தம் கடன் செய்யாதவராய் ஆக்குவது எது? மூளையர் பெரும்பாலரும் அயல் நாட்டுக்கு உரமும் ஊற்றமும் உயர்வுமாகி விடுகின்ற இந்நிலை மையை அறிவர் எண்ணுகின்றனரா? சான்றோர் உரைக் கின்றனரா? அரசு சிந்திக்கின்றதா?

'முடத் தெங்கு' என்புது வளைந்த தென்னை, நிற்கும் நிலத்தின் நீரும் உரமும் கொண்டு, பிறர் நிலத்துச் சென்று ஆங்குள்ளார்க்குப் பயன்படும் தென்னையே முடத்தெங்காகும். இந்நாட்டு மூளையரும் உழைப்பரும் முடத்தெங்காகி விடல் ஏன்? அவர்க்கு வேண்டும் ஆய்வகம், தொழிலகம், வேலை வாய்ப்பு இன்னன செய்து தாரா அரசின் குற்றம் தானே! இன்னின்ன செய்துதர நாங்கள் காத்திருந்தும் அவற்றை உதறிவிட்டு நீங்கள் முடத் தெங்காகி விடலாமா? என்று மூளையரையும் உழைப்பரையும் கேட்க இந்நாட்டுக்குத் துணிவு உண்டா? முறைமை உண்டா?

வள்ளுவர் அன்றே எண்ணினார். ஒவ்வொரு குடும்பத் தலைவனும் அறிவாளரைப் போற்றுதல் வேண்டும் என்னு முகத் தால் நாடாள்வோர்க்குத் தீராக் கடமையாவது அது என்பதைக் கூறினார். அது ''தென்புலத்தார் ஓம்பல் தலை'' என்பதாம்.

தென் புலத்தார் என்பதற்குத் தெளிந்து தேர்ந்த புலமை யாளர் என்னும் பொருளை விடுத்து, இறந்தார்க்குச் செய்யும் கடமையாக்கி விட்ட கேட்டினும் கேடு, அறிவாளரையெல்லாம் அயல்நாடு தேட விடும் நிலைமை ஆகும்.

மூளைச் செல்வம் மூலப்பொருள் ஒன்றன் மதிப்பை மும் மடங்கு நான் மடங்கா? மூவாயிரம் நாலாயிரம் மடங்கு உயர்த்து வதை உருக்குக் கம்பி, ஒலிபெருக்கி ஆக்கப்படுவதால் உண்டாகும் விலைமானத்தாலேயே கண்டு கொள்ள முடியுமே!

பிறப்பொப்பு

இனி மக்கட் பிறப்பிலே என்ன வேற்றுமை? சமயம், சாதி, தொழில், நிறம், பணம், பதவி, கல்வி என்பவற்றால் உயர்வு, தாழ்வு கொள்ளல் என்ன முறை? ''பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்'' என்னும் வள்ளுவம் நடையிடின் வேறுபாடுகளைச் சுக்கல் சுக்கலாகத் தகர்க்கத்தானே வேண்டும்?

சிறுபான்மையினர் என்பதற்காகக் கட்டற்ற உரிமைகள் சலுகைகள் உண்டாம் தரவும் வேண்டுமாம். அரசும் முறை கடந்து வழங்குமாம். அவர்கள் என்ன மாந்தப் பிறப்பல்லாத் தனிப் பிறப்புகளா?

எச்சமயம் எனினும் மாந்தப் பொது நிலைக்கு உரியதே. அதற்கு நாட்டியல் ஒருமைக்குக் கேட்டியல் செய்யும் உரிமை

இல்லை! அப்படிப்பட்ட தனி உரிமைகளை வாக்குகளை நோக்கியே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களாட்சி மாக்களாட்சி யன்றி அறநெறி ஆட்சியாகுமா?

ஒரு நாட்டு மொழிகளுள் ஏற்றத் தாழ்வு காட்டல், மொழிக்கு மொழி வல்லாண்மை கொண்டு அடிமைப்படுத்தல்.

இவ்வெல்லாம் நாட்டியல் ஒருமைப்பாட்டை ஒழித்துக் கட்டுவன என்பது வெளிப்படை.

இவற்றுக் கெல்லாம் ஒத்த ஒரோ ஒரு தீர்வு,

''பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்''

என்னும் பெருநெறி போற்றலாகும்.

''பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு''

என்பது வள்ளுவம். ஆனால் இவற்றைச் சமயத்தின் பேராலும் சாதியின் பேராலும் அரசியல் கட்சியின் பேராலும், தற்சார்பு என்பதன் பேராலும் ஆட்சிக் கட்டிலில் இருப்பாரும், அறிவாளர், சமயத் தோன்றல், துறவர், தலைவர் என்னும் போர்வைக்குள் அல்லவை உள் வைத்துப்புறத்தே நல்லவை காட்டி அமைவாரும், ஊட்டி வளர்த்து நாட்டை உருக்குலைத்து வருதல் கண்கூடு, இல்லாக் கால் நால் வருணம் தக்கதே என்றும், உடன் கட்டை ஏறல் தக்கதே என்றும், பெண்ணுக்கு ஒத்த உரிமை கூடாது என்றும், எத்தனை மகளையும் மணக்கலாம் என்றும், சமயச் சின்னமாகப் படைக்கலம் ஏந்தலாம் என்றும், சிறுபான்மைப் பெயரால், பெரும்பான்மையர்க்கு இல்லாப் பேறெல்லாம் பெறலாம் என்றும் நாட்டு நடைமுறை இருக்கமாட்டா.

ஏமாற்று, அடிமை, வஞ்சம் நஞ்சம், கொள்ளை கொலை என்பவை எவர் செய்தால் என்ன? அவர் கொண்ட சாதி சமயங்களாலோ, குடிப்பிறப்பாலோ தக்கவை என்று ஆகி விடுமா? மாந்தப் பொது நோக்கில் குற்றம் குற்றமே என்னும் நடுமை நெறியே போற்றப் பட்டால் அல்லாமல் நரித்தனம் மலியவே செய்யும். தின்பது, இறப்பதற்காகக் கண்ணீர் வடிக்கவே வடியாது. 'தலைவிதி' என்று தப்பித்துக் கொள்வது. தகவு காணவே காணாது, இவ்வெல்லாத் தீர்வுகளுக்கும் ஒரே ஒரு செங்கோல்,

''பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்.''

என்னும் ஒருமைப் பார்வையே யாம்.

சூது

பொருள் அழிவுக்கும் புகழ் அழிவுக்கும் ஒருங்கே இடமாக இருப்பது சூதாகும். அது 'முகடி' எனப்படும். மூடிவிடுவது முகடி மூடி யாகும். அதன் செயலை,

''அகடாரார் அல்லல் உழப்பர்சூ தென்னும்
முகடியால் மூடப்பட்டார்.''

என்னும் வள்ளுவம். அது,

''சிறுமை பல செய்து சீரழிக்கும் சூது''

''இழத் தொறூஉம் காதலிக்கும் சூது''

''ஒன்றெய்தி நூறிழக்கும் சூது''

''பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்'' (சூது)

''பொருள் கெடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ அருள்கெடுத்து
அல்லல் உழப்பிக்கும் சூது''

உடை செல்வம் ஊண் ஒளி கல்வி (விலக்கும் சூது)

என்றெல்லாம் சொல்லி வேண்டற்க வென்றிடினும் சூதினை என்று வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டது. அச்சூதினைச் 'சூதர்' மட்டுமோ கொள்கின்றனர். அரசே சூது நிறுவனமாகி விட்டது.

பரிசச் சீட்டு சூது இல்லையா? எந்த மாநிலம் பரிசுச் சீட்டு நடத்தவில்லை. தனித்தனி ஆள் போட்டி போட்டு நடத்தும் சூதுகள் எத்தனை? குலுக்கல் சீட்டு, ஏலச்சீட்டு சலுகை விலை, மலிவு விலை என்பனவெல்லாம் சோரும் உள்ளங் களை மயக்கிச் சொத்துச் சேர்க்கும் திட்டங்கள் தாமே. குதிரைப் பந்தயம் என்பது என்ன—சூதர் கழகம்தானே! இவற்றின் விளம்பரங்களாகத் தாமே தொலைக் காட்சியும், வானொலியும் திரைப்படங்களும் திகழ்கின்றன. எத்தனை கோடி குடிகளைக் குடிக்கக் கஞ்சிக்கு இல்லாமல் ஆக்கி ஓரிரு குடிகளை மேட்டுக் குடியாக்குவதுபோல் காட்டுகின்றன. அப்புதுமேட்டுக்குடி, அதற்குமுன் இழந்த இழப்புக் கணக்கை எண்ணியதுண்டா? பலரைத் தாய்ச் சீலையர் ஆக்கி ஒருவருக்குப் பட்டுக் கட்டுவதுபோல் காட்டும் சூழ்ச்சிப் பரிசுத் திட்டங்களை

முனைப்பாக இருந்து ஒழித்துக்கட்ட வேண்டிய திருக்கவும், அதுவே முனைப்பாக இருந்து வளர்க்குமானால் அஃது ஆட்சித் தனமா? வேட்டைத்தனமா?

மது

இனிச் சூதுபோல் விலக்கத்தக்க ஒன்று மது மதியை மயக்கி மக்களை மாக்களாக்கும் மதுவை வழங்குதல் அரசுக் கடமை யாகுமா?

''குடி குடியைக் கெடுக்கும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே மது ஆலை உருவாக்கல்—மது விற்பனையகம் திறத்தல்—குடிக்க வாய்ப்புச் செய்து தருதல்—குடியரைத் திருத்தவும் மருத்துவம் செய்தல்—இவையெல்லாம் என்ன?

நச்சுயிரிகளைப் பரப்பித் தொற்று நோய்களைப் பெருக்கும் கொலைஞன் ஒருவனே, உயிரிரக்கம் உடையான் போல் தொற்று நோய் மருத்துவனாகப் பொய்ம்முகம் காட்டும் போலித்தனம் தானே அது.

கேடு தருவன எவை எனினும் உருவாக்கம் இல்லாமலே தடுக்க வேண்டுமே! கரவிலே உருவாக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பி னும், ஊருக்குள் நடமாட்டம் கொண்ட அளவிலேயே கண்டு கையும் களவுமாகப் பற்றி உரிய தண்டனை வழங்கித் தடுத்திருக்கவேண்டுமே! அவற்றைச் செய்யத் திறமில்லாமல் 'குடி குடியைக் கெடுக்கும்' எனப் படம் எடுத்தால் அதற்கும் பாம்பு படமெடுப்பதற்கும் என்ன வேற்றுமை?

''ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாது''

''நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பார்''

''உட்கப்படாஅர்; ஒளி இழப்பர்''

''உள்ளொற்றி உள்ளூர் நகப்படுவர்''

என்றெல்லாம் மதுத்திமையை வள்ளுவம் எடுத்துக்காட்டுகிறதே! ''நீ மது உண்டபோது எப்படி இருப்பாய் என்பதை நீ அறிய வேண்டுமா? நீ தெளிவோடு இருக்கும்போது மதுவுண்டவன் மயங்கிக் கிடக்கும் நிலையையும், செய்யும் செயலையும் கண்டாலே புலப்படுமே'' என்று தெளிவு காட்டிக் கூறியும், அதனைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டவர்களும் குடிக்கும்

உரிமை வழங்குவது குடிகெடுப்பதல்லாமல் என்ன ஆகும்? குடிகெடுக்கவோ இவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள்.

மதுக்குடி தனிவாழ்வுக் கேடு; குடும்ப வாழ்வுக்கேடு; பொது வாழ்வுக் கேடு! முக்கேடுகளைச் செய்வதன்றி எக்கேட்டுக்கும் தலைமை தாங்குவதும் அது.

''மகவைக் கொல்லுதல்; மாதை அழித்தல்; மதுவைக் குடித்தல் என்னும் முக்குற்றங்களுள் எக்குற்றமேனும் ஒன்றை நீ செய்யலாம் என்று ஒருவனிடம் கூறப்பட்டது. அவன், மகவைக் கொல்லுதல் கொடுமை; மாதைக் கெடுத்தல் கயமை; மதுவைக் குடித்தலால் என்னளவில் தானே தீமை என அதனைக் குடித்தான். அக்குடி வெறி, மாதைக் கெடுத்தது; மகவைக் கொன்றது; முக்குற்றங்களுக்கும் முழுக்குற்றம் மதுக் குற்றம் என்னும் நிலையைப் பெற்றது'' என்பதொரு செய்தி. இது புனைவே எனினும் குடியர் செய்யும் செயல்களைக் காணின் இப்புனைவின் உள்ளியல் புலப்படவே செய்யும். வள்ளுவ வழியரசு கள்ளினை மதுவகைகளை நடமாட விடவே விடாது என்க.

மதுவிலக்கால் நாட்டு வருவாய் குன்றுமே; குடியை இல்லாமல் ஒழிக்க இயலவில்லையே; கள்ளச் சரக்குகளால் பெருந்தீமைகள் உண்டாகின்றனவே என்றெல்லாம் காரணம் கூறுதல் கடமையைத்தட்டிக்கழித்துக்கயமைக்கு உடன்போவதே யாம்! அவ்வப்போது ஆளும்கட்சி சார்ந்தவர்களே மிகுதியும் மதுவிற்பனை உரிமையாளராகத் திகழ்தலும், காவல் துறையும் மதுவிலக்குத் துறையும் கைகட்டி நின்றும், கைந்நீட்டி நின்றும் இருவகையாலும் ஏவல் பணியராக இயல்வதும் ஆட்சியாளர் தன்னலமே மதுவிக்கை விலக்கல் என்பதாம்.

திருட்டு, தீ வைப்பு, கொள்ளை, கொலை, கையூட்டு, வஞ்சம், நஞ்சம் என்பவற்றை எவ்வளவு முயன்றும் காலம் காலமாகக் கருதி முயன்றும் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை; ஆதலால் இவற்றைச் செய்ய உரிமை வழங்குவோம் என்று ஆள்வோர் சொல்லவும் துணிவரோ?

தனியாளால் செய்யமுடியாததைச் செய்வதற்காகத்தானே தனியாளர் வழங்கிய வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சிக் கட்டில்

ஏறியது? அதனைச் செம்மையாகச் செய்ய முடியாமல் சோரம் போகும் அரசு, ஆட்சிக் கட்டிலில் இருக்கும் உரிமை உடையது ஆகுமா?

அஞ்சா நிலை

அஞ்சுதற்கு அஞ்சவேண்டும்; அஞ்ச வேண்டாதவற்றுக்கு அஞ்சுதல் ஆகாது என்பது வள்ளுவம்.

''அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்

என்பது அது.

''அஞ்சுவதோரும் அறனே''

''அஞ்சாமை ஈகை அறிவூக்கம்''

என்பவற்றைச் சுட்டும் வள்ளுவத்தால், அஞ்சுவது அஞ்சாமைக் குரியதும் வெளிப்படும்.

''அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்''

என்றும் வள்ளுவம் பேசும். இற்றை நிலையில் எந்த நல்லவரேனும் அஞ்ச நிலையராக நாட்டில் நடமாட முடிகின்றதா? எத்தனை எத்தனை அச்சங்கள்?

''அச்சம் உடையார்க்கு அரணில்லை''

என்னும் இற்றை நிலைமைதானே அச்சத்தின் மூலம்! அஞ்சி அஞ்சிச் சாக அவலம் சூழும் நிலைமை நாட்டை அலைக் கழிப்பதை நாள் தவறாமல் செய்தித்தாள்கள் படம்பிடித்துக் காட்டவில்லையா?

''வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோல னாயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்''

என்றாரே வள்ளுவர் வெருவந்து வேகாத நல்லோர் ஒருவர் இற்றை நிலையில் இருப்பரா? அமைதியர்க்கு அறவர்க்கு தொண்டர்க்கு அருளர்க்கு— பாதுகாப்பு உண்டா? வெளியே வந்தவர் வீட்டுக்குத் திரும்புவார் என்பதற்கு உறுதி ஏதாவது உண்டா? சட்டமன்றம் நாடாளுமன்றம் என்னும் அரணுக்குள் உள்ளாருக்குமே பாதுகாப்பு இல்லை என்றால் ஏனோ தானோ என வாழும் ஏழை எளியவர்க்குத் தாமா பாதுகாப்பு?

இனி, நாட்டில் வன்முறைகள் தலைதூக்கி விட்டன; அலை கொலைகள் பெருகி விட்டன; குண்டு நாகரிகம் உண்டாகி விட்டது என்பார் உளர் எனின், அவர் எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும். பிறக்கும் போதே வன்முறையாளராய்— போராடியராம் — தற்கொலைப் படைஞராய் பிறந்து விட்டனரா? அவர்க்கு என்ன நெஞ்சம் என்பது இல்லவே இல்லையா? அவர்களுக்கும் பெற்றோர் மனைவி மக்கள் சுற்றம் என்பன இல்லவே இல்லையா? வாழவே விரும்பாமலா போய் விட்டனர். நல்வாழ்வு வாழவே— அனைவரும் ஒருமித்த நல்வாழ்வு வாழவே விரும்பியவர் அவர் என்னும் உண்மையை உணர வேண்டுமே! அவ்வாழ்வுக்குத் தடையும் இடைக்கேடும் தாங்காத் துயரும் உண்டாயதால்தானே வலிய பாறையாய் இறுகிப் போயினர்? வாழ்வா சாவா என்னும் நிலையிலேதானே வாழ்வதற்காகச் சாவை மேற்கொள்ளலாயினர். அது தன்னலமா, பொதுநலம் போற்றிக் கொள்ள முடியாத இக்காட்டால் மேற்கொண்ட முடிவா? இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினால், வன்முறையாளர் போராடிகள் எனப்படுவார், ஆளும் கொடுமையாளர்களாலும் வஞ்சத் தலைமையர்களாலும் அதிகார வல்லூறுகளாலும் அந்நிலை தவிர வேறு வழியில்லை என்னும் கொடு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களேயாம்!

ஒரு பெண்மணி; பூலான்தேவி; கொள்ளைக்காரி—கொலைகாரி என்பார். அவளை அந்நிலைக்கு ஆக்கியவரைக் கொள்ளைக்காரர் கொலைகாரர் கயவர் என்று குற்றம் சாட்டாமல் பணக்காரர் பதவியர் மேட்டுக்குடியர் என்பதால் சட்டப் பாதுகாப்பும் சால்புப் பாதுகாப்பும் தந்தமையால்தான் என்பதை நினைக்க வேண்டும் அல்லவோ?

''தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங் கொறுப்பது வேந்து''

என்னும் வெருவந்த செய்யாமைத் தலைக் குறளைத் தலைமேல் தாங்கிய அரசும் தலைமையும் அதிகாரமும் உண்டாயின் மெய்யாக நாட்டில் வன்முறை தலைதூக்கியிருக்கவே மாட்டா. ஆனால் இவ்வுண்மை மரத்துப்போன மனத்திற்குப் புகுமா? தோட்கப் படாச் செவிக்கு ஏறுமா?

ஒரு புலவுக் கடையிலே உள்ள கறித்துண்டு ஒன்றைத் தெரு நாய் ஒன்று கவ்விக் கொண்டு ஓடுகின்றது. இன்னொரு துண்டைப் பருந்து ஒன்று பற்றிக் கொண்டு பறக்கின்றது.

பறக்கின்ற பருந்தைக் கன்னந்தட்டிப் பார்த்து விட்டு, ஓடுகின்ற நாயைக் கட்டைத்தடி கொண்டு வெருட்டி வெருட்டியடிக்கிறான் புலவுக் கடைக்காரன்.

பருந்தும் நாயும் செய்தவை ஒரே பிழை.

ஆனால் தண்டனை ஒன்றற்கு; மற்றொன்றுக்கு மேனோக்கு பார்வை.

மேட்டுக் குடியினர்க்கும் பள்ளத்து வீழ்ந்து கிடப்பார்க்கும் கிடைக்கின்ற நடைமுறை வேறுபாடு இத்தகைத்து. இந்நிலையில் பள்ளத்து வீழ்ந்தார் மேட்டுக் குடியர் மேல் என்ன எண்ணம் கொள்வார்? அவர்க்கு அரணமாக— பாதுகாப்பாக இருப்பாரைப் பற்றி என்ன நிவைப்பார்?

அதனால் அத்தகைய ஆட்சியையும் நிலையையும் ஒழித்தால் அல்லாமல் உலகத் துயர் திராது என்பதால்,

'கல்லார்ப் பிணிக்கும் கடுங்கோல் அதுவல்லது
இல்லை நிலக்குப் பொறை'' (870)

என்றார் அதற்கு ஒரு குறள் தாண்டி (872),

''கண்ணோட்டத் துள்ள துலகியல் அஃதிலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை''

என்று தீர்வும் கூறினார்.

நாணுடைமை

இனி நாணுடைமை என்பதோர் அரிய பண்பு. அதனை மகளிர்க்கே உரிமையாக்கிக் கூறுவார் கூற, வள்ளுவரோ ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் அப்பண்பு பொதுமையது என்பதை உறுதியுறக் கூறினார்.

''கருமத்தால் நாணுதல் நாணு திருநுதல்
நல்லவர் நாணுப் பிற''

என்பது அது. அவ்வொரு குறளோ உரைத்தார்?

நாண்மிக்க நங்கை தன் நாண் துறப்பை இன்பத்துப் பாலிலே மொழியும் நம்மறைத் தோன்றல் வள்ளுவர், பொருட்பாலி லேயும் 'நாணுடைமை' என்றோர் அதிகாரமே வைக்கிறார்,

''நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு''

''நாண் என்னும் நன்மை குறித்தது சால்பு''

''நாண் அணி''

''நாண் வேலி''

''நாணுக்கு உறைபதி''

என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கிறார்.

நாண் அகத்தில் இயக்கம் நாணால் (கயிற்றால்) இயங்கும் மரப்பாவை இயக்கம் என்கிறார்.

''பிறர்நாணத் தக்கதுதான் நாணான் ஆயின்
அறம்நாணத் தக்க துடைத்து''

என்று அறம் நாணிக் கவிழ்தலைச் சுட்டு நாணுக் கொள்கிறார். ஆனால் பொதுநிலை இற்றை நிலையில் எவ்வாறுள்ளது?

தீமையும், கொடுமையும், வஞ்சமும், நஞ்சமும், பொய்மை யும், கரவும், கயமையும் செய்வார், நன்றி மறப்பார் அறம் துறப் பார், கையூட்டுப் பெற்றார் ஊரறிய நேர்ந்த போதும் நாணுதல் உண்டோ? உண்டோ?

நாளிதழ், கிழமை இதழ், திங்கள் இதழ் இன்னன படத் துடன் வெளியிடினும் நாணுதல் உண்டோ? உண்டோ?

''இது செய்தான்; இழிஞன் இவன்'' என்றால்

'இது செய்யான் எவன்?' எனத் தலை நிமிர்ந்து வினாவு வான், அவனுக்குப் பாராட்டு எடுப்பான். அவன் காலில் வீழ்ந்து வணங்கித் தெய்வமாக்குவான் நாண் பிறவிதானா? நாண்வேலி அழிக்கப்பட்டபின் நல்விளைவு உண்டா? வள்ளுவ நாணுடைமை நாட்டுலாக் கொள்ளும்நாளே நல்லவை உலாக் கொள்ளும் நாள்.

நட்பு

நட்பு என்பது நெருக்கப் பொருளது நள் + பு . நட்பு. காதல் நெருக்கம் ஒப்பது நட்பு நெருக்கம். அக் காதல் நெருக்கத்திலும்

சிக்கல்கள் பல உண்டு. தன்னை முற்றாக இழந்து கரைந்து போகும் காதலிலும் சிக்கல் உண்டெனின் நட்பைப் பற்றி நவில வேண்டுவதில்லை.

நட்புப் பற்றி வள்ளுவம் நட்பு, நட்பாராய்தல், பழைமை, தீ நட்பு கூடாநட்பு என ஐந்ததிகாரங்களை ஒரே தொடராக வகுக்கும் (79-83). இவை அன்றியும் சிற்றினம் சேராமை, பெரியாரைத் துணைக் கோடல் என்பனவும் இவ்வழிப் பட்டனவேயாம்.

நட்பை இத்துணை விரிவாகக் கூறுவானேன்? பொதுச் சிக்கல் பலவும் நட்புவகையால் தோன்றி அலைக்கழிப்பதாகவும், அச்சிக்கலை அகன்று ஒழிவதாகவும் இருப்பதாலேயே அத்தகைய விரிவும் விளக்கமும் வேண்டிய தாயிற்றாம்.

"நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல்"

"முகநக நட்பது நட்பன்று"

என்று நட்பியல் கூறும் வள்ளுவம்.

"நிறைநீர நீரவர் கேண்மை"

"அகநக நட்பது நட்பு"

என்று மெய்ந்நட்புத் தன்மை கூறும்.

தகவில்லாத் தனத்தில் செல்லுங்கால் இடித்துக் கூறித் திருத்துவது நட்பிலக்கணம் என்றும் கூறும்.

'உண்மை நட்பு இது' என்பதை அளந்து காட்டும் அளவுகோல் வறுமையும் துன்பமும் ஆகும் கெடு பொழுதே என்றும் கூறும். அத்தகைய வேளை கேட்டிலும் வாய்த்த நற்பொழுது என்றும் இயம்பும்.

நட்பிற் பிழை பொறுக்கும் பழைமை, கேளிழுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமையது. எனப் பாராட்டுப் பெறும்.

வினைவேறு சொல்வேறுபட்டார் நட்பைக் கனவில்காணினும் துன்பமேயாம் என்று விளக்கும்.

முகத்தால் இனியராய், அகத்தால் வஞ்சராய் இருப்பார் நட்பு அஞ்சப்படும் என்னும் வள்ளுவம்,

"பகைநட்பாம் காலம் வருங்கால் முகநட்டு
அகநட்பு ஒரீஇ விடல்"

என வழிகாட்டும். மனம் மொழி செயல் ஆகிய மும்மையும் ஒருமையாகத் திகழவேண்டும் என வலியுறுத்தும் வள்ளுவமே, முகம் நட்டு அகம் நட்பு ஒரீஇ விடல் என்பது பெருந்தற்காப்பும், இருபாலும் நலம் சேர்ப்பதுமாம்.

இது,

''தொழுதகை யுள்ளும் படை ஒடுங்கும் ஒன்னார்
அழுதகண் ணீரும் அனைத்து''

என்பதால் விளக்கமாம்.

சான்றாண்மை

குடிமை, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை என்னும் தொடர் (96—100) சான்றாண்மைச் சார்பினை. சால்பு —நிறைவு. சான்றாண்மை அறிவு, பண்பு ஆகியவற்றின் நிறைவு நலங்கள் ஆளும் தன்மையாகும்.

ஊராளும், நகராளும், நாடாளும், உலகாளும் திறவன் என்பான் சால்பாளும் திறவனாக இருப்பின் அவை அவை நலம் பெற்றோங்கும். குறைவிலா நிறைவுச் சான்றாண்மை எங்கெங் குண்டோ அங்கங் கெல்லாம் சிக்கல் தீரும்; குறை நீங்கும்: நிறைவு மல்கும்.

''ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்கு
ஆழி எனப்படு வார்''

எனச் சான்றாண்மையாளர் உறுதிப்பாட்டை உரைப்பார் வள்ளுவர். இச்சான்றாண்மைப் பயன் என்ன? அப்பயன் செய்யாக்கால் விளையும் விளைவு என்ன? இவற்றைக்,

''கடனென்ப நல்லவை எல்லாம் கடன் அறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு''

''சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின் இருநிலந்தான்
தாங்காது மன்னோ பொறை''

என்பார்.

சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றிப் போனால் உலகம் உய்யாது என்கிறாரே; இதேபோல்,

''பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்''

என்றும் கூறுகிறாரே! இவற்றின் நோக்கம் என்ன?

சான்றோர் பண்புடையோர் என்பார் உலகக் காவலர்; நெறிமுறைக் காவலர்; பண்பாட்டுக் காவலர்—என்பதேயாம்.

அவர் எவ்விடத்துக் கண்டிக்க வேண்டுமோ, திருத்த வேண்டுமோ, இடித்துரைக்க வேண்டுமோ, வழிகாட்ட வேண்டுமோ அவற்றை அவ்விடத்துச் செய்தல் வேண்டும்.

''இடிப்பாரை இல்லாயின் ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்''

''இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்கும் தகைமை யவர்''

என்னும் வள்ளுவங்கள் சொல்லும் சான்றாண்மைக் கடமைகளைச் சான்றோர் விட்டனர். சான்றவர்தம் சான்றாண்மைப் பண்பைப் பறிகொடுத்தனர். பிறரைப் போலவே தந்நலத்தராய் அவ்வப்போது கிட்டும் சிறு நலங்களைச் சிந்தித்து வாழத் தொடங்கினர், நாடு அழிவுக்கு வழி கொண்டது! தலைமைகள் செருக்குத் தலையாட்டம் கொண்டன! அவர் வழிஞர்கள் இழிஞர்களாகச் சூழ்ந்து நாடு வீழ்ந்து கெடும் வழிக்கு வித்தும் விளைவும் ஆயினர். வள்ளுவர் வழிச் சான்றோர் வையகக் காவல் பொறுப்பைக் கடனாகக் கொள்ளல் கட்டாயத் தேவையாகும்.

குடிபடை

பொருட்பாலின் முதற்பாடல் 'படை குடி' என எண்ணும். இப் 'படைகுடி' என்பவை 'குடி படை' என்றும் பொருள் சிறந்து நிற்கும்.

''நாட்டுப் பணிக்கென வீட்டுக்கு ஓராள்'' என்றுமுரசறைந்து கூட்டம் கூட்டிய காலநிலைச் சான்று குடிபடை என்பது.

''குடிகள் அனைவரும் படைகள்; படைகள் அனைவரும் குடிகள்'' என்னும் விளக்கமே 'குடிபடை' என்பதாம்.

பல்வேறு நாடுகளில் இன்ன அகவையில் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் படைப் பயிற்சியும் படைக்கடமையும் உண்டு என்றிருத்தல் கண்கூடு.

குடிகள் தத்தம் கடமை புரிந்து கொண்டிருப்பர். நாட்டுத் தேவையுண்டாயின் அதற்கு முந்து நிற்பர். அந்நிலையைக் கருதி உருவாக்குதல் வேண்டும்.

படைக்குரிய போர்க்காலம் ஒழிந்த காலத்தில் ஆக்கப் பணிக்கு அப்படையைப் பயன்படுத்துதல் ஆக்கச் செயலாம் யானையைக் கட்டிப்போட்டுப் பயன் என்ன? மலைத் தேக்கை மலையாது இழுத்து வரும் அவ்வானையைத் தளையிட்டுக் கவளம் போட்டு வாளா வைத்திருப்பின் பயன் என்ன? அதற்கும் கேடு. பொது நலத்துக்கும் கேடு. ஆதலால் படை ஓர் கங்கை காவிரித் திட்டம்; அணைத்திட்டம்; சாலை அமைம்புத்திட்டம் என்னும் ஆக்கத் திட்டங்களில் ஈடுபடுத்தப் படவேண்டும்.

'குடிபடை' 'படைகுடி' என்பவற்றின் பொருள் உணர்ந்து போற்றவே வீணடிப்புச் சிக்கல் நீங்கி விழுமிய நலத்திட்டங்கள் வெற்றியுற வாய்க்கும்.

இன்னும் எண்ணிலாச் சிக்கல் தீர்வு எண்ணிப் பார்ப்பார்க்கு வள்ளுவத்தில் இழையோடிக் கிடத்தல் அறியவரும் இவை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்பட்ட சிலவேயாம்.

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்"

இறை நலம்

இறையுணர்வு நலம் பயக்கும் கருவி. ஆனால் அதன் சமயப் பிரிவுகள் இந்நாளில் நேருக்கு நேர் மோதலும் முட்டலுமாய்க் காட்சி தருகின்றன. இது பண்டும் உண்டு எனினும் இந்நாளில் வாலுருவு புலியாய் வாயுருமிக் கிளர்ந்துள்ளன. இதன் கேடு அகல்தற்கு உலகம் தழுவிய அளவில் வாய்த்த ஒரோ ஓர் அமிழ்த மருந்து திருக்குறளேயாம். அது எச்சமய வாணர்க்கும் ஏற்புடைய பொது நூலாக விளங்குதல் கண்கூடு. அஃது ஏன்? சமயங் கடந்த பொது நூல் என்பதாலேயே யாம்.

திருக்குறள் கூறும் இறைமை, பகுத்தளிப்பு, தூய அறிவு, மலரினும் மென்மை,விருப்பு வெறுப்பு இன்மை,மயக்கம் இன்மை, பொறிவாயில், ஐந்தவித்தல், உவமை இன்மை, அறப்பெருக்கம், உயர் குணப்பேறு, ஈடேற்றம் என்பனவெல்லாம் எச்சமயத்திற்கு ஆகாதவை?

இப்பண்புகள் எங்கெங்கெல்லாம் திகழ்கின்றனவோ அங்கங் கெல்லாம் இறைமை உண்டெனின் முட்டலும் மோதலும் உண்டோ? பிணக்கும் பிணவும் உண்டோ? இல்லை. ஆதலால், விரிந்த உலகப் பொதுமை உயிர்ப்பொதுமை வழிப்பட்ட

திருவள்ளுவ இறைமையே எந்நாளும் உலகை உய்விக்கும் என்பதை உலகம் உணர வேண்டும். குறள் கற்றார் உலகுக்கு உணர்த்தவும் வேண்டும்.

உலகம் உணர்ந்து திருக்குறள் இறைமை வழியில் திருக்குறள் அறநெறியில் இயலத் தொடங்குமெனில் சிறுமை தீங்கும், போர்மை விலகும்; அருண்மை சுரக்கும்; அமைதி ஊன்றும்;

திருக்குறள் பிறந்த மண்ணிலேயே அத்தன்மை ஊன்ற வில்லையே என்பார் உளர் எனின், திருக்குறள் இறைமை நூலாய்—சட்ட நூலாய்—வாழ்வு நூலாய் ஆக்கப்படாமல் புகழ் நூலாக மட்டுமே கொள்ளப்பட்டு வருவதால் அதன் தன்னேரில்லாக் கொடையைத் தமிழகம் கொள்ளவில்லையாம். அதனைத் தேசிய நூல் என்று ஏற்கவும் முடியாத அரசாண்மை யில் அதன் பயன்பாடு மதிக்கவோ படும். உலகத் தமைப்பாகிய உலக ஒன்றிய அமைப்பு தன் ஆட்சி நூலாகக் கொள்ளும் நாள், உலகப் பெருமக்களாலேயே உண்டாகும். அந்நாளில், குறுகிய சமயச் சார்பு ஒழிந்து, சமயங் கடந்த சால்பு நூலாகிய திருக்குறளாட்சி உலகாட்சியாகும்பேறு எய்தும். அப்பொழுது உலகம் போரும் பூசலும் பிணக்கும் பிளவுமற்று உய்யும்.

இணைப்பு

திருக்குறள் வழி ஒப்புரவமைந்த நாட்டின் பேறு

உழைப்பு இல்லாமல் பொருள் சேர்க்கும் வழிகளை அகற்றல் வேண்டும்.

உழைப்பவர்க்கு உணவு இல்லை என்னும் நிலை இருக்கவே கூடாது.

ஒருவன் தனி வாழ்வுக்காக இரத்தலும், அவனுக்கு ஈதலும் சட்டப்படியான குற்றமாக்கப் படவேண்டும்.

பொது நலப்பணிக்குப் பொருள் திரட்டலும், கொடுத்தலும் போற்றிப் பாராட்டப்பட வேண்டும்.

கண்மூடி வழக்கத்தைத் தூண்டும் காட்சியும் பொழிவும் கட்டாயம் தடுக்கப்படவேண்டும்.

மாந்தனை மாந்தன் தாழ்த்தி அடிமைப்படுத்தும் எவ் வழக்கத்தையும் அடியோடு அகற்ற வேண்டும்.

பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு எண்ணப்படாத நிலையும், செய்யும் தொழிலால் உயர்வு தாழ்வு கருதப்படாத நிலையும் இருத்தல் வேண்டும்.

கல்வி என்பது பண்பாட்டுக்கும் தொழில் திறத்துக்கும் உதவும் கருவியாக இருக்கவேண்டுமேயன்றி, அலுவல் தேடும் கருவியாக இருத்தல் கூடாது.

தனிக் குடும்பம் எனினும் கூட்டுக் குடும்பம் எனினும் எல்லை இல்லாமல் நிலம்புலம் சொத்து வைப்பு எனப் பொருள் குவிப்பகமாக இல்லாமல் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவினதாக இருத்தல் வேண்டும்.

மயக்கும் குடிவகைகள், பொருள் பறிக்கும் களியாட்டங்கள், பரிசுச் சீட்டுகள் ஆகியவை முற்றாகத் தடுக்கப்படவேண்டும்.

படைத்துறை காவல் கடனோடு, வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் தொழிலியக்கமாகவும் விளங்குதல் வேண்டும்.

□ □ □

